693

ಮಾಟಗಾತಿ!

ಆನಂದ

ಡಿ. ವಿ. ಕೆ. ಮೂರ್ತಿ
ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಪುರಂ : ಮೈಸೂರು-೪

ಮೊದಲನೆಯ ಮುದ್ರಣ, ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘದಿಂದ : ೧೯೩೪
ಎರಡನೆಯ ಮುದ್ರಣ, ಕಾವ್ಯಾಲಯದಿಂದ : ೧೯೪೫
ಮೂರನೆಯ ಮುದ್ರಣ, ಉಷಾ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮಾಲೆಯಿಂದ : ೧೯೫೨
ನಾಲ್ಕನೆಯ ಮುದ್ರಣ : ೧೯೫೫
ಐದನೆಯ ಮುದ್ರಣ : ೧೯೬೫

ಬೆಲೆ : ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ

ಮುದ್ರಕರು :
ಮೈಸೂರು ಪ್ರಿಂಟಿಂಗ್ ಅಂಡ್ ಪಬ್ಲಿಷಿಂಗ್ ಹೌಸ್
ಮೈಸೂರು

ಮುನ್ನುಡಿ

ಈಗ ಎರಡು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನನ್ನ ಹೊಸ ಪರಿಚಯದ ಮಿತ್ರರೊಬ್ಬರು ನನ್ನ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳ ವಿಷಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತ, ಈ ಕಥೆ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ, ಆ ಕಥೆ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಅಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ, "ನೋಡಿ, ಈ ನಿಮ್ಮ ಕಥೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವ ಒಂದು ಕಥೆ 'ನಾನು ಕೊಂದ ಹುಡುಗಿ'. ನೀವು ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೀರಾ" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ನಾನು ಕಥೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆಂದೂ ಲೇಖಕರನ್ನು ಬಲ್ಲೆನೆಂದೂ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದೆನು. ಅವರು 'ನಾನು ಕೊಂದ ಹುಡುಗಿ' ಕಥೆಯನ್ನು ಬಾಯಿ ತುಂಬ ಕೊಂಡಾಡಿದರು; ಕೊನೆಗೆ, "ನಿಮ್ಮ ಕಥೆಗಿಂತ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರಿಂದ ನೀವು ನೊಂದು ಕೊಳ್ಳಬಾರದು" ಎಂದರು. ನಾನು ಆ ಮಾತಿನಿಂದ ನೊಂದುಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ; ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟಿದ್ದೆನು. ಅದನ್ನು ಆ ಮಿತ್ರರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ, ನಾನು ನೊಂದುಕೊಂಡೇನೆಂದು ಚಿಂತಿಸದಂತೆ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿದೆನು.

ನನ್ನ ಮಿತ್ರರು ಅಷ್ಟು ಶ್ಲಾಘಿಸಿದ ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಈವರೆಗೆ ಅನೇಕರು ಓದಿದ್ದಾರೆ, ಮೆಚ್ಚಿದ್ದಾರೆ. ಅದೂ ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಅದೇ ಗ್ರಂಥಕರ್ತರು ಬರೆದ ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಕಥೆಗಳೂ ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿವೆ. ಈ ಕಥೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿರುವ ಆನಂದರ ಹೆಸರು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕಥಾಪ್ರೇಮಿಗಳಿಗೆಲ್ಲ ತಿಳಿದಿರುವ ಹೆಸರು. ಈ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕಥೆ ಬರೆಯುತ್ತಿರುವ ಅಜ್ಜಂಪುರದ ಸೀತಾರಾಮರು ಅವರನ್ನು ಬಲ್ಲ ಜನಕ್ಕೆ ಅವರ ಕಥೆಗಳಂತೆಯೇ ಪ್ರಿಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮೊದಲೇ ಇವರ ಕಥೆಗಳ ಪುಸ್ತಕವೊಂದು ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ. ಇದು ಎರಡನೆಯದು. ಸೀತಾರಾಮರು ಅವರ ಮೊದಲನೆಯ ಪುಸ್ತಕದ ಮುನ್ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನಗೂ ಬಹು ವಿಶ್ವಾಸವಿದೆ. ಈಗ ಅವರು ಈ ಪುಸ್ತಕಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮುನ್ನುಡಿಯನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕೆಂದು ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ನಾನು ಬಹು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಕಥೆಯೆನ್ನುವುದು ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವ ಮಾತು. (ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಕಾವ್ಯವನ್ನೂ ನಾವು ಹೀಗೆಯೇ ವರ್ಣಿಸಬಹುದು. ಬರೆದು ಓದುವುದೆನ್ನುವುದು

ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಈಚೆಗೆ ಬಂದ ಒಂದು ಸ್ಥಿತಿ. ಸ್ವರೂಪತಃ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಹಾ
ವಿಷಯ, ಹೇಳುವ ವಿಷಯ ; ಬಲ್ಲವರು ಹಾಡಿದರೆ ಹೇಳಿದರೆ ಇತರರು ಕೇ
ವಿಷಯ.) ಕಥೆಯೆನ್ನುವುದು ಕಥಿತ ವಸ್ತು ; ಅದರ ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣ ಕಥ
ಅದರ ಹಿರಿಯ ಗುಣ ಕಥನದಲ್ಲಿ ಕೌಶಲ. ಈ ಕೌಶಲವು ಎರಡು ರೀ
ದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ರೀತಿ, ನಿಸರ್ಗವಾದ ಕಥನದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದು. ನಾ
ಜನ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಒಂದು ಕಡೆ, ಎಂದರೆ ಬಾವಿಯ ಭಳಿ, ಹೊಲದಲ್ಲಿ, ಚಾ
ಯಲ್ಲಿ, ಕಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಸೇರಿದಾಗ ಒಬ್ಬರು ಯಾವುದೋ ಸಂಗತಿ ನಡೆಯಿತೆ
ಹೇಳತೊಡಗಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಕಥನ ಸಹಜವಾಗಿ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾರಿ
ಮುನೀಶ್ವರ ಕಂಡ ; ಯಾರದೋ ದನ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡುಹೋಗಿತ್ತು, ಸಿಕ್ಕಿ
ಯಾರೋ ಒಬ್ಬಳ ಗಂಡ ಅವಿವೇಕವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡ ; ಯಾರೋ ಒ
ಮಗ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ದಂಡು ಸೇರಿದ. ಇದನ್ನು ಹೇಳುವಲ್ಲಿ ಹೇಳುವವನು
ಯಾಗಿ ಹೇಳಿದರೆ ಕೇಳುವವನಿಗೆ ರುಚಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ ; ಮಾತು ಹೆಚ್ಚುಕರ
ಯಾದರೆ ಬೇಸರವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಥೆ ಎನ್ನುವುದು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಂದಾಗ
ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕಥನದ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ಓದುವವರ ಮನಸ್ಸ
ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ. ಹೇಳುವಾಗಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಹಾಗೆಹಾಗೆಯೇ ಬರಹ
ತರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಹೇಳುವವನ ಧ್ವನಿಯಿದೆ, ಚರ್ಯೆಯಿದೆ, ಮ
ಮುದ್ರೆಯಿದೆ; ಮಧ್ಯೆ ಕೇಳುವವರ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿವೆ, ಆಶ್ಚರ್ಯವಿದೆ; ಹೂಂಗುಟ್ಟು
ಇದೆ. ಬರಹದ ಕಥೆ ಜೀವದ ಈ ಹೊಳಪುಗಳಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಾ
ಬೇಕು ; ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅದು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮಾತನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹಾಕಬೇ
ಗುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ಎನ್ನುವುದು ಸಹಜವಾದ ಕಥನದ ಪ
ಯನ್ನು ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಗೌರವಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ಒಂದು ಪದ್ಧತಿ. ಇದನ್ನು
ಹೇಳುವ ಪದ್ಧತಿಯೆನ್ನಬಹುದು.

ಇನ್ನೊಂದು ಪದ್ಧತಿ—ಕಥೆ ಕಟ್ಟುವ ಪದ್ಧತಿ. ಜನದ ಬದುಕು ಬೆ
ಹಾಗೆ ಕತೆಯ ವಸ್ತುವಾದ ಈ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯೆನ್ನುವುದು ಭಾವನಾಪ್ರಪಂ
ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಒಳಗೊಳ್ಳುವುದು ವಾಡಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕಥೆಗಾರನು ಜ
ಭಾವನೆಗಳನ್ನೂ ಆಸೆಗಳನ್ನೂ ಊಹೆಗಳನ್ನೂ ಎಣಿಕೆಗಳನ್ನೂ ವ
ಗಳೆಂಬಂತೆ ನಿಜವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಿ ಅವುಗಳ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳತೊಡ
ತ್ತಾನೆ. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಅದನ್ನು ಯೋ
ಕೊಂಡು ಒಂದು ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಆಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಹೊ

ತರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವೇಳೆಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಬರಹದ ವಿಷಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕಥೆಗಾರನು ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಕಥೆಯನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಬೆಳೆಸುತ್ತಾನೆ. ಕಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆಯೋ ಚಾವಡಿಯಲ್ಲಿಯೋ ಹೇಳುವಾಗ ಎದುರಿಗಿರುವ ಜನವನ್ನು ಕಾಯಿಸದೆ, ಇರುವಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಕಥೆಗಾರನು ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಬೇಕು. ಎದುರಿಗೆ ಜನವಿಲ್ಲದೆ ಹೊತ್ತಿನ ನಿಯಮವಿಲ್ಲದೆ ಬರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ಕಥೆಯ ವಿವರಗಳನ್ನು ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಬೆಳೆಸಬಹುದು. ಇದು ವಾಡಿಕೆಯಾದರೆ ಹೇಳುವ ವಿವರ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಂತೆ ಕಥೆಯ ಭಾಷೆಯೂ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಜತೆಗೆ ಕಥೆಯ ಪದ್ಧತಿಯೂ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಕಥೆಯ ಈ ರೂಪು—ಸಾಹಿತ್ಯ ಎನ್ನುವುದು ಬರಹವಾದುದರಿಂದ ಬಂದ ಫಲ. ಹೊಸ ಕಾವ್ಯ ಹೇಗೆ ಬರಹದ ಕಾವ್ಯವಾಗಿದೆಯೋ ಹಾಗೆ ಹೊಸ ಕಥೆಯೂ ಬರಹದ ಕಥೆಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಕಥನದಲ್ಲಿ ಕೌಶಲವಿರಬೇಕು. ಹೊರಗೆ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕೆ ನೆನೆಯುವುದಕ್ಕೆ ನುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ವಿವರವಾದ ಜ್ಞಾನವಿರಬೇಕೋ ಅದೇ ರೀತಿಯ ವಿವರವಾದ ತಿಳಿವು ಇಲ್ಲಿ ಚೇತನದ ಅಂತರ್ಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಜತೆ ಸರಳತೆಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಫಲವಾದ ಒಂದು ತೆರದ ಬಿತ್ತರ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಬಿನ್ನಾಣ ಕಾಣುತ್ತವೆ. (ಇಲ್ಲಿ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದೆ.) ಎಂದರೆ ಕಥೆಗಾರನು ತಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ವಿಷಯವನ್ನು ನಾದುತ್ತಾನೆ, ತಿದ್ದುತ್ತಾನೆ, ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಇದು ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ರೀತಿ. ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ರಚಿಸಿದ ಕೃತಿಯಾದುದರಿಂದ ಇಂಥ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಕಲೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕಥೆಗಾರನು ಕಥೆಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸುವುದರಲ್ಲಿ, ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿ, ಬೆಳೆಸುವುದರಲ್ಲಿ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ತನ್ನ ಕೈವಾಡವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮಾತಂತೂ ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಆರಿಸುತ್ತ ಜೋಕೆಯಿಂದ ಸೇರಿಸಿದ ಮಾತೆನ್ನುವುದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಬರೆಯುವವನು ಶ್ರಮಪಟ್ಟಿದ್ದಾನೆಂದಾಗಲಿ ಓದುವವರಿಗೆ ಶ್ರಮವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದಾಗಲಿ ಅರ್ಥವಲ್ಲ. ಬರೆಯುವವನು ಈ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಖವನ್ನೇ ಅನುಭವಿಸಿರುತ್ತಾನೆ; ಅಭಿರುಚಿಯನ್ನರಿತ ತನ್ನ ಕುಶಲ ಕರ್ಮದಿಂದ ಓದುವವನಿಗೆ ಆನಂದವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇದು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರೌಢಾವಸ್ಥೆಯ ಪದ್ಧತಿ.

ಆನಂದರ ಕಥನ ಪದ್ಧತಿ—ಈ ಎರಡನೆಯ ಪದ್ಧತಿ. ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಐದು ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಾವು ಈ ಪದ್ಧತಿಯ ಬಹು ಒಳ್ಳೆಯ ಫಲವನ್ನು ಕಾಣ

ಬಹುದು. ಅದರ ಸ್ವರೂಪವು ಇಲ್ಲಿಯ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣು
ಕಲೆಗೆ ಮನಸೋಲುವ ತರುಣನೊಬ್ಬನು ಸುಂದರಿಯೊಬ್ಬಳ ಪಟ
ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಚಿತ್ರಕಾರನು ದಕ್ಷನಾದರೆ ಚಿತ್ರವು ಚಿತ್ರವಾಗಿ ಉಳಿ
ದಿಲ್ಲ, ಸಜೀವವಾಗುತ್ತದೆ. ಪಟದ ಮೇಲೆ ಬಣ್ಣಗಳನ್ನು ಹಾಕಲು ಅ
ಎಂದೋ ಆಡಿಸಿದ ಕೈಬೆರಳುಗಳು ಇಂದು ನಮಗೆ ಮಂತ್ರ ಹಾಕುತ್ತ ಮ
ಬಳಿ ಕೈಯಾಡಿಸುವ ಮಾಂತ್ರಿಕನ ಬೆರಳುಗಳಂತೆ ಮಂಕನ್ನು ಕವಿಸು
ನೋಡುವವನು ತಾನು ಜೀವವಿರುವ ವಸ್ತು—ಪಟ ಜೀವವಿಲ್ಲದ
ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮರೆಯುತ್ತಾನೆ. ಈ ಅನುಭವವು ತೀವ್ರವಾದ ಒಂದು ಕ್ಷಣ
ಇವನು ಪಟದೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಪಂಚದ ಸಜೀವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಬೆಳಸು
ಒಂದು ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬೆಳಸುತ್ತಾನೆ; ಎಚ್ಚರಗೊಂಡಾಗ ಭಾವದ
ಉದ್ವೇಗವನ್ನು ನೆನೆದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಾನೆ. ಕಲೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ
ಮಾತನ್ನು ಉಪನ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದು ಒಂದು ರೀತಿ. ಕಥೆಗಾರನು ಇ
ಒಂದು ಕಥೆಯಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ 'ಮಾಟಗಾತಿ'ಯ ವಿಷಯ.
ವಸ್ತು ಆದರಲ್ಲಿ ಹದಿನಾರು ಪುಟದಷ್ಟು ಬೆಳೆದಿದೆ; ಯಾವ ಪುಟದಲ್ಲಿ
ಜೊಂಡಾಗಿಲ್ಲ; ಎಲ್ಲಿಯೂ ಬಿಗಿ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ; ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಒಗಟೆ ಏ
ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. 'ಹೆಂಡತಿಯ ಕಾಗದ'ದಲ್ಲಿ ವಿಷಯ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಲ
ಒಗಟೆ ಇಷ್ಟು ಕಷ್ಟದ್ದೂ ಅಲ್ಲ; ಆದರೆ ಹೇಳುವ ರೀತಿ ಇಷ್ಟೇ ವಿಸ್
ಅಲ್ಲಿಯೂ ಕಥನವು ಇಷ್ಟೇ ಕುಶಲವಾದ ಕರ್ಮ. ಇಲ್ಲಿರುವಂತೆಯೇ ಉ
ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರೌಢ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕಥನ ನೈಪುಣ್ಯವು ವ್ಯಕ್ತವ
ತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೊಸ ರೀತಿಯ ಸಣ್ಣ ಕಥೆ ಆರಂಭವಾದದ್ದು ಈ
ಮಾತು. ಅವನ್ನು ಬರೆಯತೊಡಗುವ ತರುಣರು ಮೊದಮೊದಲಲ್ಲಿ ಎಳೆ
ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುವುದೇ ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯವೆಂಬಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳು
ಇದೇನೂ ತಪ್ಪಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದರಂತೆ ವಿಷಯ ಇನ್ನೂ ಸಾವಿರ ಇವೆ. ನ
ಎಂದೋ ಈ ಮಾತನ್ನು ಆನಂದರವರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆನಂತೆ. ಅವರು ಅದ
ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಾನು ಅವರ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ನಿ
ಷ್ಪಕ್ಷವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ತಪ್ಪುಗಳ
ನೋಡುವವನೇ, ಹೇಳುವವನೇ. ಆದರೆ ನಾವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತ
ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ಈಗ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಎಂದು ಕರೆಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಆ ಸಂಬಂಧದ ಗುಣ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹೇಳುವ ವಿಷಯ ಒಂದೇ ; ಆದರೆ ವಿಮರ್ಶೆಯ ನಿಲುವು ಬೇರೆಯಾಗಿದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನರಿದ್ದಾರೋ ಅಷ್ಟು ದಾರಿಯಿದೆ. ಶಕ್ತನಾದ ಲೇಖಕನು ರಚಿಸಿದ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಗುಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ವಿಮರ್ಶೆಯಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯತನ. ಹಂಸಕ್ಷೀರದ ನ್ಯಾಯವು ಹಳೆಯದೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದು ಹಳೆಯ ಬಟ್ಟೆಯಂತೆ ಹಳೆಯದಲ್ಲ ; ಸತ್ಯದಂತೆ ಹಳೆಯದು, ಸೂರ್ಯನಂತೆ ಹಳೆಯದು. ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯವಾದ ಒಂದು ಸ್ಥಾನವಿದೆ. ಆನಂದರವರಂಥ ಶಕ್ತರಾದ ಲೇಖಕರಿಗೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಗ್ರಂಥದ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಎಷ್ಟೆನ್ನುವುದು ತಾನೇ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಅಭ್ಯಾಸ ಬೆಳೆದ ಹಾಗೆ, ಅನುಭವ ಹೆಚ್ಚಿದ ಹಾಗೆ ಕೃತಿ ರಸವತ್ತಾಗುತ್ತದೆ, ಪುಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ, ಶಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇವರ ಹಿಂದಣ ಕಥೆಗಳಿಂದ ಈ ಕಥೆಗಳಿಗೆ ಇವರು ಎಷ್ಟೋ ದೂರ ನಡೆದಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದು ಯಾರಿಗಾದರೂ ತಿಳಿಯುವ ವಿಷಯ. ಅಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಕಥನಶಕ್ತಿ ಮೂಡಿತು ; ಅದು ಇಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಜೀವನದ ಆಳವೂ ಹರವೂ ಇವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಂಡ ಕಂಡ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಕಥೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರವೂ ವಿಸ್ತಾರವಾಗುತ್ತದೆ ; ಕಥೆ ಬಾಳುವೆಗೆ ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತ ಬರುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದ ಹೊಸ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಪ್ರಪಂಚದ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯವಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಕಥೆಗಾರರೂ ಕವಿಗಳೂ ಇತರ ಲೇಖಕರೂ ಹಟದಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಕೆಲಸ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದದ್ದು ; ನಮ್ಮ ಜೀವಿತವನ್ನು ವಿನಿಯೋಗಿಸಲು ಯೋಗ್ಯವಾದದ್ದು. ಆನಂದರವರು ತಮ್ಮ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದ ವಿಷಯವನ್ನು ತಮಗೆ ಸುಖವಾಗುವಂತೆ, ಓದುವವರಿಗೆ ರುಚಿಸುವಂತೆ, ವಸ್ತು ಕೆಡದಂತೆ, ಕಲೆ ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಕಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಕಥೆ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಇಂಥ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಆನಂದರವರೂ ಇಂಥ ಇತರ ತರುಣ ಲೇಖಕರೂ ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಿರಿಯರೆಂದು ನಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬರುವ ತೇಜಸ್ವಿಗಳಾದ ತರುಣರಿಗೆ ನಾವು, "ನಿಮ್ಮ ಧ್ಯೇಯ ದೊಡ್ಡದು ; ನಿಮಗೆ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ ; ದೂರದ ಗುರಿಯ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ದೊಡ್ಡ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ನಡೆಯಿರಿ ; ನಿಮ್ಮ ಆಸೆ ಕೈಸೇರಲಿ" ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಬಹುದು. ನಾನು ಆನಂದರಿಗೆ ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಆಸೆ ಈಡೇರುವುದೆಂದು ನನಗೆ ಧೈರ್ಯವುಂಟು. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಒಬ್ಬ ಲೇಖಕನ ಮಾತ್ರದ ಆಸೆಯಲ್ಲ.

ಅದು ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಆಸೆ, ನಮ್ಮ ನುಡಿಯ ಆಸೆ. ಅದು ನಮ್ಮ ಜನ
ಆಸೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸೋಲಿಲ್ಲ.

ಬೆಂಗಳೂರು, ಶ್ರೀಮುಖ ಸಂವತ್ಸರ
ಫಾಲ್ಗುಣ ಶುದ್ಧ ಪಾಡ್ಯಮಿ

ಶ್ರೀನಿ

ಬಿನ್ನಹ

ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನನ್ನ ಗೆಳೆಯರಿಬ್ಬರು ನನ್ನ ಮೇಲಣ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ, ನನ್ನ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಐದನ್ನು ಆಯ್ದು 'ಕೆಲವು ಕಥೆಗಳು' ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಪ್ರಕಟಿಸಿ ನನಗೆ ಬಹಳ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದರು. ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಜನರು ಆ ಪುಸ್ತಕದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಆದರವನ್ನು ತೋರಿದರೆಂಬ ಸಂಗತಿ ನನಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿಯೂ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿಯೂ ತಿಳಿದುಬಂದಿತು.

ಈಗ ಶಿವಮೊಗ್ಗೆಯ ಕರ್ಣಾಟಕ ಸಂಘದವರು ನನ್ನ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಐದನ್ನು ಸೇರಿಸಿ 'ಮಾಟಗಾತಿ!' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಶಿವಮೊಗ್ಗೆಯು ನಾನು ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದ ಊರು—ಆಟಪಾಟಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದ ದಿನಗಳನ್ನು ಕಳೆದ ನನ್ನ ತೌರುಮನೆ. ಆದುದರಿಂದ, ಇಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿ, ಸ್ಥಳೀಯ ಸಹೃದಯರ ಆದರ-ಬೆಂಬಲಗಳನ್ನು ಪಡೆದು, ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘವು ನನ್ನ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವುದು ನನ್ನ ಸೌಭಾಗ್ಯವೆಂದು ಹೆಮ್ಮೆಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ವಿಷಯ. ಈ ಉಪಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಸಂಘಕ್ಕೆ ಚಿರಋಣಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ.

ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಜನರು ನನ್ನ ಮೊದಲನೆಯ ಪುಸ್ತಕಕ್ಕೆ ತೋರಿದ ಆದರ ವಿಶ್ವಾಸಗಳನ್ನು ಈ ಸಂಗ್ರಹಕ್ಕೂ ತೋರದೆ ಇರಲಾರರೆಂಬ ಭರವಸೆ ನನಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿರುವ ಕಥೆಗಳ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಾನು ಹೆಚ್ಚು ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇವುಗಳನ್ನು ಓದಿದ ಸಹೃದಯರು ಈ ಪುಸ್ತಕಕ್ಕೆ ತಾವು ತೋರಿದ ಆದರ—ತಾವು ಕೊಟ್ಟ ಹಣ!—ವ್ಯರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಮನಗಂಡರೆ, ಅದು, ನಾನು ಈ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ ಕಾಗದ-ಮಸಿ-ಕಾಲ ಇವುಗಳಿಗೆ ಯಥೇಚ್ಛವಾದ ಪ್ರತಿಫಲವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀಮಾನ್ ಮಾಸ್ತಿ ವೆಂಕಟೇಶ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್ಯರವರ ಹೆಸರನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನೆನೆಯಲು ನನಗೆ ಬಹಳ ಆನಂದವಾಗುತ್ತದೆ. ನನಗಾಗಿ—ನನ್ನ ಬರವಣಿಗೆಗಳಿಗಾಗಿ—ಅವರು ತೋರುತ್ತಿರುವ ಹಿತಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಸದಾ ಅತ್ಯಂತ ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಮನನಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಆ ಮಹಾಶಯರು, ತಮಗೆ ಸಹಜವಾದ ಸ್ನೇಹದಿಂದಲೂ, ಅದಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲಾದ ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದಲೂ, ಅಲ್ಪನಾದ

ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಲಾಲಿಸಿ, ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಜನರಿಗೆ ಈ ಪುಸ್ತ
ಪರಿಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಋ
ಯಾಗಿದ್ದೇನೆ.

ಕಡೆಯ ಮಾತು. ಈ ಪುಸ್ತಕವೇನೋ ಅಲ್ಪವಾದುದು. ಶಿವಮೊಗ್ಗೆ
ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘದವರು ಇದಕ್ಕೆ ಮಿಗಿಲಾಗಿ, ನೂರಾರು—ಸಹಸ್ರಾರು
ಉತ್ತಮ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವಂತಾಗಲಿ; ನಮ್ಮೂರಿನವರ ಬೆಂ
ವೊಂದನ್ನೇ ಅಲ್ಲ—ಸಮಗ್ರ ಕರ್ನಾಟಕದ ಬೆಂಬಲವನ್ನೂ ಗೌರವವನ್ನೂ ಗಳ
ಚಿರಕಾಲ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಬಾಳಿ, ಕೆಲಸಮಾಡಿ, ಕೀರ್ತಿ ಪಡೆಯಲಿ—ಎಂ
ದೇವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಇತಿ—
ನವೆಂಬರ್, ೧೯೩೩ ಅನ

ನಾಲ್ಕನೆಯ ಮುದ್ರಣ

ಇದು ಮೂರನೆಯ ಮುದ್ರಣದ ಪುನರಾವೃತ್ತಿ.

ಮೈಸೂರು ಇತಿ—
೧—೧—೧೯೫೫ ಅನ

ಯಾರಿಂದ ನಾ ಬೆಳಕು ಕಂಡೆನೋ

ಬೆಳೆಯುತಿಹೆನೋ

ಬಾಳುತಿಹೆನೋ

ಆ ನನ್ನ

ತಾಯಿತಂದೆಗಳಡಿದಾವರೆಗಳಲಿ

ಅರ್ಪಿತವೀ

ಚಿಕ್ಕ ಪುಸ್ತಕವು

ವಿವರ

[ಈ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿರುವ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ 'ಮಾಟಗಾತಿ!' ಮತ್ತು 'ಬದುಕ
ಎಂಬುವು ಧಾರವಾಡದ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ 'ಜಯಕರ್ಣಾಟಕ'ದಲ್ಲಿಯೂ ಉಳಿದ ಮ
ಕಥೆಗಳು ಹಿಂದೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ 'ಕಥಾಂಜಲಿ' ಎಂಬ ಮಾಸಪ
ಯಲ್ಲಿಯೂ ಮೊದಲು ಅಚ್ಚಾದುವು. ತಮ್ಮ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕಥೆಗ
ಎಡೆಕೊಟ್ಟುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಅವುಗಳ ಸಂಪಾದಕರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿದ್ದೇನೆ.—ಅನ

ಮಾಟಗಾತಿ !

ಇಂದಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳಾದುವು—ಹೌದು, ಇಪ್ಪತ್ತು—ಇವತ್ತು ಯಾವ ವಾರ?—ಗುರುವಾರ—ಹೌದು, ಹೌದು, ಸರಿಯಾಗಿ ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳು. ಈ ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳಿಂದ ಅವಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ; ಒಂದು ದಿನವೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಯಾರು? ಹೆಸರೇನು? ಹೇಗಿದ್ದಾಳೆ?....ಸ್ವಲ್ಪ ನಿದಾನಿಸಿ; ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಹೇಳಬೇಕಾದ ವಿಷಯಗಳು ಒಂದೆರಡಿವೆ. ನಾನು ಎಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಿಮಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೋ ಇಲ್ಲಿ–ಈ ಮನೆ ಅಲ್ಲ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ವಾಸವಾಗಿದ್ದೇನೆ, ಇಷ್ಟು. ಸಾಕು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ. ನನ್ನ ಊಟ-ತಿಂಡಿ ಕೆಲಸ-ಇವುಗಳ ವಿಚಾರ ಈಗ ಬೇಡ. ಅದರಿಂದ ನಿಮಗೂ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ; ನನಗಂತೂ ಮೊದಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಅವಳ ವಿಚಾರ. ಅವಳು ಯಾರು? ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೆಸರೇನು?–ತಿಳಿಯದು. ಹೇಗೆ ಇದ್ದಾಳೆ? ಅವಳು ಹಾಗೆ ಇದ್ದಾಳೆ—ಹೀಗೆ ಇದ್ದಾಳೆ. ಇನ್ನು ಹೇಗೋ ಇದ್ದಾಳೆ—ಎಂದು ಒಂದು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಲಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಸ್ತ್ರೀ ವರ್ಣನೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ "ಶ್ರೀನಿವಾಸರು" ಮಾಡಿರುವ ಕವಿಗಳ ಭರ್ತ್ಸನೆಯನ್ನು ಓದಿದಮೇಲಂತೂ ಕೈ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟುತ್ತಿದೆ! ಆದರೂ "ಅವರ ಭರ್ತ್ಸನೆ ಕವಿಗಳಿಗೆ ತಾನೆ! ನಾನು ಕವಿಯಲ್ಲವಲ್ಲ!" ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಧೈರ್ಯಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ನಾನು ನಿಮಗೆ ವರ್ಣಿಸುವುದಾದರೂ ಆಕೆಯ ಮುಖವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳಿಂದ ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಸೆಳೆದಿರುವುದು ಆ ಮುಖ ಮಾತ್ರ. ಇದುವರೆಗೂ ನಾನು ಅವಳೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿಲ್ಲ; ಆಕೆಯ ದನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದಳೋ, ಎಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಳೋ ಅರಿಯೆ. ಆದರೂ ಈ ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳಿಂದ ಆಕೆಯನ್ನು ತಪ್ಪದೆ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಸಲಸಲವೂ

ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಗಳು ಒಂದಾಗಿವೆ; ಸಲಸಲಕ್ಕೆ ಅವಳು ನನಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆ
ಆತ್ಮೀಯಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ.

ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು ಏನೆಂದು ವರ್ಣಿಸಲಿ? ನೀವು ಒಂದು ಮಾತಿ
ಗ್ರಹಿಸಬಲ್ಲವರಾದರೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳಿ—ಅವಳು ಸುಂದರಿ. "ಎಂ
ಸುಂದರಿ?" ಎಂದರೆ ಮಾತ್ರ ಹೇಳಲಾರೆ, ಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿ ಭೇದವುಂ
ಇನಿಯಳ ರೂಪವೆ? ತಾಯ ಸೌಂದರ್ಯವೆ? ವೇಶ್ಯೆಯ ಬೆಡಗೆ? ನ
ಹೀಗೇ ಸರಿ—ಎಂದು ಹೇಳಲಾರೆ. ರವೀಂದ್ರ ಕವಿಯು ಊರ್ವಶಿಯ
ವರ್ಣಿಸುತ್ತ "ಎಲೌ ಊರ್ವಶಿಯೇ, ಮಾತೆಯಲ್ಲ, ಮಗಳಲ್ಲ, ಮಡದಿಂ
ನೀನು! ಅಮರಲೋಕದ ಆತ್ಮವನ್ನು ಸೂರೆಗೊಳ್ಳುವ ಸ್ತ್ರೀ ನೀನು!" ಎ
ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಊರ್ವಶಿಗೆ ಹೋಲಿಸಲಾರೆ; ಏಕೆಂ
ಆ ಸ್ವರ್ಗವಾಸಿಯನ್ನು ನಾನು ಇನ್ನೂ ನೋಡಿಲ್ಲ—ನೋಡುವ ಸಂಭವ
ಇಲ್ಲ! ಒಂದು ವೇಳೆ (ಗೊತ್ತು ಇಲ್ಲಾ ಅಂತ!—ಆದರೂ) ನೋಡಿದ
ಆಗ ನಿಮಗೆ ಹೇಳಲಾರೆ. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಆಗ ನನಗೂ ನಿಮಗೂ
ಹಾರ ನಿಂತುಹೋಗಿರುತ್ತದೆ! ಹಾಗಾದರೆ ಅವಳನ್ನು ಇನ್ನು ಹೇಗೆ ವರ್ಣಿ
ಅವಳ ಮುಖ ಚಂದ್ರಬಿಂಬಕ್ಕೆ ಸಮನಾಗಿಲ್ಲ ಕಣ್ಣಿನ ಸೊಬಗು ಕಮಲ
ಕದ್ದದ್ದಲ್ಲ. ಅವಳ ನಾಸಿಕಕ್ಕೂ ಸಂಪಿಗೆಯ ಹೂವಿಗೂ ಪರಿಚಯವೇ
ಅವಳ ತುಟಿಗಳ ಅಂದ ತೊಂಡೆಯ ಹಣ್ಣಿನಿಂದ ಬಂದ ಬಳುವಳಿಯೂ
ಮತ್ತೆ ಇನ್ನು ಹೇಗೆ? ನೋಡಿ, ಸಾವಿರ ವರ್ಣನೆಗಳೂ ಒಂದು
ನೋಟಕ್ಕೆ ಸರಿತೂಗಲಾರವು. ನೀವು ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣನ್ನು ತಿಂದಿಲ್ಲವೆ?
"ರುಚಿಯೇನು?"....ಎಂದರೆ, "ಸಿಹಿ"—ಎನ್ನುವಿರಿ. ಆದರೆ ಎಂತಹ ಸಿ
ಸಕ್ಕರೆಯ ಸಿಹಿಯೆ? ಕಬ್ಬಿನ ಸಿಹಿಯೆ? ಕಿತ್ತಳೆಯ ರುಚಿಯೆ? ಸೇ
ಸವಿಯೆ?....ಯಾವುದು? ಎಲ್ಲವೂ ಮಧುರ; ಆದರೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮಾಧು
ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣನ್ನು ಕಾಣದವನಿಗೆ ಸೇಬಿನ ಹಣ್ಣನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮಾ
ಹಣ್ಣಿನ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಲಾಗುವುದೆ? ಅದು ನನ್ನ ಕೈಲಿಂ
ಆಗದ ಕೆಲಸ. ಅವಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನನಗಿರುವ ಕಷ್ಟವನ್ನು
ಗ್ರಹಿಸಬಲ್ಲವರಾದರೆ, ಆಕೆಯ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನೂ ಗ್ರಹಿಸಬಲ್ಲಿರಿ.

ಅವಳನ್ನು ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳಿಂದ ನೋಡಿ ನೋಡಿ, ಈಗ ನೆನಸಿಕೊ

ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ ಸ್ಫೂರ್ತಿಸುವುದು ಆಕೆಯ ಮುಖ ಮಾತ್ರ; ಇನ್ನು ಉಳಿದುದೆಲ್ಲಾ ಕತ್ತಲು. ಆ ಕತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಆ ಮುಖ ಸೌಮ್ಯ ಪ್ರಭೆಯ ಪುಟ್ಟದೊಂದು ಜ್ವಾಲೆಯಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಕೂಡಲೆ ನಾನು (ನನ್ನ ಹೃದಯ—ಮನಸ್ಸು—ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿ!) ಒಂದು ಪತಂಗದಂತೆ ಆಗುತ್ತೇನೆ. ಆ ರೂಪವತಿಯ ಮುಖದ ಸೊಬಗಿನ ಅನುಭವವು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿಮಗೆ ಆಗಬೇಕಾದರೆ ನೀವೂ ನನ್ನ ಹಾಗೆಯೇ ಪತಂಗವಾಗಬೇಕು. ಅದು ಸಾಧ್ಯವೋ?....ಇಲ್ಲವೋ?....ಬಿಡಿ ನನ್ನ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ನೀವು "ಇದೇನು ಹುಚ್ಚು!—ಇವನಿಗೆ!" ಎಂದು ಯೋಚಿಸಬಹುದು. ಯೋಚಿಸಿ, ಪರವಾ ಇಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ನೋಯುವುದಿಲ್ಲ; ಧೈರ್ಯವಾಗಿರಿ. ಏಕೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಯೋಚನೆ ತಪ್ಪಲ್ಲ. ಇರೋ ಸಂಗತಿ ಹೇಳಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ: ನನಗೆ ಅವಳ ಮುಖ ಎಂದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ (ಸ್ವ-ಲ್ಪ-ವೇ-ನು! ಚೆನ್ನಾಗಿಯೂ!) ಹುಚ್ಚೇ ಸರಿ. ಈ ಹುಚ್ಚು ಇದುವರೆಗೂ ನಾನು "ಬಾ" ಅಂದಾಗ ಬಂದು, "ಹೋಗು" ಅಂದಾಗ ಹೋಗುತ್ತಾ ಒಂದು ತೆರವಲ್ಲಿ ವಿಧೇಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಎಂದು ಅವಿಧೇಯತನಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ನನ್ನ ಮರ್ಯಾದೆ ಕಳೆಯುತ್ತೋ ಹೇಳಲಾರೆ. ದೇವರು ಆ ದಿನವನ್ನು ದೂರವಾಗಿಟ್ಟಿರಲಿ. ಒಂದುವೇಳೆ ಆ ದಿನ ಬಂದರೂ ನನ್ನ ಮರ್ಯಾದೇನಾದರೂ ಭದ್ರಮಾಡಲಿ.

ನನ್ನ ಹುಚ್ಚಿಗೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ಆಕೆಯ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ನೆಲಸಿರುವ ಆ ಮುಗುಳುನಗೆ! ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ವರ್ಣಿಸಲಿ? ಇಲ್ಲಿಯೂ ಅದೇ ಗೋಳು! ವರ್ಣಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೆ ಹುಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚುವುದೇ ಹೊರತು ಪ್ರಯತ್ನವು ಸಫಲವಾಗುವಂತೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳಿಂದ ಆ ಮುಖ, ಆ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಆ-ಆ-ಆ ಎಂಥಾ ಮುಗುಳುನಗೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಿ?—ಆ ಮುಗುಳುನಗೆಯನ್ನು ಮೇಲಿಂದಮೇಲೆ ನೋಡಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಾತೂ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ! ಮಧುವನ್ನು ಸವಿದ ಮೂಕನಂತಾಗಿದ್ದೇನೆ! ಆಹಾ! ಆ ಮುಗುಳ್ನಗೆ! ಅಯ್ಯೋ, ಮಧುಮಾಸದಲ್ಲಿ ನೀವು ವನಗಳಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಾಡಿಲ್ಲವೆ? ("ಇಲ್ಲ" ಎಂದರೆ ನನ್ನ ಮುಂದಿನ ಮಾತುಗಳು ಕಿನ್ನರಿ ಬಾರಿಸಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಸರಿ. "ಹು" ಎಂದರೆ) ಅಲ್ಲಿ

ನಿಮಗೆ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲದ ಪರಿಮಳವೊಂದು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಬೆರೆತು ಬರ
ಗಲು, ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ನಿಧಾನಿಸಿ—ನಿಂತು—ಸುತ್ತ
ನೋಡಿಲ್ಲವೆ? ಹಾಗೆ ನೋಡುವಾಗ ಒಂದು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಜಾಡು ಹಿ
ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಸುಳಿದು ಹೋಗಿ, ಒಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಅಪರಿಚಿತವಾದ ಪರಿಮ
ನೆಲೆಯಾದ ಹೂವಿನ ಗಿಡವನ್ನೋ ಮರವನ್ನೋ ಬಳ್ಳಿಯನ್ನೋ ನ
ಆನಂದಪಟ್ಟಿಲ್ಲವೆ? ನೋಡಿ, ಆ ಪರಿಮಳವು ಹೇಗೆ ನಿಮ್ಮ ಮೂ
ಹಿಡಿದು ಎಳೆದೊಯ್ದಿತೋ ಹಾಗೆಯೇ ಅವಳ ಮುಗುಳ್ನಗೆ ಈ ಇ
ದಿನಗಳಿಂದಲೂ ನನ್ನ ಕಣ್ಮನವನ್ನು ಸೆಳೆದಿದೆ. ಈ ಉಪಮಾನದಿಂದ ನ
ಆಕೆಯ ಮುಗುಳ್ನಗೆಗೂ ಇದ್ದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದಂತಾ
ಹೊರತು ಮುಗುಳ್ನಗೆಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದಂತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸೋಲನ್ನು
ಕೊಂಡುಬಿಡುತ್ತೇನೆ—ನಾನು ವರ್ಣಿಸಲಾರೆ. ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಕೇ
ನನ್ನ ವರ್ಣನಾಶಕ್ತಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ, ತಮ್ಮ ತಲೆ ತೂಗಿ, ನನ್ನ ತಲೆ ತಿರು
ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆ ತಿರುಗುವ ತಲೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದ
ಇವಳು ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಳೋ ಏನೋ?—ಎಂದು ಒಂದೊಂದು
ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂದಿನಿಂದ ಇದುವರೆಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಮನ
"ಕುಸುಮವೇ, ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ವರ್ಣಿಸಲಾರೆ!" ಎಂದು ತಲೆ
ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನು ಆ ಕಣ್ಣುಗಳು! "ಓಹೋ! ತುಟಿಯಾಯಿತು—
ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹೋದನೋ!" ಎಂದು ಧೋರಣೆಮಾಡಿ, ನನ್ನನ್ನು ನೂಕ
ದೇವರು ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕಣ್ಣುಗಳು ಸಾರ್ಥಕವಾಗಬೇಕಾದರೆ
ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಬೇಕು. "ಏನು ಮಲ್ಲಿಗೆಯ
ಸೆರೆಯಾದ ಮರಿದುಂಬಿಯಂತಿತ್ತೋ?" ಎಂದು ಹಾಸ್ಯಮಾಡುವಿ
ಅಥವಾ "ಏಣಾಕ್ಷಿಯೋ?—ಉತ್ಪಲಾಕ್ಷಿಯೋ? ಪದ್ಮನಯನೆಯ
ಪ್ರಫುಲ್ಲನಯನೆಯೋ?" ಎಂದು ಕೇಳುವಿರಾ? ನಾನೇನು ಅವುಗ
ಯೋಚಿಸದೆ ಇಲ್ಲ. ಈ ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳಿಂದ ಸುಮ್ಮನೆ ಇದ್ದೆನೆಂದು
ಕೊಂಡಿರಾ? ಯೋಚಿಸಿದ್ದೇನೆ—ಚರ್ಚೆಮಾಡಿದ್ದೇನೆ—ಚಿಂತಿಸಿದ್ದೇನೆ.
ಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಒಂದು ಹೆಸರೂ ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವ
ಲಾರದು. ಆ ಹೆಸರುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಮನಾದ ಹದವಲ್ಲಿ ಬೆರಸಿ

ಸಮಾಸವನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲಿರಾ? ನೋಡಿ, ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ; "ಮರಳಿ ಯತ್ನವ ಮಾಡಿ" ನೋಡಿ.

ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಧಿಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ನಾನು ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಸೂಜಿಗಲ್ಲಿನ ನೆರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸಣ್ಣದೊಂದು ಅದುರಿನಂತಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಒಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸ್ಥೂಲಕಾಯ ಕರಗಿ—ಆರಿಹೋಗಿ, ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮಾತ್ರ ಯಾವುದೋ ಮಾಯೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಂತೆ ಆಗಿದೆ. ಬರಬರುತ್ತ ಅವಳ ಕಣ್ಣಕಾಂತಿಯಲ್ಲಿ "ನಾನು" ಎಂಬ ಜ್ಞಾನವೂ ಮಸಕಾಗಿ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ.

ಈ ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಲ "ಚಿತ್ರಗಾರನಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ!" ಎಂದು ಅನ್ನಿಸಿದೆ; ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ "ಅಲ್ಲವೇ? ನಾನು ಚಿತ್ರಗಾರನಲ್ಲವೆ?" ಎಂದೂ ತೋರಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ಕಡೆಯ ದಿನದವರೆಗೂ ನನ್ನ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಊರಿ ನೆಲಸುವುದು ಅವಳ ಆ ಮುಖ; ಅದರಲ್ಲಿ ಆ ಮೆಲುನಗೆ—ಆ ಕಣ್ಣುಗಳು. ನೆನಸಿದ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಆ ಮುಖದ ಒಂದೊಂದು ಅಂಶವನ್ನೂ—ಒಂದೊಂದು ರೇಖೆಯನ್ನೂ ನನ್ನ ಚಿತ್ತಭಿತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆ. ನಾನು ಚಿತ್ರಗಾರನಲ್ಲವೆ? ಬಣ್ಣಗಳಿಂದ ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಅವಳನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಲಾರೆನಿರಬಹುದು. ಆದರೇನು? ನನ್ನ ಮನವು ತಾಳಲಾರದ ಬಣ್ಣ—ಅದು ಎಳೆಯಲಾರದ ರೇಖೆ ಯಾವುದಿದೆ? ನಿಮಗೆ ಬೇಸರವೇನೋ? ಆಕಳಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ!

ನಿನ್ನೆಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳಾಗಿ ಹೋದವು. ಇಂದು ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದನೆಯ ದಿನ. ಈ ದಿನವೂ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದೆ. ಇದುವರೆಗೂ ಸುಮ್ಮನೆ ನೋಡುವುದು ಮಾತ್ರ ಆಗಿದೆ. ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಅವಳೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಬೇಕು—ಅವಳ ದನಿಯನ್ನು ಆಲಿಸಬೇಕು—ಎಂಬ ಬಲವತ್ತರವಾದ ಆಸೆಯೊಂದು ಅಡಿಗಡಿಗೆ ನನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಮಹಾಸಾಗರದ ಅಲೆಯಂತೆ ಎದ್ದು, ನನ್ನ ಮನವನ್ನು ಮೇಲಿಂದಮೇಲೆ ಅಪ್ಪಳಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಆಸೆ ಪೂರ್ಣವಾಗುವ ಬಗೆ?....ಏನು ಉಪಾಯ? ಮಾತನಾಡಲು ನಾನು ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದೇನೆ; ಆದರೆ....ಅವಳು?....ಇಲ್ಲ! ಅವಳು ಮಾತನಾಡುವಳೆ? ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ! ನಾನು ಹುಚ್ಚ—ಉನ್ಮತ್ತ! ನನ್ನೊಡನೆ ಅವಳು ಹೇಗೆ

ಮಾತನಾಡಬಲ್ಲಳು? ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ
ವಿಹಾರಲಿರುವ ಉನ್ಮಾದವನ್ನು ಅವಳು ಕಾಣದಿರುವಳೆ? ಅಸಂ
ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಅವಳು ಮಾತನಾಡುವುದೆಂತು? ಆದರೂ ಅವಳೊಡನೆ
ದಿನಗಳೂ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿಯೂ ಇದ್ದೇನೆ—ಕಣ್ಣುಗ
ನೀರವವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ದನಿಯಿಲ್ಲದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅ
ಕೇಳಿರುವಳೆ? ಆಸೆಯ ಭಾರದಿಂದ ಬಳಕುವ ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿ ಅವಳ ಹೃ
ವನ್ನು ಸೋಂಕಿರುವುದೆ? ನಾನು ಅವಳ ಮೊಗದ ಕಾಂತಿಗೆ ಮರು
ಪತಂಗ ಎಂದು ಅರಿತಿರುವಳೆ? ಅವಳ ಮುಖ ಶೀತಲವಾದ ಜ್ವಾಲೆಯ
ಎಂದರೆ ನೀವು ನಗುವಿರಿ; "ಇದೇನು ಬಿಸಿಬಿಸಿ ಮಂಜುಗಡ್ಡೆ!" ಅನ್ನ
ನನ್ನ ಮೆದುಳಿನ ಯಾವುದೋ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಒಂದು ಸಡಿಲವಾ
ಎಂದು ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುವಿರಿ. ಶೀ-ತ-ಲ-ವಾ-ದ ಜ್ವಾ-ಲೆ! ಹೌದು! ಏ
ಬಾರದು? ತಾಳಿ, ಅದರ ಅನುಭವವನ್ನು ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಮ
ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳಬೇಕು, ಅಷ್ಟೆ. ಎಲ್ಲಿ? ಕ
ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಿ; ಆಯಿತೋ?....ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನನ್ನ ವ
ಕೊಡಿ; ಹುಚ್ಚ—ಎಂದು ಹೆದರಬೇಡಿ! ಅದೋ ನೋಡಿ—ಕ
ತೆರೆಯಬೇಡಿ!—ಹಾಗೇ ನೋಡಿ!—ನೋಡಿ! ಕಗ್ಗತ್ತಲ ಮಧ್ಯ
ಪುಟ್ಟದೊಂದು ಜ್ವಾಲೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವೆ? ಎಷ್ಟು ಪ್ರಕಾಶ! ಹೇಗೆ
ತ್ತಿದೆ! ಹೇಗೆ ಬಳುಕುತ್ತಿದೆ! ಅದೇನು ನಲಿದಾಟ!! ನೋಡಿ, ಚೆನ್
ನೋಡಿ....ಈಗ ಬನ್ನಿ ಅದರ ಹತ್ತಿರ–ಬನ್ನಿ–ಹೆದರಬೇಡಿ!....ಎಲ್ಲಿ,
ಕೈ ಕೊಡಿ, ಏನು ಭಯ! ಇಲ್ಲ, ಸುಡುವುದಿಲ್ಲ!....ತಂಪು! ತುಷಾರ
ತಂಪಾಗಿದೆ! ನಂಬುವುದಿಲ್ಲವೆ? ಇದೋ....ನೋಡಿ, ನಾನು ಬೆರಳ
ತ್ತೇನೆ! ನೋಡಿ!—ನೋಡಿ! ಜ್ವಾಲೆ ಹೇಗೆ ಆಡುತ್ತಿದೆ!—ಹೇಗೆ ಬ
ತ್ತಿದೆ!—ನನ್ನ ಬೆರಳಿನ ಮೇಲೆ! ಎಲ್ಲಿ, ಈಗಲಾದರೂ ಇಡಿ
ಬೆರಳನ್ನು. ಹ! ಹ್ಹಾ! ನೋಡಿದಿರಾ! ತಂಪಾಗಿಲ್ಲವೆ? ಜ್ವಾಲೆ ಶೀ
ವಾಗಿಲ್ಲವೆ? ಹೇಳಿ, ಈಗಲಾದರೂ—ನನ್ನ ಮಾತು ನಿಜವೋ ಸುಳ್ಳೋ
ನಂಬಿಕೆಯಾಯಿತೇ? ಹುಂ! ಸರಿ, ಇನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ವಾ
ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ; ನನ್ನ ಜವಾಬುದಾರಿ ಮುಗಿಯಿತು. ಕಣ್ಣು ಬಿಡಿ. ಇದೇ

ಎದ್ದುಬಿಟ್ಟರಿ? ನೀವು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು: "ಈ ಹುಚ್ಚನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇವನ ಜಾಡ್ಯ ನಮಗೂ ಅಂಟುವುದೋ ಏನೋ!" ಎಂದು. ಆ ಭಯ ಬೇಡ. ನನ್ನ ಹುಚ್ಚು—ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ಜಾಡ್ಯವಲ್ಲ; ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ....ಹುಂ, ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ?....ನೆನಪಾಯಿತು—ಅವಳೊಡನೆ ಮಾತು. ಹೌದು, ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಅವಳೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿಯೇ ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಅವಳು ಆಡದಿದ್ದರೆ ಏನಾಯ್ತು?....ಒಳ್ಳೆಯದು....ಏನೆಂದು ಮಾತನಾಡಿಸಲಿ?....ಹೆಸರು—ಊರು—ಆಮೇಲೆ? ಆಮೇಲೆ ಏನೋ! ಮಾತು ಪ್ರಾರಂಭವಾದರೆ ಆಮೇಲೆ ಹೇಗಾದರೂ ಮುಂದೆ ಸಾಗುತ್ತೆ.

* * *

ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡನೆಯ ದಿನ. ಇಂದು ಮಾತನಾಡಿಸಿಯೇ ಬಿಡುವುದೆಂದು ಬಹಳ ಗಟ್ಟಿಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ನನ್ನ ನಾಲಗೆ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿತು; ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ "ಅಯ್ಯಾ, ಮಿತ್ರನೇ, ಇಂದೂ ನೀನೇ ಮಾಡಿಬಿಡು ನನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನ—ಏಕೋ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಅಂಗಲಾಚಿತು. ನನ್ನ ನಾಲಗೆ ನನಗೇ ಹೀಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡುವುದೆಂದು ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಎಣಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೋಸವಾಯಿತಲ್ಲಾ!—ಎಂದು ಏನೋ ಮಂಕು ಮುಚ್ಚಿದವನಂತೆ ಹಾಗೇ ಕುಳಿತಿದ್ದೆ. ಪೋಸ್ಟ್‌ಮ್ಯಾನ್ ಬಂದು ಒಂದು ಕಾಗದ_ಕವರು ಕೊಟ್ಟು ಹೋದ. ನೋಡಿದೆ, ಸರೂ ಕಾಗದ! ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಒಂದು ಮಾದರಿ—ಅಲ್ಲ-ತರ_ಉಹು—ಅದೇನೋ ಒಂದು ನಮೂನೆ ಆಯಿತು. ಅದೇನು—ಅನ್ನುವುದನ್ನು ನೀವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರಿರಾ? ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕಾಗ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿ; ನೀವು ತಿಂಗಳುಗಟ್ಟಲೆ ಬೇರೆ ಊರಲ್ಲಿರಬೇಕಾದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಕೈಹಿಡಿದಾಕೆ ಅಥವಾ ನೀವು ಯಾರ ಕೈಹಿಡಿದಿರೋ ಆಕೆ, ದಿನ ಬಿಟ್ಟು ದಿನ ಬರೆಯುವ ಎಂಟು ಪುಟಗಳ ಕಾಗದಕ್ಕೆ ನೀವು ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳಿಗೋ ತಿಂಗಳಿಗೋ ಒಂದು ಅರ್ಧ ಪುಟ ಗೀಚಿಹಾಕಿ. ಆಮೇಲೆ ಅವರು ಒಂದು ಕಾಗದ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆ ಕಾಗದವನ್ನು ನೋಡಿ—ಓದಿ; ಆಗ ನಿಮಗೆ ನಾನು "ಎದೇಲಿ ಒಂದು ನಮೂನೆ—ಇತ್ಯಾದಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲಾ ಅದರ ಪರಿಚಯವಾಗುತ್ತೆ!

* * *

ಸರೂ-ಗೆ ಏನು ಉತ್ತರ ಬರೆಯಲಿ!—ಎಂದು ಯೋಚಿಸತೊಡ
ಈ ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳಿಂದ ಐದು, ಅಲ್ಲ—ಆರು ಕಾಗದಗಳು
ದ್ದವು. ಇದು ಏಳನೆಯದು ; ಬಲು ಜೋರಾಗಿದೆ! ಮೆಣಸಿನ ಪುಡಿ ಹೆಚ
ನಾನಾದರೋ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಣ್ಣ—ಸಾಧಾರಣವಾದ ಸಪ್ಪೆಕ
ಬರೆದಿದ್ದೆ. ಇವತ್ತು ಬಂದ ಈ ಕಾಗದಕ್ಕೆ ಏನು ಉತ್ತರ ಕೊಡುವು
ತೋರದಾಗಿದೆ....ಯಾವ ಕಾರಣ ಜೋಡಿಸಲಿ? ಏನು ನೆವ ಹೊಂದಿಸ
ಬಲು ಕಿಡಿಕಿಡಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ! ಅವಳ ಕೋಪವನ್ನು ಹೇಗೆ ಹತೋ
ತರಲಿ? ಕುಂಟು ನೆವ ಹೇಳಲೆ? ಅಥವಾ ನಿಜವಾದ ಕಾರಣವನ್ನು ಬ
ಬಿಡಲೆ? ನಿ-ಜವಾ-ದ ಕಾ-ರ-ಣ! ಏನಾಗುತ್ತೆ! ಏ-ನಾ-ಗು-ತ್ತೆ! ಸು
ಗಾಳಿಗೆ ಔತನ ಕೊಟ್ಟ ಹಾಗಾಗುತ್ತೆ! ಕೈಹಿಡಿದವಳ ಕಾಲು ಹಿ
ಬೇಕಾಗುತ್ತೆ!! ಖಂಡಿತ! ನಿಜವಾದ ಕಾರಣ ನನ್ನ ಹುಚ್ಚು!
ಹುಚ್ಚನ್ನು ಅವಳು—ನನ್ನ ಸರು! ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲಳೇ? ಹೆಂಗ
ಕೆಲವು ಕಷ್ಟವಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಲೀಲಾಜಾಲವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊ
ಬಿಡುತ್ತಾರೆ; ಕೆಲವು ಅತಿ ಸರಳವಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಿ
ಕೊಳ್ಳಲಾರರು. ನನ್ನ ಹುಚ್ಚು ಈ ಎರಡನೆಯ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದುದು.
ಖಂಡಿತ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರಳು ; ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವ
ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವಳು ನನ್ನ ಈ ಹುಚ್ಚು ಕೆಲಸವನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಒಪ
ದಿಲ್ಲ! ಒಪ್ಪುವುದು ಹಾಗಿರಲಿ, ಸಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ. "ನಿನಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯೆ?
ಈ ಹುಚ್ಚು ಕೆಲಸ?" ಎಂದು ಕೇಳುವಿರೇನೋ! ಹೇಗೆ ಹೇಳಲಿ—
ಸರಿಯೋ ತಪ್ಪೋ—ಎಂದು? ಒಂದು ಸಲ ತಪ್ಪು ಎಂದು ತೋರ
ನೂರು ಸಲ ಸರಿ—ಎಂದು ತೋರುವುದು. ಅವಳನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕ
ನನ್ನವಳನ್ನಾಗಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು—ಎಂಬ ಆಸೆಗಳಾವುವೂ ಜ್ಞಾನಾ
ಯಲ್ಲಿ—ನನಗೆ ತಿಳಿದ ಮಟ್ಟಿಗೆ—ತೋರಿಲ್ಲ. ಇರುವ ಆಸೆಯೆಲ್ಲಾ
ಕಣ್ಣುಗಳದು—ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ನೋಡಬೆ
—ಎಂದು, ಅಷ್ಟೆ. ಇದು ತಪ್ಪೆ? ತಪ್ಪು—ಎಂದು ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಿದ್ದಿ
ತಪ್ಪಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ; ಸರಿ—ಎಂದು ತಿದ್ದಿದರೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತ

ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಗಿರುವ ಪ್ರಯತ್ನ "ಸರಿ" ಎಂದು ತಿದ್ದುವುದಕ್ಕೆ. ಇದಕ್ಕೆ ತೌರುಮನೆ ಮೆದುಳೋ, ಹೃದಯವೋ, ಪಿತ್ತಕೋಶವೋ, ಗುಲ್ಮವೋ— ನಾನು ನಿರ್ಧರಿಸಲಾರೆ. ತನ್ನದಲ್ಲದ, ತನಗೆ ಸಿಲುಕದ ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಅನುರಾಗವನ್ನು ತೋರುವುದೂ, ಅದನ್ನು ಆಶಿಸುವುದೂ ನೀತಿಗೆ ವಿರುದ್ಧ— ನಿಜ. ಈ ಮಾತನ್ನು ಒಪ್ಪುವವರು ಎಷ್ಟು ಜನ—ಒಪ್ಪದವರು ಎಷ್ಟು ಜನ? ಎರಡು ಪಂಗಡಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅನೇಕರಿರಬಹುದು— ಇದ್ದಾರೆ. ಈ ನೀತಿ ಅನ್ನುವುದು ದೇಹವನ್ನು ಆಳಬಲ್ಲದು ; ನಾಲಗೆಯನ್ನು ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿಡಬಹುದು ; ಆದರೆ ಮನಸ್ಸನ್ನ? ಕಷ್ಟ! ಅತಿ ಕಷ್ಟ! ಅದರ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ನೀತಿ ನುಚ್ಚುನುರಿಯಾಗುವ ಸಂಭವವೇ ಹೆಚ್ಚು. ಬೆಣ್ಣೆಯಂತೆ ಮೃದುವಾಗಬಲ್ಲದು, ಈ ಮನಸ್ಸು—ಕಲ್ಲಿನಂತೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಬಲ್ಲದು ; ಗಾಳಿಯಂತೆ ಹಗುರವಾಗಬಲ್ಲದು—ಬೆಟ್ಟದಂತೆ ಜಡವಾಗಬಲ್ಲದು ; ಹನಿಯಾಗಬಲ್ಲದು—ಮಹಾ ಸಾಗರವಾಗಬಲ್ಲದು ; ಅಮೃತವಾಗಬಲ್ಲದು— ಕಾಲಕೂಟವಾಗಬಲ್ಲದು! ಇದು ಮನಸ್ಸಿನ ಮಾಯೆ! ಈ ಮಾಯಾವಿಯೊಡನೆ ನೀತಿಗೆ ಮಲ್ಲಯುದ್ಧ ಸಂಭವಿಸಿದರೆ ಗೆಲವು ಯಾರಿಗೆ—ಸೋಲು ಯಾರಿಗೆ?

ಆಕೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮನೋವೃತ್ತಿ ನನಗೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವಾಗಿದೆ. ನನ್ನದು ಇಂದು ಇದ್ದು ನಾಳೆ ಹೋಗುವ ಬರೀ ಹುಚ್ಚೆ? ಅಥವಾ ನನ್ನ ಎದೆಯ ಆಳದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವ ಅನುರಾಗವೆ? ನನಗೇ ತಿಳಿಯದು. ಇದು ಉನ್ಮಾದ ಮಾತ್ರ— ಎಂದು ಅಡಿಗಡಿಗೆ ತೋರುವುದು. ಅ-ನು-ರ-ಕ್ತ-ನೆ?....ಆಕೆಯಲ್ಲಿ? ಒಂದು ವೇಳೆ ಇದ್ದರೂ ಆ ಅನುರಾಗದ ಅರಿವು ಇಂದಿನವರೆಗೂ ನನಗೆ ತಿಳಿದುಬಂದಿಲ್ಲ. ಇದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು—ಇಲ್ಲದೆಯೂ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಹುಚ್ಚಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಂದಟ್ಟಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಹುಚ್ಚರು, ತಾವು ಹುಚ್ಚರು—ಎಂದು ಯೋಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ ; ಅಥವಾ ಅವರಿಗೆ ಹಾಗೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಹುಚ್ಚು ಇದೆಯಲ್ಲಾ—ಇದು ಅಸಾಧಾರಣವಾದುದು! ಇದು ನನ್ನಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿ, ವ್ಯಾಪಿಸಿ, ನನಗೆ ತನ್ನ ಇರುವಿನ ಜ್ಞಾನವನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡಿದೆ!....ಈ ಹುಚ್ಚಿನಿಂದ ಯಾವಾಗ ಬಿಡುಗಡೆ ನನಗೆ? ಯಾವಾಗ ಮುಕ್ತಿ? ದಾರಿ

ಯಾವುದು? ಗೊತ್ತು! ಗೊತ್ತು! ದಾರಿಯೊಂದೇ! ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಸಿದ
ಅವಳು! ಅವಳೇ ಬಿಡಿಸಬೇಕು! ನನ್ನ ಹುಚ್ಚನ್ನು ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚ
ಆ ಮಾಯಾವಿಯ ಮೌನ! ಒಂದು ದಿನ—ಒಂದು ಗಳಿಗೆ—ಒಂದು
ಅವಳು ನನ್ನೊಡನೆ ಒಂದು ಮಾತನಾಡಿದರೆ, ಆ ಒಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ—ಆ ಒ
ಮಾತಿನಿಂದ ಈ ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳ ಹುಚ್ಚೂ ಕೊಚ್ಚಿಹೋಗುತ್ತದೆ
ದೇವರೇ, ಅವಳು ನನ್ನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುವಂತೆ—ಒಂದೇ ಮಾತು
ಮಾಡು. ಈ ಹುಚ್ಚು ಕಟ್ಟನ್ನು ಹರಿಯುತ್ತಿದೆ! ನಾನು ಮಾತನಾಡಿ
ಬಿಡಬೇಕು—ಅವಳೊಡನೆ! ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ.... ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮಾತೃಭೂಮಿ
ಮಾ-ತೃ-ಭೂ-ಮಿ-ಯೇ-ನು?—ನನ್ನ ಸರು ನನ್ನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳು
ಖಂಡಿತ! ಖಂಡಿತ!....

ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಗೆ ಬರೆಯಲಿ ಸರೂಗೆ? ಬರೆದರೂ ಏನು ಭರವಸೆ
ಅವಳು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ ಅಂತ?....ಹುಂ! ಏನಾದರೂ ಆ
ಬರೆದೇ ಬಿಡುವುದು—ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಏನು ಬರೆಯಲಿ?
ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಿ?.... ಮೊದಲು ಯಾವುದು—ಕೊನೆ ಯಾವುದು? ಈ ಹು
ಕಥೆಗೆ? ಬಗೆಹರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅತಿಗಹನವಾದ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಬಗೆಹ
ದಿದ್ದರೆ ನಾನೊಂದು ಹಳೇ ಉಪಾಯಮಾಡುವ ವಾಡಿಕೆಯುಂ
ಏನೆಂದರೆ, ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಅರ್ಧ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದು; ಆ ಅರೆತೆ
ರೆಪ್ಪೆಗಳ ಮೂಲಕ ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದಲೂ ಸ್ವಂತ ನಾಸಿಕಾಗ್ರವ
ನೋಡುವುದು. ಆಗ ಏಕಾಗ್ರತೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಜ್ಞಾನ ಅಂತರ್ಮುಖಿಯಾ
ತ್ತದೆ. ವಿಷಯ ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟವಾಗಲಿ, ಎಷ್ಟೇ ತೊಡಕಾಗಿರಲಿ, ಕೂ
"ಸುಲಿದ ಬಾಳೆಯ ಹಣ್ಣಿನಂದದಿ" ಸರಳವಾಗುತ್ತದೆ. ಬೇಕಾದ ಉ
ಮೂಗಿನ ತುದಿಯಲ್ಲೇ ಸಿಕ್ಕುತ್ತೆ; ದೂರ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನ
ಈ ಉಪಾಯವನ್ನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಾನೇ ಪ್ರಯೋಗಮಾಡಿಕೊ
ಬರಬರುತ್ತ ನನ್ನ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಒಳಮುಖವಾದವು. "ಮನ್ಮಥವಿಜ
ದಲ್ಲಿ ವರದಾಚಾರ್ಯರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ತಪೋಮಗ್ನನಾದ ಪರಶಿ
ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿಲ್ಲವೆ? ನಾನು ಆ ಪರಶಿವನಂತೆ ಆಗಿರಬಹುದು.
ತಪಸ್ಸಿನ ಬೀಜಾಕ್ಷರಗಳು "ಏನು ಬರೆಯಲಿ?—ಹೇಗೆ ಬರೆಯಲಿ?

ಹೇಗೆ ಬರೆಯಲಿ?—ಏನು ಬರೆಯಲಿ?" ಎಂದು.

* * *

ಈ ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕಳೆದೆನೋ ಹೇಳಲಾರೆ. ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳಾಗಿರಬಹುದು. ಇನ್ನೂ ತೊಡಕಿನ ತುದಿಯೇ ಸಿಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಆ ತೊಡಕಿನ ಅಂತರಾಳದಲ್ಲೇ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆಗ ಹೊರಗೆ ನನ್ನ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಏನೋ ಭಂಗ ಬಂದೊದಗಿದಂತೆ ಅನುಭವವಾಯಿತು. "ಯಾರು?" ಎಂದೆ, ನನ್ನ ಅರ್ಧ ನಿಮೀಲಿತ ನಯನಗಳಿಗೆ. ಅವು,

"ಅವಳು!" ಎಂದವು.

"ಯಾರು?"

"ಅವಳು!—ನಿನಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿ...."

"ಹ್ಞ?"

"ಹೌದು; ಅವಳೇ!"

ನಾನು ಹಾರಿಬಿದ್ದೆ! ತಪಸ್ಸಿಗೆ ತರ್ಪಣ ಕೊಟ್ಟು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೆರೆದೆ. ಹೌದು! ಅವಳೇ! ಅ-ವ-ಳೆ!! ಕ್ಷಣಕಾಲ ನನಗೆ ನಂಬುಗೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಕನಸೆ? ನಾನು ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಿರುವೆನೆ?....ಏನು ಭ್ರಾಂತಿ? ಇಲ್ಲ....ಇಲ್ಲಾ! ಇದು ಕನಸಾದರೆ....ನಾನು ಇಪತ್ತು ದಿನಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದುದೂ....ಉಹು! ಇರಲಾರದು—ಇಲ್ಲ! ಎಂದಿಗೂ ಇಲ್ಲ!....ಇಲ್ಲಿಗೆ.... ಇಷ್ಟು ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಬಂದಳು? ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳಿಂದ ಇಲ್ಲದ ಧೈರ್ಯ! ....ಇಂದು!....ಅದು ಹೇಗಾದರೂ ಆಗಲಿ, ಇದುವರೆಗೂ ಮಾತಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂದು ನನ್ನ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ—ನನ್ನ ಎದುರಿಗೆ—ಕೈಚಾಚಿದರೆ ಸಿಕ್ಕುವ ಹಾಗೆ ನಿಂತಿದ್ದಾಳೆ!...."ಈ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಬಿಡಬಾರದು!" ಅಂದುಕೊಂಡೆ. ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳ ಆಸೆಯನ್ನು ಇವತ್ತು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡೇ ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ನಾನೆ ಹುರಿದುಂಬಿದೆ! ಆದರೆ, ಎಷ್ಟು ಹತ್ತಿರ ನಿಂತಿದ್ದಳು!....ಅವಳ ಸಾಮೀಪ್ಯದಿಂದ ನನ್ನ ಹುರುಪು ಹುಡಿಯಾಯಿತು! ಏಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟೆ; ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮಾಯಾವಿಯ ದೃಷ್ಟಿ ನನ್ನನ್ನು ಕುರ್ಚಿಗೆ ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಂತೆ ತೋರಿತು. ಮಾತನಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟೆ; ಅದೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ನಾಲಗೆ ಗರುಡಮಣಿಯನ್ನು

ಕಂಡ ಸರ್ಪದ ಹೆಡೆಯಂತೆ ಮುದುರಿ ಹೋಗಿತ್ತು! ಮೊದಲು
ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಸಾಕು, ಆಮೇಲೆ ಸುಲಭವಾಗುವುದು—ಎಂದು
ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟೆ; ಆದರೆ ಉಹು—ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ನಾಲಗೆ ಆಡಲ
ಹೋಯಿತು. ಬಾಯಲ್ಲಿ ಇದು ಇದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಭ್ರಮ
ಹಾಗಾಯಿತು! "ಹಾವು ಸಾಯಬಾರದು—ಕೋಲು ಮುರಿಯಬಾರ
—ನಾಲಗೆ ಆಡಲೊಲ್ಲದು, ನಾನು ಬಿಡಲೊಲ್ಲೆ. ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅ
ಯುದ್ಧಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಅಂದಾಗ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣ ಚಿತಾವಣೆ ಮಾಡಲಿ
ನಾನೂ ಹಾಗೇ ನನ್ನ ನಾಲಗೆಗೆ ಚಿತಾವಣೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದೆ. ಅದು
ಹೊತ್ತಿನಮೇಲೆ, ಕೈ ಕೆಳಗಿನ ನೌಕರರಲ್ಲಿ ಶೋಭಿಸುವ ತಾಬೇದಾ
ಪುಕ್ಕಲುತನದಿಂದ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ತೊದಲಿತು!—"ಬ-ಬ-ಬಂ-ದೆ-ಯ
ಎಂದು.

ಅಬ್ಬಾ! ಏನು ದಿಗ್ವಿಜಯ!

"ಕಾಣೋಲ್ಲವೆ?"

ಅವಳೂ ಮಾತನಾಡಿದಳು! ಎಂತಹ ಕೊಳಲ ದನಿ! ಕನಸು—
ಒಂದು ಅಣುವಿನಷ್ಟು ಸಂದೇಹವಿದ್ದಿದ್ದರೂ ಈ ಕೊಳಲ ಗಾನದಿಂದ
ಸರಿದು ಹೋಯಿತು. ಇಲ್ಲ!—ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಇದು ಕನಸಲ್ಲ!
ಆದೀತು? ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ—ಕೈ ನೀಡುವುದೇ ತಡ!....ಇಲ್ಲ! ಇಲ್ಲ!....
ಒಂದೇ ಮೋಸಹೋಗಬಹುದು; ಕಿವಿಯೊಂದೇ ಮೋಸಹೋಗಬಹು
ಆದರೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ?....ಇಲ್ಲ! ಕಣ್ಣು ಮೋಸಹೋಯಿತೆಂದುಕೊಂಡರೆ
"ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲವೆ?" ಎಂದುಸುರುವುದು. ಕಿವಿ ನಂಬದಿದ್ದರೆ ಕಣ್ಣು "ಕಾ
ಲ್ಲವೆ" ಎಂದು ಕೇಳುವುದು. "ಕಾ-ಣೊ-ಲ್ಲ-ವೆ?"

"ಹು, ಹೌದು; ನೀ-ನು ಬ-ಬಂದಿದ್ದೀಯೆ ಎಂದೆ. ಈ ಮಾತ
ಆ ಕಡೆ, ಈ ಕಡೆ_ಯಾವ ಕಡೆಯಾದರೂ ನೋಡೋಣ-ಎಂದು ಪ್ರ
ಪಟ್ಟೆ; ಆಗಲಿಲ್ಲ....ಎಷ್ಟು ಅಸಹಾಯತೆ!....ಅದೂ ಒಬ್ಬ ಅಪ
ಯುವತಿಯ ಎದುರಿಗೆ!....ಅ-ಪ-ರಿ-ಚಿ-ತ-ಳೆ? ಅದು ಹೇಗಾದೀತು
ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಪರಿಚಯವಾದಂತಿದೆ! ಅ-
ಚಿ-ತ-ಳು! ಅಲ್ಲ! ಅಲ್ಲ!! ಅವಳೂ "ಅಲ್ಲ!" ಎಂದಳು. ಆಹಾ! ಮಾದ

ನನ್ನ ಹೃದಯದ ಅಂತರಾಂತರಾಳದ ದನಿಯು ಮಾರ್ದನಿ!!

"ಏನು—'ಅಲ್ಲ'" ಎಂದೆ.

"ಅಪರಿಚಿತಳಲ್ಲ!"

ಅದೆಂತಹ ಮಾಯಾವಿ? ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಿತು ಅವಳಿಗೆ—ನನ್ನ ಈ—ಈ ಅತಿಗುಟ್ಟಾದ ಯೋಚನೆ? ನನ್ನ ಕಳವಳವನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳಿಗೆ ನಗು ಬರುವುದರಲ್ಲಿತ್ತು; ಆದರೆ ಅದು ಮುಗುಳ್ನಗೆಯನ್ನು ದಾಟಲಿಲ್ಲ. ಅದೆಂತಹ ಮುಗುಳ್ನಗೆ!....ಆ ಕಣ್ಣುಗಳೋ!....ಮಾಟಗಾತಿಯೇ ಸರಿ!

"ನಿನಗೆ ನನ್ನ...."

"ನೀನು ನನ್ನಿಂದ ಏನನ್ನೂ ಮುಚ್ಚಿಡಲಾರೆ!"

ಪುನಃ!.... ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಉತ್ತರ!

"ಏನನ್ನೂ ಮುಚ್ಚಿಡಲಾ...."

"ನಿನ್ನ ಆ ಕಣ್ಣುಗಳು ಏನನ್ನೂ ಮುಚ್ಚಿಡಲಾರವು!"

ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕೈಗಳಿಂದ ಕಣ್ಣನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆ; ಆಗಲಿಲ್ಲ. ರೆಪ್ಪೆಯನ್ನೂ ಮುಚ್ಚಲಾರದೆ ಹೋದೆ! ಎಂತಹ ದುರ್ಬಲತೆ! ಈ ಮಾಟಗಾತಿಯ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ!....ನನ್ನ ಕಂಠವನ್ನು ದಾಟದ ಗೂಟ್ಟೂ ನನ್ನದಲ್ಲವಲ್ಲಾ! ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಾತಿಗೆ ಸಿಲುಕದ ಗಲಿಬಿಲಿಯೊಂದು ಎದ್ದಿತು. ಏಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟೆ; ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ಮಾಟಗಾತಿಯು ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಯಾವ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ನಿಷ್ಫಲವಾಗುವಂತೆ ತೋರಿತು. ಅವಳು ತನ್ನ ಆ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಒಂದು ಕ್ಷಣಾರ್ಧಕಾಲ ಆ ಕಡೆ-ಈ ಕಡೆ ಮಿಂಚಿಸಿದ್ದರೆ ನಾನು ಎದ್ದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟದ್ದುದು ತನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳು—ಎಂದು ಅವಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿತಿದ್ದಳೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ; ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅವುಗಳ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅದೇನು ಅವಳ ದಯೆಯೋ! ನಾಲಗೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಂಧಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದಮೇಲೆ, ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೇಳಿದೆ:

"ನೀನು....ಇಲ್ಲಿಗೆ....ಬರಲು...."

"ನೀನೇ ಕರೆಯಲಿಲ್ಲವೆ?"

"ನಾನು?-ನಾ-ನು?"

ಮಾಟಗಾತಿ !

"ನೀನು—ನಿನ್ನ ಹೃದಯ—ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣು ; ತಿಳಿಯಿತೆ?"

"ನಾ-ನು, ನನ್ನ ಹೃ-ದ...."

"ಈ ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳಿಂದ."

ಈ-ಇ-ಪ್ಪ-ತ್ತು-ದಿ-ನ-ಗ-ಳಿ-ಂ-ದ!"

"ಹೌದು !—ಸುಳ್ಳೆ ?"

ಸುಳ್ಳು ಹೇಗಾದೀತು ?....ಆದರೆ....ಇವಳಿಗೆ ಹೇಗೆ—ಹೇಗೆ—ಅ
ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು? ಈ ಮಾಟಗಾತಿಗೆ ?

"ಸುಳ್ಳಲ್ಲ, ಆದರೆ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಾದ...."

"ಅವೆಲ್ಲ ನಮ್ಮದೊಂದು ಮಾಟ!"

ಅಬ್ಬಾ ! ಮಾ-ಟ-ಗಾ-ತಿ-ಯೇ ಸರಿ ! ! ಕ್ಷಣಕಾಲ ಮೂಕನಂತಾ
ಆಮೇಲೆ ಪುನಃ ಹೇಳಿದೆ—

"ಅಂತೂ ಬಂದೆಯಲ್ಲಾ !"

"ಸಂತೋಷವಾಯಿತೇ !"

"ನೀನು ಹೆಂಗಸಲ್ಲವೆ ?"

"ನಿನ್ನ ಸರಸ್ವತಿಯೂ ಹೆಂಗಸಲ್ಲವೆ ?"

ನನ್ನ ಸರಸ್ವತಿ ? ಎಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆ !

"ನನ್ನ ಸರು ನಿನಗೆ ಹೇ...."

"ಅವಳದೇ ಅಲ್ಲವೆ ಆ ಕಾಗದ ?"

ಕಾಗದವನ್ನು ಮುದುರಿ ಎಸೆದು ಬಿಡೋಣವೆನ್ನಿಸಿತು—ಆಗಲಿಲ್ಲ
ಅಸಹಾಯತೆ ! ಅಯ್ಯೋ !—ಅಸಹಾಯತೆಯೆ ! ನನ್ನ ನಾಲಗೆ ಒಂದ
ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಸ್ವಾಧೀನ.

"ಏನು ಉತ್ತರ ಬರೆಯುವೆ ?"

"ಏನು ಬರೆಯಲಿ ?"

"'ನಿನಗಿಂತ ಸುಂದರಿ ಒಬ್ಬಳು ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಾಳೆ—ಎಂದು ಬರಿ."

"ಅದು ಹೇಗೆ?"

"ಅದು ಹಾಗಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನೀನು ಹೀಗಾಗುತ್ತಿದ್ದೆಯಾ ?"

"ಹೇಗೆ ?"

"ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದ ಪತಂಗದ ಹಾಗೆ!"

ಹುಚ್ಚ! ಪ-ತಂ-ಗ! ಕೇವಲ ನನ್ನದು—ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ
ಟ್ಟಾದ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯೂ ಇಲ್ಲವಾಯಿತು ನನಗೆ! ಈ-ಈ-

"ಶೀತಲವಾದ ಜ್ವಾಲೆಯ ದೆಸೆಯಿಂದ."

"ಹೌದು ! ಹೌದು ! ! ನೀನು ಶೀತಲವಾದ ಜ್ವಾಲೆ !"

"ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ?"

"ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ !"

"ನಿನ್ನ ಸರೂ ಆಣೆಗೂ ?"

ನನ್ನ ಸರೂ—ಆಣೆಗೂ! ಎಂತಹ ಬರೆ ಎಳೆಯುವ ಪ್ರಶ್ನೆ! ಇದಕ್ಕೆ
ತ್ತರ ಉಂಟೇ ?– ಏನು ಹೇಳಲಿ ? ನನ್ನ ಸರೂ ಎಲ್ಲಿ ?—ಈ—ಈ—ಓ!
ನೆಂದು ಹೇಳಲಿ ?

"ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಯೋಗ್ಯವೇ ?"

"ಏನು ?"

"ಅನ್ಯಾಯ—ಸರಸ್ವತಿಗೆ! ಕೈಹಿಡಿದವಳಿಗೆ ಮೋಸ!"

"ಮೋಸವೇನು ?"

"ಮೋಸವಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನು ? ನನ್ನಿಂದ ಒಂದು ಯೋಚನೆಯ
ೂರನ್ನೂ ಬಚ್ಚಿಡಲಾರೆ! ಹೇಳು— ನಿನಗೆ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಅಪೇಕ್ಷೆ!—ಅಲ್ಲವೆ ?"

"ಮಾತನಾಡಬೇಕೆಂದು—ಅಷ್ಟೆ."

"ಅಷ್ಟೇ ?—ಅಷ್ಟೇಯೋ ?"

"ಹೌದು ; ಅಷ್ಟೆ."

"ಅದರ ಹಿಂದೆ ಮತ್ತೇನೂ ಇಲ್ಲವೇ ?"

"ಇದ್ದರೆ ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೆ ?"

"ತಿಳಿಯದೆ ಏನು !"

"ಹಾಗಾದರೆ ಅದೇನು—ಹೇಳು !"

"ನಿನಗೆ ನಾನು ಬೇಕು—ನನ್ನನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕು—ಎಂಬ ಅಡಗಿಸ
ಾಗದ ಆಸೆ ನಿನಗೆ!"

"ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದವರು ಯಾರು ತಾನೆ ಅಂತಹ ಆಸೆಯ ಅಡಗಿಸಬಲ್ಲರು!"

"ಬುದ್ಧಿ ಇದ್ದವರು."

"ಆ ಕಣ್ಣುಗಳೆದುರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿ ತಾನೇ ನಿಂತೀತು!"

"ನೀನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಹುಚ್ಚು ಕೆಲಸ! ನೀನು ಹುಚ್ಚ ಶುದ್ಧ ಹುಚ್ಚ!!"

"ಹುಚ್ಚನ ಹತ್ತಿರ ಏತಕ್ಕೆ ಬಂದೆ?"

"ಬು-ದ್ಧಿ-ಕ-ಲಿ-ಸು-ವು-ದ-ಕ್ಕೆ!"

"ಎಷ್ಟು ಧೈರ್ಯ!"

"ಧೈರ್ಯವೇನು?"

"ಇಲ್ಲಿ....ನಾನು ಒಬ್ಬನೆ !....ಮೇಲೆ ನಿನಗಾಗಿ ಉನ್ಮತ್ತ ! ಧೈರ್ಯವಲ್ಲವೆ?—ಇದು?"

"ನೀನು ನನಗೆ ಏನೂ ಮಾಡಲಾರೆ! ನನ್ನನ್ನು ಮುಟ್ಟ ಆರೆ!"

"ಏನು? ಇಷ್ಟು ಹತ್ತಿರ!....ನಾನು ಮುಟ್ಟಲಾರೆನೆ?.. ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ..."

"ಹೋ! ಹೋ! ಅದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲ!"

"ಇದು ಸುಲಭವಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇನ್ನು ಯಾವುದು ಸುಲಭ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ!"

"ನೀನೊಬ್ಬ ಹುಚ್ಚ!"

"ನೀನೇ ಹಿಡಿಸಿದವಳು!"

"ನಾನೇ ಬಿಡಿಸುತ್ತೇನೆ!"

"ಜೀವ ಬಿಡಬಲ್ಲೆ—ಈ ಹುಚ್ಚು ಬಿಡಲಾರೆ!"

"ನಾನು ಹೊರಟೆ."

"ಎಲ್ಲಿಗೆ?"

"ನಿನ್ನ ಸರೂ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ."

"ಏತಕ್ಕೆ?"

"ನಿನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ—ನಿನ್ನ ಹುಚ್ಚು ಬಿಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ!.... ೋ ಹೊರಟೆ!"

"ಬೇಡ–ಬೇಡ!....ಹೋಗಬೇಡ!....ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗಲಾರೆ ನೀನು!"

"ಅದು ಹೇಗೆ?"

"ನಾನು ತಡೆಯುತ್ತೇನೆ! ನನ್ನಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆಯಾ ನೀನು?"

"ನೀನು ತಡೆಯಲಾರೆ! ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ? ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರೆ ತಾನೇ? ಚ್ಚ!!....ನೋಡು, ಹೊರಟೆ!"

ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ, ಮೆಲ್ಲನೆ ಎರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿ ು. ಇನ್ನೇನು ಹೊರಟು ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಾಳೆ! ಎಂದಿಗೂ ನನ್ನ ಾಪಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ! ಇದೊಂದು ಕ್ಷಣ—ಈಗ ತಪ್ಪಿದರೆ, ನನ್ನ ವಮಾನದಲ್ಲೇ ಪುನಃ ಬರಲಾರದು—ಇಂತಹ ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ಷಣ.... ! ನಾನು ಏಳಲೇಬೇಕು!....ಎದ್ದೆ. ಅವಳು ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮ್ಮೆಟ್ಟಿದಳು. ನಾನು ಮುಂದುವರಿದ ಹಾಗೆಲ್ಲ ಅವಳು ಹಿಂದೆ ಹಿಂದೆ ಯುತ್ತ ಹೋದಳು. ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳು ಅಡಗಿದ್ದ ನನ್ನ ಆಸೆಯೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪಳಿಸಿ ಆರ್ಭಟಿಸಿ ಹೊರಟಿತು!....ಕೈಗಳನ್ನು ಚಿ–ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಸೇರಿಸಿದೆ. ಹೆಜ್ಜೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟು ಮ್ಮೆಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇನ್ನೇನು ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಾಳೆ! ಓಡಿಬಿಡುತ್ತಾಳೆ! ಾಯವಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾಳೆ! ಕೈಗಳನ್ನು ಚಾಚಿಕೊಂಡು ತಟ್ಟನೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ರಿದೆ! ನನ್ನ ನೆಗೆತಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅವಳೂ ಚಂಗನೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ರಿದಳು! ಹಾರಿ, ಗೊಡೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ಸೇರಿದಳು. ನನ್ನ ರೆ ಗೋಡೆಗೆ ಬಡಿಯಿತು!....

ತಲೆಯನ್ನು ಉಜ್ಜಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಅವಳ ಪಠವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ! ನು ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದುದು–ಆ ಪಠವನ್ನು!— ಂದರೆ ಅವಳ ರೂಪಚಿತ್ರವನ್ನು!!

ಕೊನೆಯ ಮಾತು; ನಗಬೇಡಿ—

ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ—ಹುಚ್ಚು!!

ನಾನು ಕೊಂದ ಹುಡುಗಿ

೧

ಆರೇಳು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಮಾತು. ಬೇಸಗೆಯ ರಜದಲ್ಲಿ ನ
(ಮೈಸೂರು) ಸೀಮೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದು ಹೊ
ನನಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಹೆಸರುಗೊಂಡ ಶಿಲಾಶಿಲ್ಪಗಳ ವೈಖ
ನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚಿತ್ರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿ
ಸೋಮನಾಥಪುರ, ಬೇಲೂರು, ಹಳೇಬೀಡು ಮುಂತಾದ ಸ್ಥಳಗಳ
ದೇವಾಲಯಗಳ ವರ್ಣನೆಗಳನ್ನು ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿದಾಗ "ಇ
ಸಾಯದೆ ಬದುಕಿದ್ದರೆ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ದಿನ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಣ
ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ!" ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನ
ಸಂಚಾರ ಹೊರಟಾಗ ನನ್ನ ಆಸೆಯ ಕನಸು ನಿಜವಾಗುವಂತಾಯಿತಲ
ಎಂದು ಹಿಗ್ಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಾನು ಮುಂದೆ ಹೇಳುವ ವಿಷಯ— ನನ್ನ ಸಂ
ವನ್ನು ಕುರಿತು ಒಂದು ಉಪನ್ಯಾಸವಲ್ಲ— ನನ್ನ ಸಂಚಾರದ ಮಧ್ಯ
ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳ ಸಂಗತಿಯ
ಕುರಿತು.

ಆ ಹಳ್ಳಿಯ ಹೆಸರು ನಾಗವಳ್ಳಿ. ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ವೇ
ನನ್ನ ಸಂಚಾರ ಮುಕ್ಕಾಲು ಪಾಲು ಮುಗಿದಿತ್ತು—ಅನ್ನಬಹುದು. ಅ
ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೆ ಸುಮಾರು ನೂರು-ನೂರೈವತ್ತು ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿ
ಎಲ್ಲವೂ ನಾನೇ ಸ್ವಂತವಾಗಿ ತೆಗೆದ ಫೋಟೋಗಳು.

ನಾಗವಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಕರಿಯಪ್ಪನವರೆಂಬುವರು ಬಹಳ ಗಣ್ಯರಾದವ
ಆ ಹಳ್ಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಯಜಮಾನರಂತಿದ್ದರು. ನಾನು ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ
ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದದ್ದು. ಕಥೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭ ಎಂದು ಇಟ್ಟುಕೆ
ಬಹುದು.

ನಾನು ಆ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದಾಗ ರಾತ್ರಿ ಸುಮಾರು ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆಯಾ
ಮಯು. ನನ್ನ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದು ಸಂತೆಯ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ
ಾನು ಅದರ ಹಿಂದೆ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ಆ ಎತ್ತಿನ ಗಾಡಿ
ುಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡುವುದು ನನಗೆ ಸರಿಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಆ ರಾತ್ರೆ ಆ ಹಳ್ಳಿ
ುಲ್ಲೇ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳೋಣ—ಅನ್ನಿಸಿತು. "ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸರಿ
ೂದ ಸ್ಥಳ ಯಾವುದಾದರೂ ಇದೆಯೇ?"—ಎಂದು ಗಾಡಿಯವನನ್ನು
ಚಾರಿಸಿದೆ. ಅವನು ಕರಿಯಪ್ಪನವರ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳಿ "ಸ್ವಾಮಿ, ಅಪ್ಪಣೆ
ೂದರೆ ಅವರ ತಾವ ಹೋಗಿ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ಅವರು ಎಲ್ಲಾ ಅನ್ಕೂಲ
ೂಡ್ತಾರೆ, ಬುದ್ದೀ" ಅಂದ. ನಾನು "ಆಗಬಹುದು" ಎಂದೆ. ಇನ್ನು
ತ್ತು ಮಾರು ಹೋಗುವುದರಲ್ಲಿ ಅವರ ಮನೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ನಾನು ಗಾಡಿಯ
ತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ನಿಂತಿದ್ದೆ. ಗಾಡಿಯವನು ಇಳಿದು ಮನೆಯ ಕಡೆ ಹೋಗಿ ಒಂದೆ
ಡು ನಿಮಿಷ ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಗಂಡಸಿನೊಡನೆ ಬಂದು "ಬುದ್ದೀ,
ವರೇ ಕರಿಯಪ್ನೋರು ಅನ್ನೋರು" ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಕರಿಯಪ್ಪನವರು
್ನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬಹಳ ನಮ್ರಭಾವದಿಂದ ಕೈಮುಗಿದು "ಸ್ವಾಮಿ,
ಯಮಾಡಿ. ಇದು ತಮ್ಮ ಮನೆ ಎಂದೇ ತಿಳೀಬೇಕು" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.
ಾನೂ ಅವರಿಗೆ ಕೈಮುಗಿದು "ತಮಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟಹಾಗಾಯಿತು"
ಂದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು "ಸ್ವಾಮಿ, ಎಲ್ಲಾದರೂ ಉಂಟೇ! ತೊಂದರೆ ಹೇಗೆ,
್ವಾಮಿ? ತಾವು ದೊಡ್ಡ ಮನಸ್ಸುಮಾಡಿ, ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬರಲು ಒಪ್ಪಿದ
ಲ್ಲಾ ಅದೇ ನನ್ನ ಪುಣ್ಯ! ತೊಂದರೆ ಗಿಂದ್ರೆ ಅನ್ನಬೇಡಿ, ಸ್ವಾಮಿ;
ೋಗೆ ದಯಮಾಡಬೇಕು" ಎಂದು ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಕಡೆ ಕೈ ತೋರಿಸಿ,
ಾಡಿಯವನನ್ನು ಕರೆದು "ಲೋ ತಿಮ್ಮಾ, ಧಣಿಗಳ ಸಾಮಾನ್ನೆಲ್ಲಾ
ಗ್ಗೀ ಮೇಲೆ ತಂದಿಡೋ" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ನಾವು ಹೋಗಿ ಅವರ ಮನೆ ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಹಾಸಿದ್ದ ಚಾಪೆಯ
ೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆವು. ಕರಿಯಪ್ಪನವರದು ದೊಡ್ಡ ಸಂಸಾರ. ತುಂಬಿದ
ುನೆ ನಾನು ಹೋಗಿ ಕುಳಿತೊಡನೆಯೆ ಒಳಗಿನಿಂದ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಸಣ್ಣ
ಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳು ಹೊರಕ್ಕೆ ಓಡಿಬಂದು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ನಮ್ಮ
ುತ್ತಲೂ ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ನನ್ನ ಹ್ಯಾಟು, ಬೂಟು ಎಲ್ಲಾ ಅವರಿಗೆ

ತಮಾಷೆಯಾಗಿ ಕಂಡಿರಬೇಕು !

ಜಗಲಿಯ ಒಂದು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕೊಠಡಿ. ಮನೆಯ ಆಳು ಅ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದು, ಗುಡಿಸಿ, ಚಾಪೆ ಹಾಕಿ, ಒಂದು ದೀಪವನ್ನು ತಂದಿ ಗಾಡಿಯುವನು ನನ್ನ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆ ಕೊಠಡಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಇ ಬಂದ. ಅವನಿಗೆ ಸಲ್ಲಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿಬಿಟ್ಟೆ. ಕರಿಯ ನವರು "ಸ್ವಾಮಿ, ಇನ್ನು ಬಟ್ಟೆ ಬಿಚ್ಚಬಹುದಲ್ಲ" ಎಂದರು. ನಾನು ಎ ಕೊಠಡಿಯೊಳಗೆ ಹೋಗಿ, ನನ್ನ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಚ್ಚಿ, ಪಂಚೆ ಉಟ ಷರಟು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಯಾರೋ ಒಳಗಿನಿ ಬಿಸಿ ನೀರು ತಂದಿಟ್ಟರು. ಕೈಕಾಲು ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊಂಡೆ. ಇನ್ನು ಅ ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ಊಟವಾಯಿತು. ಪುನಃ ಹೊರಗೆ ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಕು ಕೊಂಡು ತಾಂಬೂಲ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಸಂಚಾರದ ವಿಷಯವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದೆ. ನಾನು ಅವರ ಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದು ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿ ಅದು ಅವರ ನಡೆನುಡಿಯಲ್ಲೇ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಆಡ ಅವರ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆ. ಬಹಳ ನೆಮ್ಮದಿವಂ ನಾನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕಂದಾಯ ಕೊಡುತ್ತಾರಂತೆ. ಮನೆಯ ತುಂ ಜನ; ಆಳುಕಾಳುಗಳು—ದನಕರುಗಳು ಯಾವುದರಲ್ಲೂ ಕೊರತೆಯಿ ಮನೆಯನ್ನು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆ ಹಳ್ಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಅ ದೊಡ್ಡದು. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದು ಅ ನಿಷ್ಕಪಟವಾದ ನಮ್ರತೆ. ಅದು ಆ ಜನರಿಗೆ ಬಹಳ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವೇ ತೋರಿತು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಬಹಳ ಉಪಚ ವಾಗುತ್ತೆ – ಅಂದುಕೊಂಡೆ.

ಊಟವಾದಮೇಲೆ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ದ ನಡೆದುಬಂದುದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಯಾಸವಾಗಿತ್ತು. ಅವರಿಗೆ ಆ ವಿಷಯವ ತಿಳಿಸಿ, ಕೊಠಡಿಯೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ದೀಪವನ್ನು ಆರಿಸಿ ಮಲಗಿಕೊ ಬಿಟ್ಟೆ.

೨

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಚ್ಚರವಾದಾಗ ಸುಮಾರು ಆರುವರೆ-ಏಳು ಗಂಟೆ
ಾರಬಹುದು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೆ ನನ್ನ ಕೊಠಡಿಯ ಹೊರಗೆ ನೀರು
ದ್ಧವಾಗಿತ್ತು! ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದೆ.
ರಿಯಪ್ಪನವರು ತಾವೇ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಟ್ಟಲು ಹಾಲನ್ನು ತೆಗೆದು
ೊಂಡು ಬಂದರು. ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ; ನನಗೆ ಹಾಲು
ಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ. ಹೇಗೊ—ಅವರು ಅಷ್ಟು ಆದರದಿಂದ ತಂದದ್ದನ್ನು ಬೇಡ
ೆನ್ನಬಾರದೆಂದು--ಕುಡಿದೆ. ಆಮೇಲೆ ಅವರನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು
ಾನು ಸಂಚಾರಮಾಡಿ ತಂದಿದ್ದ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೋರಿಸಿ, ಅವುಗಳ
ಷಯವಾಗಿ ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಕೇಳಿ ಅವರಿ
ಾದ ಸಂತೋಷವನ್ನೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನೂ ನಾನು ವಿವರಿಸಲಾರೆ.
ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ "ಸ್ವಾಮಿ, ತಾವು ಒಪ್ಪೋದಾದ್ರೆ—
ಲ್ಲೇ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಒಂದು ದೇವಸ್ಥಾನ ಇದೆ—ರಂಗಪ್ಪನ ಗುಡಿ—ಬಹಳ
ಳೇದು, ಸ್ವಾಮಿ; ಬಲು ಖಚಿತವಾಗಿದೆ! ಬಹಳ ದೂರಾನೂ ಇಲ್ಲ"
ಂದರು. ನನಗೆ ಕಿವಿ ನೆಟ್ಟಗಾಯಿತು.

"ಎಲ್ಲಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ.

"ಇಲ್ಲೇ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಹರಿದಾರಿ ದೂರ್ದಾಗಿದೆ; ಅದೋ ನೋಡಿ
ಾಣೋಕಿಲ್ವೆ ಆ ಮರಡಿ ಬೆಟ್ಟ—ಅದರ ಬುಡ್ದಾಗಿದೆ."

ನನಗೆ ಬೇಲೂರಿನಲ್ಲಿ ತೆಗೆದಿದ್ದ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಟಿಪ್ಪಣಿ-
ವರಣೆ ಬರೆಯುವುದಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು!

"ಸರಿ, ಹಾಗಾದರೆ ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ;
ಇವತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಬರೆಯುವ ಕೆಲಸವಿದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ.

"ತಮ್ಮ ಚಿತ್ತ—ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ" ಎಂದರು.

* * *

ಆ ದಿನ ಟಿಪ್ಪಣಿ-ವಿವರಣೆ ಬರೆಯುವುದರಲ್ಲೇ ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆ
ಯಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಊಟವಾದಮೇಲೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆಯುವುದಕ್ಕೆ
ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಸಂಚಾರದಲ್ಲಿ ಪುರಸತ್ತು ಸಿಕ್ಕಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಅವಳಿಗೆ

ಕಾಗದ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಮುಕ್ಕಾಲು ಪಾಲು ನನ್ನ ಸಂಚಾ
ವಿಷಯವೇ—ನಾನು ನೋಡಿದ ದೇವಸ್ಥಾನಗಳು—ನೋಟಗಳು, ಅವು
ವರ್ಣನೆ ಇತ್ಯಾದಿ. ನನ್ನ ಸಂಚಾರದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ನೆನಪು ನಿತ್ಯ
ನನ್ನನ್ನು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಎಷ್ಟೋ ಸಾರಿ "ಅಯ್ಯೋ!
ಸೊಬಗನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇಲ್ಲವಲ್ಲಾ! ಅವಳು ನ
ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಅವುಗಳ ಸೊಬಗು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು
ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆ ದಿನ ನಾನು ನಾಗವಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದದ್ದು,
ಕರಿಯಪ್ಪನವರ ಆದರಣೀಯವಾದ ಆತಿಥ್ಯ—ಉಪಚಾರ—ಅ
ಮಕ್ಕಳು ಮರಿ ವಿಚಾರ ಎಲ್ಲಾ ಬರೆದು—ನಾಳೆ ಮರಡಿ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋ
ಬೇಕೆಂದಿರುವುದನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿ—ಆಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಕೆಲವು ಮಾ
ಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಕಾಗದವನ್ನು ಮುಗಿಸಿದೆ. ಆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಟಪಾ
ಆಫೀಸು ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಟಪಾಲುಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇದೆ; ವಾರಕ್ಕೆ ಎರ
ಸಲವೋ ಮೂರು ಸಲವೋ ಬೇಲೂರಿಂದ ಅಂಚೆಯವನು ಬಂದು ಕಾ
ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ವಿಚಾರಿಸಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಆ ವಿಷ
ತಿಳಿಯಿತು. ಆದರೆ ಟಪಾಲುಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಎಲ್ಲಿತ್ತೋ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ
ಯಾರಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಅವನ ಕೈಲಿ ಕಾಗದವನ್ನು ಟಪಾಲುಪೆಟ್ಟಿ
ಕಳುಹಿಸಬಹುದೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಕೊಠಡಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದೆ. ನಾ
ಹೊರಗೆ ಬಂದಾಗ ಕೊಠಡಿಗೆ ಎದುರಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಜಗಲಿ
ಕಂಬವನ್ನು ಒರಗಿಕೊಂಡು ಒಬ್ಬ ಪ್ರಾಯದ ಹುಡುಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ
ಯಜಮಾನರ ಮಗಳಿರಬಹುದೆಂದು ತೋರಿತು. ನಾನು ಹೊರಗೆ ಬ
ವನು ಆಳನ್ನು ಕಾಣದೆ, ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತೋಚದೆ ನಿಂತಿರಲ
ನಾನು ನೋಡಿದಾಕೆಯು ಎದ್ದು ಬಂದು "ಏನು ಬುದ್ಧೀ, ಏನಾಗ್ಬೇಕ
ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಲಿ" ಎಂದು ಕೇಳಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ಹಸನ್ಮುಖಿಯಾದಳು. ಆ ಹ
ಹುಡುಗಿಯ ನಯವನ್ನೂ ಸರಳತೆಯನ್ನೂ ನೋಡಿ ನನಗೆ ಸಂತೋ
ವಾಯಿತು. ನಾನು ಹೇಳಿದೆ—

"ಏನೂ ಇಲ್ಲವಮ್ಮಾ, ಈ ಕಾಗದಾನ ಟಪಾಲಿಗೆ ಕಳಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು
ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಎಲ್ಲಿದೆಯೋ ನಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೇಳ್ತೀಯಾ ?"

ಆಕೆ ನಗುತ್ತ ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಎರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟು—

"ಅದ್ಯಾಕ್ಬುದ್ದೀ ಓಟೊಂದು ತೊಂದ್ರೆ ತವ್ಗೆ! ಆ ಕಾದ್ಗಾನ ಇಲ್ಕೊಡಿ, ನನ್ನೊಡ್ಯಾ—ನಾನೋಗಿ ಹಾಕ್ತಿನ್ನಿ" ಅಂದಳು.

ಅವಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅವಳೊಡನೆ ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಬೇಕೆನಿಸಿತು!—

"ನಿನಗೆ ತೊಂದರೆ ಅಲ್ವೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ.

"ಅಯ್ಯೋ! ಬುದ್ದೀ! ಅದ್ಯಾಂಗೆ ತೊಂದ್ರೆ? ತಾವು ದೊಡ್ಡೋರು!"

"ಹಾಗಾದರೆ ನಿನಗೆ ತೊಂದರೆ ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ?"

"ಇಲ್ಲ, ನನ್ನೊಡ್ಯಾ! ಇಲ್ಕೊಡಿ, ಆ ಕಾದ್ಗಾನ."

—ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿ ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನೂ ನೀಡಿದಳು. ನಾನು ಕಾಗದವನ್ನು ಅವಳ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು "ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ.

"ನನ್ನೆಸ್ರು ಚೆನ್ನಿ" ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಹೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೋದಳು.

ಸೊಗಸಾದ ಹೆಸರು—ಅಂದುಕೊಂಡೆ. ಚೆನ್ನಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದಳು. ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿನ ಆ ನಮ್ರಭಾವ, ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಆಕೆಯ ತಿಳಿ ಹೃದಯದ ನಿರ್ಮಲ ಛಾಯೆ, ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಲಾಲಿತ್ಯ—ಇವು ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಾಟಿದವು.

* * *

ಆ ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಊಟವಾದಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿದ್ದೆಮಾಡಿದೆ. ಎಚ್ಚರವಾದಾಗ ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆ ಇರಬಹುದು. ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆಂದು ಕೊಠಡಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದೆ. ಪುನಃ ಅದೇ ಹುಡುಗಿ, ನಾನು ಮೊದಲು ನೋಡಿದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲೇ ಕಂಬವನ್ನು ಒರಗಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ನಾನು ಹೊರಗೆ ಬಂದುದನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆಯೇ ಚಾಚಿದ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಮುದುರಿಕೊಂಡು, ಏನೋ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಅನ್ಯಮನಸ್ಕತೆಯಿಂದ ಸೆರಗಿನ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ದಾರದ ಎಳೆಯನ್ನು ಕೀಳಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ನನಗೆ ನೀರು ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಕೇಳಲು ಮತ್ತಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಗಲೇ ಒಂದು ಸಲ ಆಕೆಯೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿದ್ದೆನಷ್ಟೆ; ಈಗ

ಅದರ ಸಲಿಗೆಯಿಂದ ಅವಳನ್ನೇ ಕುರಿತು "ಚೆನ್ನಮ್ಮಾ, ಸ್ವಲ್ಪ ನಿ
ಬೇಕಿತ್ತು, ಮುಖಾ ತೊಳೆಯೋಕೆ" ಅಂದೆ. "ಆಗ್ಬೈದು ನನ್ನೊಡ್ಯಾ" ಎಂ
ಮುಗುಳ್ನಗೆ ನಗುತ್ತ ಏನೋ ಒಂದು ಸಡಗರದಿಂದ ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದ
ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಹುಟ್ಟುತ್ತಲೇ ಮುಗುಳ್ನಗೆಯನ್ನು ತಂದಿರಬೇಕೆಂದು ತೋರಿ
ನಾನು ನೋಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಆಕೆಯ ಆ ಮುಗ್ಧವಾದ ಮುಖವು ತಿಳಿ
ಯಿಂದ ಬೆಳಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಯುವತಿಯರ ಮಂದಹಾಸವ
ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಅದು ಸಾಧಾರಣವಾ
ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಮರಗಳನ್ನುರುಳಿಸಿ ಧೂಳೆಬ್ಬಿಸುವ ಬಿರುಗಾಳಿಯಂ
ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಗರ್ಜಿಸುವ ಅಲೆಗಳನ್ನೆಬ್ಬಿಸಿ ಅಲ್ಲೋಲ ಕಲ್ಲೋಲ ಮಾಡು
ಮುಗುಳ್ನಗೆ! ಚೆನ್ನಮ್ಮನ ಮುಗುಳ್ನಗೆ ಅಂತಹುದಲ್ಲ. ಅದು, ಮೃದುವಾ
ಅಲ್ಲಿ ಸುಳಿದು ಇಲ್ಲಿ ಸುಳಿದು, ಚಿಗುರುಗಳಲ್ಲಿ ತೂರಿ, ಹೂಗೊಂಚ
ಹಾಯ್ದು, ಪರಿಮಳವನ್ನು ಹೊತ್ತು ತರುವ ತಂಗಾಳಿಯಂತೆ, ಹೃದಯ
ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ತರಂಗಮಾಲೆಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಸರಳವಾದ ಮುಗುಳ್ನ
ಬಿರುಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕರೆ ಬರೀ ಧೂಳು! ಕಣ್ಣಿಗೆ, ಬಾಯಿಗೆ ಮಣ್ಣು
ಅದರಲ್ಲಿ ಸೌರಭವಿಲ್ಲ. ಈ ಹಳ್ಳಿಯ ಹುಡುಗಿಯ ನಗುವಿನಲ್ಲೋ?
ಅದು ಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಹುವ್ವಿನ ಹಾಗೆ! ಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಹೂವಿನದು ಎಂತ
ಶುಭ್ರತೆ! ಎಣೆಯಿಲ್ಲದ ಪರಿಮಳ!....ಇಷ್ಟು ಯೋಚನೆ ಆಗಿದ್ದಾ
ಚೆನ್ನಮ್ಮ ನೀರು ತಂದಳು. ಕೈಕಾಲು ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಕೊಠಡಿ
ಹೋಗುವುದರೊಳಗೆ ಚೆನ್ನಮ್ಮನೇ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಂಡಿ, ಒಂದು ಬಟ್ಟಲಲ್ಲಿ ಹಾ
ತಂದಿಟ್ಟು ಹೋದಳು. ತಿಂಡಿ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹಾಗೆಯೇ ಸುತ್ತಾ
ಕೊಂಡು ಬರೋಣವೆಂದು ನನ್ನ ಕೊಳಲನ್ನೂ ಸಣ್ಣದೊಂದು "ಕ್ಯಾಮರ
ವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕೊಠಡಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟೆ. ಹೊರಗೆ ಬಂದಾ
ಚೆನ್ನಮ್ಮ! ಅದೇ ಸ್ಥಳದಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ನಾನು ಮನೆಯನ್ನು ಬಿ
ನಾಲ್ಕಾರುಮಾರು ಬಂದೆ. ಎತ್ತ ಕಡೆ ಹೋಗೋಣ—ಎಂದು ಯೋಚ
ಯಾಯಿತು. ಮನೆಯ ಹಿಂದೆ ಅವರ ತೋಟ ಇದೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದು
ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಹೋಗೋಣವೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಆದ
ದಾರಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡುವುದು ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತ, ಚೆನ್ನಮ್ಮನ

ೇಳಿಬಿಡುವುದು ಎಂದುಕೊಂಡು ತಿರುಗಿ "ಏನಮ್ಮಾ, ನಿಮ್ಮ ತೋಟ ಇದೆ ುಂತಲ್ಲ, ಅದನ್ನ ನೋಡೋಣಾಂತ ಇದ್ದೇನೆ. ದಾರಿ ಯಾವುದು ೇಳ್ತೀಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಆಕೆ "ಆಗಲಿ, ನನ್ನೊಡ್ಯಾ" ಎಂದು ಾದ್ದು ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಮನೆಯ ಹಿಂಭಾಗಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಂದು ಕಾಲುದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ "ಇದೇ ನನ್ನೊಡ್ಯಾ ಹಾದಿ ನಮ್ತೋ ೆಕ್ಕೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. "ಸರಿ, ಇನ್ನು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ೊರಟೆ. ಆ ಕಾಲುಹಾದಿ ಹಿತ್ತಲ ತರಕಾರಿ ತೋಟವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ೊಡ್ಡ ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿತ್ತು. ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ಾರು ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಆಗ ಗಾಳಿ ಬಂದು ನಾನು ಹೊದೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ೋತ್ರದ ತುದಿ ತರಕಾರಿ ತೋಟದ ಬೇಲಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿತು. ಬಿಡಿಸಿ ೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹಿಂತಿರುಗಿದೆ. ಚೆನ್ನಮ್ಮ!—ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಿಟ್ಟಿದ್ದೆನೋ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ನಾನು ದಾರಿತಪ್ಪೇನೆಂದು ಶಂಕೆ ೇನೋ ಅವಳಿಗೆ, ಅಂದುಕೊಂಡೆ.

ಇನ್ನು ಸುಮಾರು ನೂರು ಗಜ ಹೋಗುವುದರಲ್ಲಿ ತೋಟ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಂದು ಬಹಳ ಸೊಗಸಾದ ತೋಟ. ವಿಶೇಷವಾಗಿದ್ದುದು ಅಡಿಕೆ–ತೆಂಗು. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಹಣ್ಣುಹಂಪಲು ಗಿಡಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಸ್ವಭಾವತಃ ರಮ್ಯವಾದ ತೋಟದ ಸೊಬಗು, ಅಂದು, ಸಾಯಂಕಾಲದ ಸೂರ್ಯನ ಬಂಗಾರದ ಕಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ನೂರ್ಮಡಿಯಾಗಿತ್ತು. ತೋಟವನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಹತ್ತಾರು ಹೆಜ್ಜೆ ಹೋಗುವುದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶಾಲವಾದ ಬಾವಿ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದು ಯಾತದ ಾವಿ. ಒಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನೀರಿನವರೆಗೂ ಇಳಿದು ಹೋಗುವುಢಕ್ಕೆ ಮೆಟ್ಟಲು ಗಳಿದ್ದವು. ಬಾವಿಯ ಸುತ್ತಲೂ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಅಡಿ ಎತ್ತರ ಕಲ್ಲಿನ ೋಡೆ. ನಾನು ಹೋಗಿ ಆ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ತೋಟದ ೊಬಗನ್ನು ಕುಡಿಯಲಾರಂಭಿಸಿದೆ.

೩

ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಆ ತೋಟದ ಸೊಬಗಿನ ಪಾನದಿಂದ ಮುದವೇರಿ ಯಾವುದೋ ವರ್ಣಿಸಲಾಗದ ಸುಖವನ್ನನುಭವಿಸಿತು.

ತೋಟದ ತಂಪು, ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಬೆರೆತು ಹಾಯ್ದು ಹಾಯ್ದು ಬರುತ್ತಿ
ಬಾವಿಯ ಸುತ್ತಲೂ ತರತರದ ಹೂವಿನ ಗಿಡಗಳಿದ್ದವು. ಅವುಗಳ ಪರಿ
ವೆಲ್ಲಾ ತಂಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಸೂರೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನಾ ಜಾತಿಯ ಪ
ಕಂಠ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ, ಗಿಡಗಳಲ್ಲಿ, ಮರಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಕೇಳಿ
ತ್ತಿತ್ತು. ನನ್ನ ಹೃದಯವು ಪಕ್ಷಿಗಳೊಡನೆ ಪಕ್ಷಿಯಾಯಿತು, ಹೂಗಳ
ಹೂವಾಯಿತು. ಕವಿಗಳು ಕಾಣದ ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಏಕೆ ವರ್ಣಿಸ
ರೆಯೋ!—ಅನ್ನಿಸಿತು. ಎಲ್ಲಿ ಸುಖವೋ ಅಲ್ಲೇ ಸ್ವರ್ಗ!....ಹೃದ
ಆನಂದದಿಂದ ತುಂಬಿ ಹರಿಯಿತು. ಆದರ ಭರದಲ್ಲಿ ಕೊಳಲನ್ನು ನ
ಲಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಕೊಳಲಿನ ಒಂದು ಸ್ವರವು ನೂರು ಸ್ವರಗಳಾಗಿ ತ
ವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತುಂಬಿತು. ನನ್ನ ಕೊಳಲಿನ ಗಾನಕ್ಕೆ ನಾನೇ ಉಬ್ಬಿಹೊ
ಒಂದೆರಡು ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಕೊಳಲಲ್ಲಿ ನುಡಿಸಿ ಆಮೇಲೆ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಕ
ವುದಕ್ಕಾರಂಭಿಸಿದೆ. ತೋಟದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಎಂಬ ಧೈರ್ಯದಿ
ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಹಾಡತೊಡಗಿದೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ನನ್ನ
"ಗುಳು ಗುಳು" ಎಂಬ ಶಬ್ದವಾಯಿತು. ನಾನು ತಟ್ಟನೆ ಹಾಡುವು
ನಿಲ್ಲಿಸಿ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದೆ. ನೋಡಿದರೆ ಆ ಹುಡುಗಿ ಚೆನ್ನಿ! ಮೆಟ್ಟಿಲ
ಮೂಲಕ ಕೆಳಗೆ ನೀರಿಗಿಳಿದು, ಕೊಡದಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬುತ್ತಿದ್ದಳು. ನ
ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ಅವಳು ತಲೆಯನ್ನೆತ್ತಿ ನನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ
ನನಗೆ ಬಹಳ ನಾಚಿಕೆಯಾಯಿತು. ನಾನು ಪಟ್ಟಣದ ನಾಗರಿಕನೆ
ಇವರು ಗೌರವವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಕ್ಕೂ, ಈಗ ನಾನು ಗೊಲ್ಲರ ಹು
ನಂತೆ ಕೊಳಲೂದುತ್ತ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಅರಚುತ್ತಿದ್ದುದಕ್ಕೂ
ಹೋಯ್ತು!—ಎಂದುಕೊಂಡೆ. ನಾನು ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಬ
ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದುದರಿಂದ ಆಕೆ ಬಂದದ್ದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.
ಸಂಗೀತದ ಭರದಲ್ಲಿ ಆಕೆಯ ಬಳೆಗಳ ಸದ್ದಾಗಲಿ, ಕಾಲಂದುಗೆಯ ಸ
ಗಲಿ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅಂತು ಆಗಿನ ನನ್ನ ಸ್ಥಿತಿ ಬಹಳ ನಾಚಿಕೆಗೆ ಕಾ
ವಾಯಿತು. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ನಾನೇ "ಏನಾಯ್ತು ಬಿಡೋ!" ಅಂದುಕೊ
ಆದರೂ ಮನಸ್ಸು ಸಮಾಧಾನವಾಗಲೊಲ್ಲದು. ನಗು ಬರುವ ಹಾಗಾಯಿ
ಕೊಳಲನ್ನು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಟ್ಟು "ಕ್ಯಾಮರ"ವನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅ

ೋಡುವವನಂತೆ ನಟಿಸಿದೆ. ಆಕೆ ಕೊಡದಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿಕೊಂಡು
ಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಹತ್ತಿಬಂದಂತೆ ಬೋಧೆಯಾಯಿತು.
ಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹತ್ತಿದ ಮೇಲೆ ಆಕೆಯ ಕಾಲ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ.
ನಗೆ ಆಕೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾಳೋ ಅನ್ನಿಸಿತು.
ಾಲ ಸಪ್ಪಳದ ಬದಲು ಕೈಬಳೆಗಳ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಪುನಃ ಆಕೆಯ
ುಖವನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಯಿತು! ಆದರೂ ತಿರುಗಿ
ೋಡಿದೆ! ಆಕೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳಗಿದ್ದ ಎರಡು ಹಿತ್ತಾಳೆ ಕೊಡಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು
ುಂಬಿಕೊಂಡು, ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹತ್ತಿಬಂದು, ಅವುಗಳನ್ನು ಬಾವಿಯ
ುತ್ತಲೂ ಇದ್ದ ಕಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲೇ ನಾನು
ಅವಳನ್ನು ಪುನಃ ನೋಡಿದ್ದು. ನನ್ನ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಸಂಗೀತದಿಂದ ಉಂಟಾ
ದ್ದ ನಗು ಇನ್ನೂ ಆಕೆಯ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಸುಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ನನಗೆ
ಹಳ ನಾಚಿಕೆಯಾಯಿತು. ಮುಖವನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಕುಳಿತಿದ್ದ
ಸು ಎದ್ದೆ. ಆಕೆ ಏನೋ ಮಾತನಾಡಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ
ಲಭೆಯಲ್ಲಿ ಅದು ಏನು ಎಂದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಪುನಃ ಆಕೆಯ ಕಡೆಗೆ
ತಿರುಗಿ "ಏನಮ್ಮಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಆಕೆ "ಪದಾ ಹೇಳೋದ್ಯಾಕ್ಬಿಟ್ರಿ,
ನ್ನೊಡ್ಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಆಕೆಯ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ನನ್ನ
ುನಸ್ಸಿನಲ್ಲಾದ ಕಳವಳವೂ ಅವಮಾನವೂ ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು! ಏನು
ಕೇಳಬೇಕೋ ಕೂಡಲೆ ಗೊತ್ತಾಗದೆ "ಆ–ಊ" ಎಂದು ಉಪಚಾರಕ್ಕೆ
ಕಲ್ಲುಕಿರಿದು, ಆಮೇಲೆ "ಮುಗಿದುಹೋಯಿತಮ್ಮಾ" ಎಂದೆ. ಆಕೆ ಕೇಳಿದ
ಪ್ರಶ್ನೆ ಅಪಹಾಸ್ಯವಾಗಿ ತೋರಿತಾದರೂ ಅದರಿಂದ ನನಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬರಲಿಲ್ಲ.
ಸಿಟ್ಟು ಏಕೆ ಬರಬೇಕು! ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದು ಬೆಪ್ಪು ಕೆಲಸ! ನನ್ನ ಆಗಿನ
ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ಅಪಹಾಸ್ಯವಾಗಿ ತೋರಿರಬೇಕೇ ಹೊರತು
ಜವಾಗಿಯೂ ಹಸನ್ಮುಖಿಯಾದ ಈ ಹಳ್ಳಿಯ ಮುಗ್ಧೆಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಹಾಸ್ಯ
ಮಾಡುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿರಲಾರದು ಎಂದು ತೋರಿತು. ಹೇಗೋ ಆದದ್ದು
ಆಗಿ ಹೋಯಿತು, ಇನ್ನು ಈ ಜಾಗ ಬಿಡೋಣ ಅಂದುಕೊಂಡು, ಕೊಳ
ಲನ್ನೂ "ಕ್ಯಾಮರ"ವನ್ನೂ ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಂದೆರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದ
ಿಟ್ಟೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ "ನನ್ನೊಡ್ಯಾ" ಎಂದು ಕರೆದಳು. "ಪುನಃ ಇದೇನು,

ನನ್ನೊಡ್ಯಾ" ಎಂದು ತಿರುಗಿದೆ. ಆಕೆ ತುಂಬಿದ ಒಂದು ಕೊಡವನ್ನು ತ
ಮೇಲೆ ಎತ್ತಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಳು. ಇನ್ನೊಂದು ಕಟ್ಟೆಯ ಮೇ
ಇತ್ತು. ನಾನು ತಿರುಗಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಬಿಂದಿಗೆಯನ್ನು ತೋರಿಸ
"ಬುದ್ದೀ, ಈ ಬಿಂದಿಗೇನ ಒಸಿ ಎತ್ತಿಕೊಡ್ತೀರಾ?" ಎಂದು ನ
ಯಿಂದಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಕೋಚದಿಂದಲೂ ಕೇಳಿದಳು. ನಾನು "ಓ! ಅ
ವಾಗಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಕೈಲಿದ್ದ "ಕ್ಯಾಮರ"ವನ್ನೂ ಕೊಳಲನ್ನೂ
ಗಿಟ್ಟು, ಆ ಬಿಂದಿಗೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಅವಳ ಸೊಂಟದ ಮೇಲಿಟ್ಟೆ. ನಾ
ಮಾಡಿದ್ದು ಅವಳಿಗೆ ಬಹಳ ಅಗಾಧವಾಗಿ ಕಂಡಿರಬೇಕು. ಅವಳ ಮ
ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷ ಕಂಡುಬಂತು. ಮನೆಯ ಹಾದಿಯನ್ನು ಹಿ
ಮೆಲ್ಲಗೆ ನಾಲ್ಕಾರು ಹೆಜ್ಜೆ ಹೋದಳು. ತುಂಬಿದ ಕೊಡಗಳ ಭಾರಕ್ಕೆ
ಕುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಆ ತುಂಬು ಯೌವನವು ಅಂದಿನ ಸಾಯಂಕ
ಸೂರ್ಯನ ಬಂಗಾರದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಮನೋಹರವಾಗಿ ಕಂ
ಕೂಡಲೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಕೆಯ ಆ ನಿಲುವಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಫೋ
ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆಯಾಯಿತು. "ಕ್ಯಾಮರ"ವನ್ನು ಸಿದ್ಧಮಾಡಿಕೊ
ಹುಡುಗಿ ಏನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಾಳು ಎಂಬ ಯೋಚನೆ ಸಹ
"ಚೆನ್ನಮ್ಮಾ" ಎಂದು ಕರೆದೆ. ಆಕೆ ಭಾರದ ಜೋಕಿನಲ್ಲಿಯೇ ಮ
ತಿರುಗಿ "ಕರೆದಂಾ, ನನ್ನೊಡ್ಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ನಾನು "
ಎಂದು ಅವಳ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ "ತಾಯೀ, ನೀನು ಒಂದು
ಹಾಗೇ ನಿಂತಿರುವೆಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಅವಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಶ್ಚ
ವಾಗಿರಬೇಕು. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಆದರ ಚಿಹ್ನೆಯನ್ನು ತೋರುತ್ತ, ಹೂಬಿ
ಎದುರಾಗಿ ಬಳುಕಿ ನಿಂತಳು. ಅವಳ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಚ್ಯುತಿಯೇ
ಆ ಎಳೆನಗು, ಸ್ವಲ್ಪದರಲ್ಲಿ ಮರೆಯಾಗುವುದರಲ್ಲಿದ್ದ ಚಿನ್ನದ ಕಿರಣ
ಬಹಳ ಸುಖವಾಗಿ ಬೆರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಫೊಟೋ ತೆಗೆದು "
ನೀನು ಹೊರಡಮ್ಮಾ" ಎಂದೆ. ಆಕೆ ಕುತೂಹಲದಿಂದ "ಅದೇನ್ಮಾ
ಬುದ್ದೀ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಯುವ ಹಾಗೆ ಹೇಳು
ಹೇಗೆ? "ನಾಳೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದೆ. ಆಕೆ ತಿರುಗಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮ
ಕಡೆ ನಡೆದು ಹೋದಳು.

೪

ಆ ರಾತ್ರೆ ಊಟವಾದ ಮೇಲೆ ಕೊಠಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡೆ. ಬೇಗ ನಿದ್ದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಸಾಯಂಕಾಲ ತೋಟದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವಿಷಯ ಇನ್ನೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇತ್ತು. ನನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಾನೇ ನಕ್ಕು—ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಈ ವಿಷಯ ಹೇಳಿದರೆ ಏನೆಂತಾಳೋ! ಎಷ್ಟು ನಗುತ್ತಾಳೋ! – ಅಂದು ಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ನಗು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿತು.

* * *

ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರೆ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಗಿತ್ತೆಂದು ತೋರುತ್ತೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದಾಗ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು, ತಿಂಡಿತೀರ್ಥ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಮರಡಿ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧನಾದೆ. ಯಜಮಾನರು ಒಬ್ಬ ಆಳನ್ನು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ಅವನ ಕೈಲಿ ಬೇಕಾದ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೊರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೊರಟೆ. ಮರಡಿ ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹಿಂತಿರುಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸುಮಾರು ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಯಾಗಿರಬಹುದು. ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುತ್ತ, ಕಾಲು ಹಾದಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರವಾಗಿ ಹಸುರಿನಲ್ಲಿ ದನಕರುಗಳು ಮೇಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ರೈತರು ಗದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡು ತ್ತಿದ್ದರು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಗೊಲ್ಲರ ಹುಡುಗ ನೊಬ್ಬನು ಲಾವಣಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾರಂಭಿಸಿದ. ಅವನಿಗೆ ಯಾರದ್ದೇನು ಹೆದರಿಕೆ! ಜೋರಾಗಿ ಬಲು ಜೋಕಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಬಹಳ ತಮಾಷೆಯಾಗಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನಿಂತು ಕೇಳೋಣವೆನ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಆಳು ಇದ್ದ. ನಗುವನೇನೋ ಎಂದು ಸಂಕೋಚ. ಅಲ್ಲದೆ ಹಿಂದಿನ ದಿನದ ಸಾಯಂಕಾಲ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂತು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಚೆನ್ನಮ್ಮನ ಜ್ಞಾಪಕವಾಯಿತು. ಆ ಹಳ್ಳಿಗಾತಿಯ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಎಳೆನಗು ನನ್ನ ಕಣ್ಣಮುಂದೆ ಕುಣಿದಂತಾಯಿತು. ಥಳಥಳಿಸುವ ತುಂಬಿದ ಬಿಂದಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತು, ಅವುಗಳ ಭಾರಕ್ಕೆ ಬಳುಕಿ ನಿಂತ ಅವಳ ಆ ಒಯ್ಯಾರದ ನಿಲುವು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಒತ್ತಿದಂತಾಯಿತು. ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನ ಮಗಳಿರ ಬಹುದೆಂದು ಊಹಿಸಿದ್ದೆನೇ ಹೊರತು ನಿಜವಾದ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಆಳನ್ನು ಕುರಿತು—

"ನಿಮ್ಮ ಯಜಮಾನರ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಆ ಹೆಣ್ಣುಮಗ
ಯಾರಯ್ಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ.

ಆಳು ನಿಂತು, ತಿರುಗಿ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡುತ್ತ "ಯಾವ ಹೆಣ್ಮಗ
ಬುದ್ಧೀ" ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ನಾನು ಯಾವಾಕೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಕ
ದೆನೋ ಅದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಾನು "ಆ ಚೆನ್ನಮ್ಮಾ ಅಂತಿ
ಳಲ್ಲ, ಆಕೆ" ಎಂದೆ. ಆಳು ನನ್ನ ಕಡೆಯೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವನು, ನನ್ನ ಪ್ರ
ಯನ್ನು ಕೇಳಿ ನಕ್ಕು, ಮುಖವನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು "ಯಾಕೆ ಬುದ್ಧಿ
ಎಂದು ಕೇಳಿದ! ನನಗೆ ಬಹಳ ಅವಮಾನವಾದ ಹಾಗಾಯಿತು. ನಾ
ಯಾಯಿತು. ಈ ಆಳು ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ದುರಭಿಪ್ರಾಯವ
ನೋಡುವ ಹಾಗಾಯಿತಲ್ಲಾ—ಎಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕ್ಷಣಕಾಲ ಬ
ಗಲಿಬಿಲಿಯಾಯಿತು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಜೀವವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು
ಮುಟ್ಠಾಳನು ತಿಳಿಯುವುದು ಹೇಗೆ? ಅವನೇನೋ ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ನ
"ಯಾಕೆ ಬುದ್ಧೀ?" ಎಂದು ಕೇಳಿಬಿಟ್ಟ. ನಾನು,

"ಯಾಕೂ ಇಲ್ಲವಯ್ಯಾ—ಸುಮ್ಮನೆ ಕೇಳಿದೆ—ಕೇಳಬಾರದಾಗಿತ್ತೆ
ಎಂದೆ.

"ಅಯ್ಯೋ! ಅದಕ್ಕೇನ್ಬುದ್ಧೀ—ಪರವಾ ಇಲ್ಲ. ಆಕೆ ಯಜಮಾ
ಮಗಳು" ಅಂದ.

ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ನಾಲಿಗೆ ತುದಿಯವರೆಗೆ ಬಂದಿತ್ತು; ಆ
ತಡೆದೆ! "ಯಾರು" ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೇ ನಕ್ಕವನು ಇನ್ನು "ಮದು
ಯಾಗಿದೆಯೇ" ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಇನ್ನೇನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವನೋ! ಎಂ
ಭಯವಾಯಿತು. ಸುಮ್ಮನಾದೆ.

* * *

ಮನೆಗೆ ಬಂದವನೇ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ, ಊಟವನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂ
ಹಿಂದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ತೆಗೆದಿದ್ದ ಚೆನ್ನಮ್ಮನ ಫೊಟೋವಿನ ಮೂರ
ನಾಲ್ಕು ಅಚ್ಚು ತೆಗೆದೆ. ಚಿತ್ರ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಂದಿತು. ಮನೆಯವರೆಲ
ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು.

* * *

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಊಟ ಹೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ರಾತ್ರಿ ಹಸಿವು ತೋರಲಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿ ಊಟ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಮನೆಯವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಬಿಟ್ಟೆ. ನಿದ್ರೆಯೂ ಬೇಗ ಬರುವಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ತೋಚದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಸುತ್ತಾಡಿಕೊಂಡು ಬರೋಣವೆಂದು ಹೊರಟೆ; ಪುನಃ ಕೊಠಡಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆಯಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಇನ್ನೂ ನಿದ್ದೆ ದೂರ ಇದ್ದಂತೆ ತೋರಿತು. ದೀಪ ಹಚ್ಚಿ, ಹಾಸಿಗೆ ಹಾಸಿ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡು, ಯಾವುದೋ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಓದ ತೊಡಗಿದೆ. ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ನಿಮಿಷ ಓದಿರಬಹುದು. ಆಗ ಕೊಠಡಿಯ ಬಾಗಿಲು ಏನೋ ಸದ್ದಾದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಗಾಳಿಯೇನೋ—ಅಂದು ಕೊಂಡು ಪುನಃ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನೋಡತೊಡಗಿದೆ. ಪುನಃ ಸದ್ದಾಯಿತು. ಈ ಬಾರಿ ಮೆಲ್ಲಗೆ ತಟ್ಟಿದ ಹಾಗಾಯಿತು! ಮಲಗಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ "ಯಾರಪ್ಪಾ ಅದು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಉತ್ತರವಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಬಿಟ್ಟು ಪುನಃ ಯಾರೋ ಮೆಲ್ಲಗೆ ತಟ್ಟಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಎದ್ದು ಕುಳಿತು "ಯಾರದು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಕೈಬಳೆಗಳ ಸದ್ದಾಯಿತು! ಜತೆಗೆ ಕ್ಷೀಣ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ "ನಾನು, ಚೆನ್ನಿ" ಎಂದು ಉತ್ತರ ಬಂತು! ನನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇವಳಿಗೆ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಏನು ಕೆಲಸ?....ಏನಾದರೂ ಇರಲಿ, ವಿಚಾರಿ ಸೋಣವೆಂದು ಎದ್ದು, ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆಗೆದು ಹೊರಗೆ ಮುಖ ಹಾಕಿ "ಏನಮ್ಮಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ನನ್ನ ಕೊಠಡಿಯ ಬೆಳಕು ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಆವಳ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ—ಒಂದು ತಟ್ಟೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕೈದು ಬಾಳೆಹಣ್ಣುಗಳು, ಸ್ವಲ್ಪ ಸಕ್ಕರೆ, ಒಂದು ಬಟ್ಟಲಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಲು ಇಷ್ಟು ಇತ್ತು. ನಾನು "ಏನಮ್ಮಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಆಕೆ "ಬುದ್ಧೀ, ತಮ್ಗೆ ಈಗ ಊಟ ಇಲ್ಲ; ಅದಕ್ಕೇ ಇದನ್ನ ತಂದೆ, ನನ್ನೊಡ್ಯಾ" ಎಂದಳು. ನನಗೆ ಆಗ ಸ್ವಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಹಸಿವು ತೋರುವು ದಕ್ಕಾರಂಭವಾಗಿತ್ತು. "ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಮ್ಮಾ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆಕೆಯ ಕೈಯಿಂದ ಆ ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹಾಸಿಗೆಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಡಲು ಹೋದೆ. ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಹಿಂದೆಯೇ ಕೊಠಡಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಬಂದಳು! ನನ್ನ ಎದೆ

ಸ್ವಲ್ಪ ಅದುರಿತು! ಆ ಸಮಯ ಹಾಗೆ ಇತ್ತು. ನಾನು ತಟ್ಟೆಯ
ಹಾಸಿಗೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ತಿರುಗಿ "ಇನ್ನೇನೂ ಬೇಡವಮ್ಮಾ;
ಇನ್ನು ಹೋಗಬಹುದು" ಎಂದೆ. ಆಕೆ ನಗುತ್ತ "ನಾನಿದ್ರೇನ್ಬದ್ದೀ,
ತಿನ್ಬಾರ್ದಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ನಾನು "ಓಹೋ! ತಿನ್ನಬಹು
ಅದಕ್ಕಲ್ಲ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು. ಆದರೆ ಈಗ ನನಗೆ ಇನ್ನೇನೂ ಬೇ
ಅಲ್ಲದೆ, ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನೀನೊಬ್ಬಳೇ ಇಲ್ಲಿ ಇರ...." ನನ್ನ ಮ
ಪೂರೈಸುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಅವಳು ನನ್ನ ಕೊಠಡಿಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮ
ಅಗಣಿ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟಳು! ಆಕೆ ನನ್ನ ಕೊಠಡಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಬಂದೊಡನೆಯೇ
ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲುಂಟಾಗಿದ್ದ ಮಬ್ಬುಮಬ್ಬಾದ ಯಾವುದೋ ಭಾವನೆಯು
ಸ್ವಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಸ್ಫೂರ್ತಿಗೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಅವಳು ಬಾ
ಹಾಕಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ನನ್ನ ಮೈ ನ
ಬಿಸಿಯಾಯಿತು. ಬೆವರು ಮುಖದ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಮೂಡಿತು. ಗಂ
ಒಣಗಿ ಉಗುಳು ನುಂಗತೊಡಗಿದೆ. ಕಷ್ಟದಿಂದ "ಯಾಕಮ್ಮಾ.
ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿದೆ?" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತ, ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಎ
ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟೆ. ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಸರ್ರನೆ ಸರಿದು, ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ನಿ
ಮುಗುಳ್ನಗೆ ನಗತೊಡಗಿದಳು! ನನ್ನ ಮೊಳಕಾಲು ಕಳಚಿದಂತಾಯಿ
ಸರಿ! ಏನೂ ಸಂಶಯ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ! ಅವಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ನನ್ನ ಎದೆ
ಮೇಲೆ ಊರಿ ಬರೆದಂತಾಯಿತು! ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಅಂದುಕೊಂ
"ಇವಳೇ! ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಮುಗ್ಧ ಯುವತಿ!" ಎಂದು.

೫

ನನಗೆ ನಿಲ್ಲಲು ಕಾಲೇ ಇಲ್ಲದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಹೋಗಿ ಹಾಸಿಗೆ
ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು, ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ತಲೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂ
ಯೋಚಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿ, ಮುಂದೆ ನಡೆದ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು
ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಕೇಳಿ. ಆ ದಿನ ರ
ನನ್ನನ್ನು ಪಾಪದ ಬಲೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿ ರಕ್ಷಿಸಿದವಳು ನನ್ನ ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಅ

್ರೇಮವೆಂಬ ಕೋಟೆ ನನ್ನನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಆವರಿಸಿತ್ತು. ನಾನೂ ವಳೂ ಒಂದಾದಂದಿನಿಂದ ಇದುವರೆಗೂ ನಾನು ಅವಳಲ್ಲಿ ಕಾಣದ್ದನ್ನು ನ್ನೆಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಲಾರೆ ಅನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ರೂಪ ್ಕಗಲಿ, ಗುಣಕ್ಕಾಗಲಿ, ಪ್ರೇಮಕ್ಕಾಗಲಿ ನಾನು ಅವಳಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟ ದೃಷ್ಟಿ ಯನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಇಲ್ಲದೆ ದ್ದು, ನಾನು ಆ ರಾತ್ರೆ ಇದ್ದ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ, ಅರಕ್ಷಿತವಾದ ನನ್ನ ುನಸ್ಸು, ಆ ಹಳ್ಳಿಯ ಯುವತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯ ರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ಈಗಲೂ ಬೋಧೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಷಯ ಡೆದಾಗ ನನಗೆ ಯೌವನದ ಎಳೆಯ ದಿನಗಳು; ದೃಢಕಾಯನಾಗಿದ್ದೆ. ನ್ನ ರೂಪವನ್ನು ನಾನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟವಾದರೂ ಕುರೂಪಿ ಲ್ಲವೆಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ವಿಷಯ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯಬೇಕಾ ರೆ ಚೆನ್ನಮ್ಮನನ್ನೂ ವರ್ಣಿಸಬೇಕು. ಆಕೆಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಚ್ಚಿರಲಾರದು. ಅತಿ ಎತ್ತರವೂ ಅಲ್ಲದ, ಅತಿ ಗಿಡ್ಡೂ ಅಲ್ಲದ ಆಕೃತಿ. ಣ್ಣ ಎಣ್ಣೆಗೆಂಪು. ಮುಖದ ಮಾದರಿ ಲಕ್ಷಣವೆಂತಲೇ ಹೇಳಬೇಕು. ುಂಬು ಪ್ರಾಯದಿಂದ ಬಿಗಿದ ಮೈಕಟ್ಟು. ಆಕೆಯ ತುಟಿಗಳ ಮೇಲೆ ನಾನು ೋಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಎಳೆನಗು ಬಹಳ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹುಡುಗಾಟಿಕೆಯ ಎಳೆಮಿಂಚಿನ ಹೊಳಪು ಸುಳಿದಾಡು ತ್ತು. ಎಳೆನಗೆಯೂ ಎಳೆಮಿಂಚೂ ಪರಸ್ಪರ ಬೆರೆತು ಒಂದು ಅಪೂರ್ವ ಾದ ಮಾಧುರ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅಪಹರಿಸುವು ಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಧನಗಳೂ ಅವಳಲ್ಲಿದ್ದುವೆಂದು ಒಂದು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ೇಳಬಹುದು. ಸಾಲದುವಕ್ಕೆ ಆ ದಿನ ರಾತ್ರೆ ಆಕೆಯ ನಡವಳಿಕೆ! ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಮುಗ್ಧ ಯುವತಿ"ಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರವಾಗಿತ್ತು!

ನಾನು ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತೊಡನೆಯೇ ಯೋಚನೆಗಳು ಂದೊಂದಾಗಿ, ಹತ್ತುಹತ್ತಾಗಿ, ನೂರುನೂರಾಗಿ ನುಗ್ಗಿ ಬರತೊಡಗಿ, ನನ್ನ ಲೆ ಗಾಣದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದಂತಾಯಿತು. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಕತ್ತಲೆಯ ಸಮುದ್ರ ಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದಂತೆ ತೋರಿತು. ಗಂಟಲು-ಬಾಯಿ ಒಣಗಿ, ಉಗುಳು ುಂಗುವುದೂ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ನಾನು ಈ ಯುವತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಮವನ್ನು

ಕೆಣಕಿದ್ದೆನೆಂದು ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣೆ! ನನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇವಳ
ಹುಟ್ಟಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ಯಾವ ವಿಧದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರೊ
ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಎಂದಾದರೂ ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ನಿಂತು
ಪ್ರಮಾಣವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಬಲ್ಲೆ! ಇವಳು ತಿಳಿಯದವಳಲ್ಲ!
ಅವಳೇ ತೋರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ! ತಿಳಿದೇ ಇಂಥಾ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮುಂ
ದ್ದಾಳಲ್ಲಾ! ಇದೇನು ಹುಚ್ಚು! ಇದೂ ಒಂದು ತರದ ಹುಚ್ಚೆ
ಮನೆಯವರಿಗೆ ತಿಳಿದರೆ ಏನು ಗತಿ! ನಾನು ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನ
ಇವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅತಿಥಿಯಾಗಿರುವುದು; ಈಗ ಈ ಸರಿ ರಾತ್ರಿ
ಇವಳೂ ನಾನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ—ನನ್ನ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ!....ಮುಂ
ಉಳಿಯುವ ಹಾಗೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಬಂದ ರೀತಿಯೋ—ಕದ್ದು ಬಂದಿ
ಇವಳಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಿಲ್ಲವೆ? ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಹಳ ಜುಗುಪ್ಸೆ
ಯಿತು. ಈಗ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ನನಗೆ ಅವಳ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಸಾಯಂ
ನಡವಳಿಕೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಅರ್ಥವಾಗತೊಡಗಿತು. ಅವಳು ಆ ಹೊತ್ತಿನ
ಹಿಂದೆಯೇ ತೋಟಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಬಂದಳು?....ನೀರಿನ ಕೊಡ—ಶುದ್ಧ
....ನೀರಿನ ಕೊಡವನ್ನು....ನನ್ನ ಕೈಲಿ ಏಕೆ ಎತ್ತಿಸಿಕೊಂಡಳ
ಹೋಗಲಿ, ನಾನು ನೀರಿನ ಕೊಡವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಟ್ಟಾಗ ಅದರ ಸು
ಕೈಹಾಕಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನ ಕೈಗೆ ತನ್ನ ಕೈ ಸೋಂಕಿಸಿದಳು. ಆಗ
ಏನೋ ಆಕಸ್ಮಿಕವೆಂದು ತೋರಿತು. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ.
ಮೊದಲು ಕೊಡವನ್ನು ಎತ್ತುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಬಗ್ಗಿದಾಗ ಅವಳ
ಜಾರಿತು. ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಆ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗ
ಲಜ್ಜೆಯ ಚಿಹ್ನೆ ಯಾವುದೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಕೊಡವನ್ನು ತಲೆಯ
ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಿಧಾನವಾಗಿಯೇ ಸೆರಗನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆಳೆದುಕೊ
ಇವುಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಆಗ ನಾನು ಇವಳ ಮುಗ್ಧತೆಯನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೆ
ಭಾವಿಸಿದೆನೇ ವಿನಾ, ಇವೆಲ್ಲಾ ನನಗಾಗಿ ಇವಳು ಹರಡುತ್ತಿದ್ದ
ಒಂದೊಂದು ಎಳೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಹೋದೆ.

ಈ ಯೋಚನೆಗಳಿಂದ ಅಲ್ಲೋಲಕಲ್ಲೋಲವಾಗಿದ್ದ ನನ್ನ ಮನ
ಆದಷ್ಟು ಸ್ತಿಮಿತಕ್ಕೆ ತಂದು, ಇನ್ನು ಈ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನಿಂದ ಹೇಗೆ ಪ

ಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಸಿಟ್ಟು ತೋರುವುದು ಕಾರ್ಯಕಾರಿಯಲ್ಲ; ಪ್ರಮಾದವಾದೀತೆಂದು ಭಯವಾಯಿತು. ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಉಪಾಯದಿಂದ ಇವಳನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹೊರಕ್ಕೆ ಸಾಗಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಏನು ಉಪಾಯ? ಹೇಗೆ ಮಾತನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಿ? ಅಥವಾ ಸುಮ್ಮನೆ ಮುಸುಕು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮಲಗಿಬಿಡಲೆ?—ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಅದು ಆಗದ ಕೆಲಸ. ಇವಳು ಇಲ್ಲಿ ಇರುವ ತನಕ ನನ್ನ ಎದೆಯ ಮೇಲೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆ ಇದ್ದಂತೆಯೇ ಸರಿ. ಇನ್ನೊಂದು ಯೋಚನೆ ತೋರಿತು. ಅದೇ ಸರಿ ಎಂದುಕೊಂಡೆ. ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ, ಅವಳು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟದು—ಬಹಳ ನೀಚವಾದದ್ದು—ಬಹಳ ಪಾಪ—ಎಂದು ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಾಟುವ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿ, ಉಪಾಯದಿಂದ ಕಳಿಸಿಬಿಡಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡೆ. ದೇವರು, ಪಟ್ಟಣವಾಸಿಯಾದ ನಾನು ಈ ಹಳ್ಳಿಯ ಹುಡುಗಿಗೆ ಪತಿವ್ರತಾ ಧರ್ಮದಮೇಲೆ ಒಂದು ಉಪನ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡುವ ಹೊತ್ತನ್ನು ತಂದೊದಗಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನನಗೆ ನಾನೇ ನಗುವಂತಾಯಿತು. ಹಾಗೆಯೇ ತಲೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಚೆನ್ನಮ್ಮನ ಕಡೆ ನೋಡಿದೆ. ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಇನ್ನೂ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಒರಗಿಕೊಂಡೇ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ನನ್ನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ನಗುವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳೂ ನಕ್ಕಳು. ನನ್ನ ನಗುವಿನಲ್ಲಿ ಅವಳು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನೇನಾದರೂ ಕಂಡಳೇನೋ ಎಂದು ಭಯವಾಗಿ ಕೂಡಲೇ ನನ್ನ ನಗುವನ್ನು ನುಂಗಿಕೊಂಡು, ಮೆಲ್ಲಗೆ "ಚೆನ್ನಮ್ಮಾ" ಎಂದು ಕರೆದೆ. ಚೆನ್ನಮ್ಮ "ಏನು ದೇವರೇ?" ಎಂದು, ಎರಡು-ಮೂರು ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟು, ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಳು. ನಾನು "ಕುಳಿತುಕೋ" ಎಂದೆ. ಅವಳು ನನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟಳು! ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಸರಿದು, ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಉಗುಳು ನುಂಗಿ, ಪುನಃ "ಚೆನ್ನಮ್ಮಾ" ಎಂದೆ.

"ಏನು, ನನ್ನೊಡ್ಯಾ?" ಎಂದು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೇಳಿದಳು. ಅವಳ ನಡೆವಳಿಕೆಗಳು ಇಷ್ಟು ವಿಪರೀತವಾಗಿದ್ದರೂ ಅವಳ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಮುಗ್ಧತೆಯು ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ಬೋಧೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ:

"ಚೆನ್ನಮ್ಮಾ, ನೋಡು; ನೀನು ಹೀಗೆ ಮಾಡಬಹುದೆ?"

"ಹ್ಯಾಗೆ ಬುದ್ದೀ ?"

"ಹೀಗೆ—ನಡುರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ—ಕದ್ದು ಬಂದಿ...."

ನಾನು ಮಾತು ಪೂರೈಸಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಅವಳು—

"ಕದ್ದು ಬಂದಿಲ್ಲಾ ! ನನ್ನ ದೇವರೇ !"—ಎಂದಳು.

"ಹಾಗಾದರೆ ?"

ಅವಳಿಂದ ಮಾತು ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೇಳಿದೆ :

"ನೋಡು, ನಿನ್ನ ಮನೆಯುವರಿಗೆ ತಿಳಿದರೆ ನಿನಗೂ ಮಯ
ಬರೊಲ್ಲ, ನನಗೂ ಬರೊಲ್ಲ."

"ಅವರೇನೂ ಅನ್ನಾಕಿಲ್ಲ ದೇವರೇ."

ನನಗೆ ಇದ್ದದ್ದೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು ! ಕೇಳಿದೆ ;

"ಏನಂದೆ ?"

"ಅವರೂ—ಏನೂ—ಅನ್ನಾಕಿಲ್ಲಾ—ಅಂದೆ."

"ನೋಡು, ಅವರು ಅನ್ನಲಿ ಬಿಡಲಿ—ಇದು ನಾನು ಒಪ್ಪದ ಕ
ಚೆನ್ನಮ್ಮಾ, ನನಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಿದೆ ; ನಾನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಹೆಂಡ
ಕೆಡ...."

"ಅಯ್ಯೋ ! ಬುದ್ದೀ, ಹೀಗ್ಯಾಕಂತೀರಿ ! ನನ್ಗೆ ಮದುವೆ ಇ
ನನ್ನೊಡ್ಯಾ—ನಾನು ಬಸ್ವಿ."

"ಏನು ?—ಏನು ?—ಏನಂದೆ ?"

"ನನ್ನ ಬಸ್ವಿ ಬಿಟ್ಟದಾರೆ—ನನ್ನೊಡೆಯಾ."

"ಬಸ್ವಿ ! ಬಸ್ವಿ ! ! ಹಾಗಂದರೆ ?"

"ದೇವರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟದಾರೆ."

ನಾನು ಎಲ್ಲೂ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ, ದೇವರಿಗೆ ಬಿಡೋದು—ಬಸ
ಮುಂತಾದ್ದನ್ನ. ಕೇಳಿದ್ದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಆದರೆ ಅದರ ಅರ್ಥ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ.
ಮೊದಲಿನ ಹೆದರಿಕೆ ತಪ್ಪಿ ಕುತೂಹಲ ಹೆಚ್ಚಿತು. ವಿಷಯ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾ
ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು,

"ದೇವರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ? ಯಾರು ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ.

"ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪನೂ ಅಮ್ಮನೂ."

"ಅದ್ಯಾಕ್ಬಿಟ್ರಿ ?"

"ಬುದ್ದೀ, ಈಗ ಎಂಟೊರ್ಸದಾಗೆ ನಂಗೆ ಬಲು ದಣುವಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ನಮ್ಮ ಅಪ್ನೂ ಆಮ್ನೂ ಮರಡೀ ದೇವರ್ಗೆ ಹರಕೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡ್ರು ನನ್ನೊಡ್ಯಾ, ನನ್ಗೆ ಗುಣವಾದ್ರೆ ಆ ದೇವ್ರ ಹೆಸರ್ನಾಗೆ ನನ್ನ ಬಸ್ವಿ ಬಿಡ್ತೀವಿ ಅಂತ. ನನ್ಗೆ ಗುಣವಾಯ್ತು, ಬುದ್ದೀ."

"ಹಾಗಾದ್ರೆ, ನೀನು ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೋದೇ ಇಲ್ಲ!"

"ಇಲ್ಲ, ಬುದ್ದೀ."

"ಹೀಗೇ ಇರ್ತೀಯಾ ?"

"ಹೌದು, ನನ್ನೊಡ್ಯಾ."

"ಸೂಳೆಯ ಹಾಗೆ!"

ನನ್ನ ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವಳ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಚೂರಿಯನ್ನು ನೆಟ್ಟ ಹಾಗಾಗಿರಬೇಕು. ಒಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಹುಬ್ಬುಗಳು ಗಂಟಿಕ್ಕಿದವು. ಮೂಗಿನ ಹೊಳ್ಳೆಗಳೂ ತುಟಿಗಳೂ ಅದುರಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಕೋಪಗೊಂಡ ಸ್ತ್ರೀಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಭೀಷಣತೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಅವಳ ಮುಖವು ಆ ಭೀಷಣತೆಯಲ್ಲಿ ತೇಲುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರಿತು. ಕ್ರೂರವಾದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ತಿವಿಯುತ್ತ—

"ಬುದ್ದೀ, ತಾವು ಆ ಮಾತು ಹೇಳಬಾರ್ದು!" ಎಂದಳು.

ಅವಳಲ್ಲಿ ಆದ ಮಾರ್ಪಾಟನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೇಕೋ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಯಾದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಉಗುಳು ನುಂಗುತ್ತ—

"ಯಾವ ಮಾತು ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ.

"ನಾವು ಸೂಳೇರಲ್ಲ—ತಿಳೀರಿ!"

ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು! ಮದುವೆ ಇಲ್ಲ! ನಡೆವಳಿಕೆ ನೋಡಿದರೆ ವಿಪರೀತ!! ಆದರೂ "ಸೂಳೇರಲ್ಲ!" ನನಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಂತಾಯಿತು. ನಾನು ಹೇಳಿದೆ—

"ಅಷ್ಟಲ್ಲದೆ ನುತ್ತೇನು? ನೀನು ಎಲ್ಲರ ಹಾಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಗರ್ತಿಯ ಹಾಗೆ ಇರೋದು ಬಿಟ್ಟು, ಹೀಗೆ ನಡುರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಮೇಲೆಬಿದ್ದು ಬಂದಿ...."

"ಬುದ್ದೀ, ನಿಮ್ಗೆ ಇನ್ನೂ ಗೊತ್ತಾಗ್ಲಿಲ್ವೆ? ಬಸ್ವೀರು
ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೋಕಾಗ್ದು, ನನ್ನೊಡ್ಯಾ."

"ಯಾಕಾಗ್ದು ?"

"ಹರಕೆ ಒಪ್ಪಿಸ್ಬೇಕಲ್ಲಾ, ಬುದ್ದೀ! ಇಲ್ದಿದ್ರೆ ಕೇಡಲ್ವಾ ?"

"ಮದುವೇ ಮಾಡ್ಕೊಂಡ್ರೆ ಹರಕೆ ಒಪ್ಸೋಕಾಗಲ್ವೆ ?"

"ಇಲ್ಲಾ ನನ್ನೊಡ್ಯಾ, ಒಬ್ನನ್ನ ಮದ್ವೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡ್ರೆ ನಿಮ್ಮಂಥ
ಸ್ಯಾವೆ ಹ್ಯಾಗ್ಬುದ್ದೀ ಮಾಡೋದು? ಮಾನ ಬರ್ತದಾ ?"

"ಸರಿ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಸೇವೆ ಯಾಕೆ ಮಾಡ್ಬೇಕು ?"

"ಮತ್ತೆ ?—ದೇವ್ರ ಹರಕೆ ಒಪ್ಪಿಸ್ಬೇಡ್ವಾ ?"

"ಹೀಗೆಯೇ ಒಪ್ಪಿಸೋದು? ದೇವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸೂಳೆಗಾ
ಮಾಡುತ್ತ...."

ತಟ್ಟನೆ ಅವಳು ಪುನಃ ಹುಬ್ಬುಗಂಟಿಕ್ಕಿ—

"ಬುದ್ದೀ, ಆ ಮಾತು ನನಗೆ ಹೇಳ್ಬೇಡಿ!—ಹೇಳ್ಬೇಡಿ" ಎ
ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದಳು.

"ನೋಡು, ನಾನು ನಿನ್ನ ಗಂಡನಲ್ಲ; ನೀನು ಇಷ್ಟು ರಾತ್ರಿ
ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಿದ್ದೀಯಲ್ಲ—ಇದು ಯಾರು ಮಾಡುವ ಕೆ
'ಸೂಳೇರಲ್ಲ' ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳುವೆಯಲ್ಲ!"

"ನಾವು ಸೂಳೇರಲ್ಲ ಬುದ್ದೀ, ನಾವು ಸೂಳೇರಲ್ಲ! ಸೂಳೆ
ದುಡ್ನಾಸೆ, ನನ್ನೊಡ್ಯಾ. ಅವರು ಜನಾ ಜನಾ ನೋಡಾಕಿಲ್ಲ. ಅವ
ಹರಕೆ ಗಿರಕೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ; ಆ ಕಸಬೇ ಅವರಿಗೆ ಜೀವನ."

"ನೀವು ?"

"ನಾವು ಹಣಾ ಗಿಣಾ ಮುಟ್ಟಾಕಿಲ್ಲ, ನನ್ನೊಡ್ಯಾ. ಅಂತಾ ಇ
ಜನ್ರನ್ನ ಹತ್ರ ಸೇರ್ಸಾಕಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮಂತಾ ಕುಲೀನ್ರು ಯಾರಾದ್ರು ಬ
ಅವ್ರ ಸ್ಯಾವೆ ಮಾಡಿ ಹರಕೆ ಒಪ್ಪಿಸ್ತೀವಿ. ನಮ್ಮನ್ನೆ ಸೂಳೇರು ಅನ್ನಾಬ
ನನ್ನ ದೇವರೇ."

"ಹಾಗಾದ್ರೆ ಈ ನಿನ್ನ 'ಸ್ಯಾವೆ' ನಿನ್ನ ತಂಡೆತಾಯಿಗ
ಗೊತ್ತೋ ?"

"ಇಲ್ವೆ ಬುದ್ದೀ! ಅವ್ರು ಹರ್ಕೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡೋರು—ಅವ್ರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ದೆ ಇರ್ತದಾ!"

"ಸರಿ, ಅವರೇನೋ ಕಳಿಸಿದರು. ಆದರೆ ನಾನು ಇದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪುತೀನಿ–ಇಲ್ಲಾ ಅನ್ನೋದು ಅವರಿಗೇನು ಗೊತ್ತು ? ಯಾವ ಧೈರ್ಯದ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ನನ್ನ ಹತ್ರ ಕಳಿಸಿದರು ?"

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಕೂಡಲೆ ಉತ್ತರ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮುಗುಳ್ನಗೆ ನಗುತ್ತ ಕೊರಳನ್ನು ಒಂದು ವರಸೆಯಲ್ಲಿ ಬಳುಕಿಸಿ ಓರೆಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತ,

"ನೀವು–ಮತ್ತೆ–ಕೇಳಿದಿರಂತೆ—ನಮ್ಮ ಆಳ್ನ—ನಾನು ಯಾರು—ಏನು—ಎತ್ತ ಅಂತ!" ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಹೇಳಿದಳು.

"ಈಗ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು—ನಾನು ಆಳನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವನು ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ನಕ್ಕು 'ಯಾಕೆ ಬುದ್ದೀ' ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದು ! "ಅಯ್ಯೋ! ಭಗವಂತಾ!" ಅಂದುಕೊಂಡೆ.

"ಹೌದು, ಚೆನ್ನಮ್ಮಾ, ಕೇಳಿದೆ; ಸುಮ್ಮನೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳೋಣಾ ಅಂತ ಕೇಳಿದೆ, ಅಷ್ಟೆ. ಚೆನ್ನಮ್ಮಾ, ನನ್ನ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಆಣೆಗೂ ಬೇರೆ ಯಾವ ಆಸೆಯೂ ಇಲ್ಲ."

"ಅಯ್ಯೋ! ಬಿಡೀ ನನ್ನ ದೇವರೇ, ಈಗೇನಾಯ್ತು? ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ನೀವು ಆಣೆ ಗೀಣೆ ಇಡಬ್ಯಾಡಿ!"

"ಹಾಗಲ್ಲ ಚೆನ್ನಮ್ಮಾ, ಕೇಳು, ಹೋದ ಪ್ರಾಣ ಮತ್ತೆ ಬರುತ್ತೆಯೆ?"

ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಳು.

"ಹೇಳು."

"ಇಲ್ಲ, ನನ್ನೊಡ್ಯಾ."

ಹಾಗಾದ್ರೆ ಕೇಳು, ಹೆಂಗಸಿಗೆ ಮಾನವೇ ಪ್ರಾಣ. ಮಾನ ಕಳಕೊಂಡ ಹೆಂಗಸು ನಾಯಿಗಿಂತ ಕಡೆ. ಇರೋದೇ ಮಾನ—ನಿಮಗೆ; ನೀವು ಅದನ್ನ ಹೀಗೆ ಮಾರಿಕೋಬಾರದು. ಮಾನ ಬಿಟ್ಟ ಹೆಂಗಸಿಗೆ ನರಕದಲ್ಲೂ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲಾ ಅಂತ ಹೇಳ್ತಾರೆ ತಿಳಿದವರು."

"ಬುದ್ದೀ, ನೀವು ಹೇಳೋದು ಲಗ್ನ ಆಗಿ ಗಂಡ ಇರೋರ್ಗೆ ಸರಿ, ನನ್ನೊಡ್ಯಾ. ಅವ್ರು ನಮ್ಮ ಹಾಗಿದ್ರೆ ಅವರನ್ನ ಜಾತಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ

ಹಾಕ್ತಾರೆ. ನಮಗೆ ಹಾಗಲ್ಲಾ, ದೇವರೇ ; ನಮ್ಮನ್ನ ದೇವರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟ
ನಮಗೆ ನಿಮ್ಮಂತಾ ಕುಲೀನರ ಸ್ಯಾವೇನೇ—"

"ಅಯ್ಯೋ ಚೆನ್ನಮ್ಮಾ, ನಿನಗೆ ತಿಳೀದು. ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳು, ದ
ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಹೆಂಗಸು ಮಾನಗೆಟ್ಟರೆ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರೀತೀನೇ? ದೇವರಲ್ಲಿ
ಇದ್ದರೆ ಆ ದೇವರ ಸೇವೆ ಮಾಡು. ಯಾರು ಬೇಡ ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅದು
ಹೀಗೆ ಮಾನವನ್ನು ಮಾರಿಕೊಳ್ಳುವುದೆ?"

"ಬುದ್ದೀ, ತಮ್ಮಂತಾ ಕುಲೀನರೇ ನಮಗೆ ದೇವರು, ನನ್ನೊ
ನಿಮಗೆ ಸ್ಯಾವೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅದೇ ನಮ್ಮ ಪುಣ್ಯ."

ಅವಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ನನ್ನ ಹೃದಯದಿಂದ "ಅಯ
ದೇವರೇ! ನಿನ್ನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ, ನಿನ್ನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ
ಅನ್ಯಾಯ–ಎಷ್ಟು ಪಾಪ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ!" ಎಂಬ ಉದ್ಗಾರವು ಹೊರ
ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಏನೂ ಮಾತನಾಡದೆ ನನಗೆ ನಾನೇ ಯೋಚಿಸತೊಡಗಿದ

ಇದೇನು ಈ ಜನರ ಮೌಢ್ಯ! ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಅ
ಕರವಾದ ವಾಡಿಕೆಯೂ ಉಂಟೇ! ದೇವರಿಗೆ ಬಿಡುವುದೇನೋ ಸರಿ,
ದ್ದೇನೆ. ಅದು ಅವರವರ ಭಕ್ತಿ. ಆದರೆ ಈ ಕೆಲಸ? ಹೀಗೆಯೆ—ಈ ಜ
ದೇವರಿಗೆ ಹರಿಕೆಯನ್ನೊಪ್ಪಿಸುವುದು? ಭಗವಂತನ ದಿವ್ಯವಾದ ಹೆಸ
ಈ ಜನರು ಇಂತಹ ಹೇಯವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವರಲ್ಲಾ
ಇವರ ಗತಿ ಏನು? ಈ ಹುಡುಗಿ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಏನೂ ಅರಿ
ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಮುಗ್ಧ ಯುವತಿಯೇ ಸರಿ! ಜಾರಸ್ತ್ರೀಯರ ಲಕ್ಷಣವೇ ಬೆ
ಇವಳ ರೀತಿಯೇ ಬೇರೆ. ಇವಳು ತನ್ನ ಜನರ ಅಸಹ್ಯಕರವಾದ ವಾ
ಬಲಿಬಿದ್ದ ಮುಗ್ಧೆ! ತಾನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸದಿಂದ ದೇವರಿಗೆ
ತಲಪುತ್ತದೆಯೆಂದೇ ಇವಳ ದೃಢವಾದ ನಂಬಿಕೆ. ಅಯ್ಯೋ! ದೇ
ತಂದೆತಾಯಿಗಳೇ ಕೈಯಾರ ತಮ್ಮ ಒಬ್ಬ ಮಗಳ ಜೀವವನ್ನು ಪಾಪ
ತುಂಬುತ್ತಿರುವರಲ್ಲಾ!—ಅವರ ಗತಿ ಏನು? ಇವಳ ಗತಿ ಏ
ಅವರೇನೋ ತಮ್ಮ ಹರಕೆಯಿಂದ ಮಗಳು ಬದುಕಿದಳೆಂದು ತಿ
ಬಹುದು. ಆದರೆ ಈಗ ದಿನದಿನವೂ ಅವಳು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸದಿ
ಅವಳ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಆತ್ಮರೂಪವಾದ ಸ್ತ್ರೀತ್ವವೇ ಸಾಯುತ್ತಿದೆಯ

ಇದನ್ನು ಅವರು ತಿಳಿಯುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ಆಗ, ಮಗುವಾಗಿದ್ದಾಗ, ಒಂದು ದಿನ, ಒಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸಾಯುವ ಬದಲು, ಈಗ ದಿನದಿನವೂ ಕ್ಷಣಕ್ಷಣವೂ ಸ್ವಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಸಾಯುತ್ತಿರುವಳಲ್ಲಾ! ಅದನ್ನು ಇವಳು ತಿಳಿದಿದ್ದಾಳೆಯೇ? ಇಲ್ಲ!—ಅದೇ ಆಶ್ಚರ್ಯ! ತಾನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸ ಸರಿಯಾದದ್ದು—ದೇವರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿದ ಕೆಲಸ—ಅವನು ಉಳಿಸಿ ಕೊಟ್ಟ ಜೀವವನ್ನು ಹೀಗೆ ಕಳೆದರೆ ಅದು ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ಸೇವೆ—ಎಂದು ಮೊದಲಾಗಿ ಅವಳ ದೃಢವಾದ ನಂಬಿಕೆ. ಮದುವೆಯಾದ ಹೆಂಗಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಅವಳು ಕೆಟ್ಟದು ಎಂದು ಹೇಳುವಳೋ ಆ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ತನ್ನ ಜೀವನದ ಧರ್ಮ ಎಂದು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾಳೆ! ಇದಕ್ಕೆ ಅವಳ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳೂ ಸಹಾಯ! ಪಾಪ! ಅವರಾದರೂ ಏನು ಮಾಡಿಯಾರು? ಅವರೂ ಜಾತಿಯ ವಾಡಿಕೆಗೆ ಬಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾರೆ!....

ಬಹು ದಾರುಣವಾದ ಈ ಯೋಚನೆಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಎದೆ ಬಿರಿದಂತಾಗಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟೆ. ಚಿನ್ನಮ್ಮ ಸುಮ್ಮನೆ ಸೆರಗಿನ ತುದಿಯನ್ನು ತಿರುವುತ್ತಿದ್ದವಳು ನಾನು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟುದನ್ನು ಕೇಳಿ ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದಳು. ಅವಳ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಆಗಲೇ ಏನೋ ಕಳವಳ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಇಷ್ಟು ದಿನಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಮದುವೆಯಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ಜನರಂತೆ ತಾನೂ ಸುಖವಾಗಿ ಸಂಸಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಬಿಟ್ಟು, ಈ ಮುಗ್ಧೆ, ಅವರ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಅಸಹ್ಯವಾದ ವಾಡಿಕೆಗೆ ಬಲಿಯಾಗಿದ್ದಾಳಲ್ಲಾ —ಎಂಬ ಏನೋ ತಡೆಯಲಾರದ ಒಂದು ಸಂಕಟದಿಂದ ನನ್ನ ಎದೆ ತಲ್ಲಣಿಸಿ, ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಹನಿಗೂಡಿತು.

"ಚಿನ್ನಮ್ಮಾ, ನಿನ್ನ ಭಾಗದ ದೇವರೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡಬೇಕು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಣ್ಣೊರಸಿಕೊಂಡೆ. ಚಿನ್ನಮ್ಮನಿಗೆ ನನ್ನ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ನೋಡಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಾಬರಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ನನ್ನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಸರಿದು ಬಂದಳು. ಅವಳು ಹಾಗೆ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಸರಿದು ಬಂದಾಗ ನನಗೆ ದೂರ ಸರಿಯಲು ಮನಸ್ಸು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಮನಸಾ ಪಾಪಿಷ್ಠೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಜ್ಞಾನದ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಅವಳ ದೇಹವು ಮಾತ್ರ ಭಾಗಿಯಾಗಿತ್ತು. ತಾವರೆ ಎಲೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ ನಿಂತು, ವಜ್ರದಂತೆ ಥಳಥಳಿಸುವ ನಿರ್ಮಲವಾದ ಮಂಜಿನ

ಹನಿಯಂತೆ, ಅವಳ ಆತ್ಮವು ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಅವಳ ಸರಳತೆಯ
ನೋಡಿ ನನಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಕನಿಕರವಾಯಿತು. ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಹಾಗೆ
ಅವಳ ವಿಷಯವನ್ನು ಯೋಚಿಸಿದ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಆರಿದ ಕಣ್ಣು
ಪುನಃ ಪುನಃ ನೀರೂರಿ ಬಂತು. ನನ್ನ ಕಣ್ಣೀರಿನಲ್ಲಿ ಅವಳ ಕಲುಷಿತ
ದೇಹವನ್ನು ತೊಳೆಯೋಣವೆನ್ನಿಸಿತು. ನನ್ನ ದೇಹವೂ ಆತ್ಮವೂ ಅವಳ
ಅತ್ಯಂತ ಸ್ನೇಹಮಯವಾಯಿತು. ಮೆಲ್ಲನೆ ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊ
ನನ್ನ ಮೈ ಸ್ವಲ್ಪ ನಡುಗಿತು. ಕೈ ಬಿಡದೆ, ಹಾಗೆಯೇ ಅವಳ ಬೆರಳುಗಳ
ಸವರುತ್ತ "ಚೆನ್ನಮ್ಮಾ" ಎಂದು ಮೆಲ್ಲನೆ ಕರೆದೆ. ನನ್ನ ಸ್ನೇಹ,
ಕನಿಕರ ಅವಳ ಆತ್ಮವನ್ನು ಸೋಂಕಿತೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ನಾನು
ಹಿಡಿದು ಅವಳ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳಿದೊಡನೆಯೇ ಅವಳು ಇನ್ನೂ ಹತ್ತಿ
ಸರಿದು, ತಲೆಯನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿ ಬಹು ಮೃದುವಾಗಿ "ಏನು, ನನ್ನ ದೇವರೆ
ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅವಳ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಏನೋ ಒಂದು ವಿ
ಯೋಚನೆಯೋ—ಕಳವಳವೋ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಅವಳ ಮ
ವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಕೇಳಿದೆ—

"ನೋಡು ಚೆನ್ನಮ್ಮಾ, ನಾನು ನಿನ್ನ ದೇವರು ಅಂತ ನಿ
ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೆ?"

"ಹೌದು ನನ್ನೊಡ್ಯಾ, ನೀವೇ ನನ್ನ ದೇವರು."

"ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ನೀನು ಕೇಳಬೇಕಲ್ಲವೆ?"

"ನಿಮ್ಮ ದಾಸಿ ಇದೀನಿ, ಹೇಳಿ ನನ್ನ ದೇವರು."

"ನೀನು ಇನ್ನುಮುಂದೆ ಈ ಪಾಪದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಕೂಡ
ತಿಳಿಯಿತೆ?"

ಮತ್ತೆ – ಹರಕೆ?—ದೇವರಿಗೆ?"

"ಅಯ್ಯೋ ಆ ಹರಕೆ ಹಾಳಾಯ್ತು! ನೋಡು, ಇಂದು ನಾನು ನಿ
ದೇವರು ಅಂತ ಹೇಳಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ನೀನು ಇನ್ಯಾರ ಸೇವೆಯನ
ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೆ?"

ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ತಲೆಯನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿದಳು.

"ನೋಡು, ಇದಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ನೀನು ಇನ್ನೂ ಯಾರ ಯ

ಸೇವೆಯನ್ನೋ ಮಾಡಿದ್ದೀಯೆ. ಇಂದು ನಾನು ದೇವರು ಎಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಸೇವೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀಯೆ. ಒಬ್ಬರು ತಿಂದ ಎಂಜಲನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕೊಡಬಹುದೆ? ದೇವರಿಗೆ ಈ ಎಂಜಲ ಹರಕೆಯೆ? ಚೆನ್ನಾ, ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯದು—ಇದು ಬಹಳ ಪಾಪಕರವಾದದ್ದು—ಎಂದು. ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ಎಂದಿಗೂ ನೀನು· ಈ ಪಾಪದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡು—ನಿನಗೂ ಸೂಳೆಗೂ ಏನು ವ್ಯತ್ಯಾಸ? ಅವಳಿಗೆ ಅದು ಜೀವನ, ನಿನಗೆ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಕಡಮೆಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪಾಪವೇನೋ ಒಂದೇ! ದೇವರು ಈ ಪಾಪವನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಒಪ್ಪನು!"

ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಮೌನವಾಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿದಳು. ಮೊದಲಿನ ಭ್ರಾಂತಿ, ಕಳವಳದ ಚಿಹ್ನೆ ಅವಳ ಮುಖದಿಂದ ಜಾರಿತು. ಸ್ವಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಮುಖವು ಬಾಡಿತು. ದೇಹವು ಕುಗ್ಗಿತು. ದೃಷ್ಟಿ ನೆಲವನ್ನು ಹಿಡಿಯಿತು. ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ಅಲುಗಿಸಿ "ಚೆನ್ನಾ" ಎಂದು ಕರೆದೆ. ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ದಾರಿತಪ್ಪಿ ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಗುವಿನ ಅಸಹಾಯತೆಯ ಛಾಯೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ನನ್ನ ಮಾತು ಸರಿ—ಎಂದು ಅವಳು ಮನಗಂಡಿರಬೇಕು.

"ಚೆನ್ನಾ, ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ.

ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಬಾಯಿಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ತಲೆಯನ್ನು ಪುನಃ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು. ನಾನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಎರಡು ಹನಿ ಕಣ್ಣೀರು ಪಳಪಳನೆ ಅವಳ ಕೆನ್ನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಉರುಳಿಬಿದ್ದವು. ಅದೇ ನನಗೆ ಅವಳು ಕೊಟ್ಟ ಮೌನವಾದ ಉತ್ತರವಾಯಿತು. ಅವಳ ಶುಭ್ರವಾದ ಆತ್ಮವನ್ನು ಆವರಿಸಿದ್ದ ಅಜ್ಞಾನದ ತೆರೆಯನ್ನು ತೆಗೆದೆಸೆಯುವ ಕೆಲಸ ನನ್ನ ಪಾಲಿಗಿತ್ತು! ಯಾವುದೋ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಅದರಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆಹಾಕುತ್ತ, ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಆ ಸ್ಥಳವು ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತಿದೆ ಯೆಂದು ನಂಬಿ ಬಹು ದೂರ ನಡೆದುಹೋದ ಮೇಲೆ, ಯಾರಾದರೂ ದಾರಿ ಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು, ನಾವು ಹೊರಟ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಅದು ಮಾರ್ಗವಲ್ಲವೆಂದೂ ಆ ದಾರಿ ಯಲ್ಲಿ ನಡೆದಷ್ಟೂ ನಾವು ಸೇರಬೇಕೆಂದಿರುವ ಸ್ಥಳದಿಂದ ದೂರವಾಗುತ್ತಿರುವೆ ವೆಂದೂ ಹೇಳಿದರೆ ಹೇಗಿರುತ್ತದೆ! ನಾನು ನನ್ನ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಚೆನ್ನಮ್ಮನ

ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಅದೇ ವಿಧವಾದ ಭಾವನೆಯನ್ನುಂ
ಮಾಡಿದ್ದೆ.

ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಬಹಳ ಅತ್ತಳು. ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಸಮಾಧ
ಮಾಡುತ್ತ—"ನೋಡು ಚೆನ್ನಾ, ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ನನಗೆ ಸಿಟ್ಟಾಗ
ಅಸಹ್ಯವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲ. ಸಿಟ್ಟೆ ನನಗೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ.

ಬಹು ನೊಂದ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಹೇಳಿದಳು.

"ಇಲ್ಲ, ನನ್ನೊಡ್ಯಾ."

"ಸರಿ, ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟೇನಾದರೂ...."

"ಅಯ್ಯೋ! ನನ್ನ ದೇವರೇ! ಹಾಗೆ ಹೇಳ್ಬೇಡಿ! ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕಂ
ನನ್ನೊಡ್ಯಾ, ನಿಮ್ಮ ಕಾಲ್ಕೆಳ್ಗೆ ಬಿದ್ದು ಹೊರಳಾಡೋಣಾ ಅಂತದೆ ಜೀವ
ಎಂದು ಹೇಳಿ, ನನ್ನ ಕಾಲು ಹಿಡಿದು, ತನ್ನ ಹಣೆಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಮು
ವುದರಲ್ಲಿದ್ದಳು. ನಾನು ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬಿಡದೆ ಅವಳನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ, "ಸ
ಹಾಗಾದರೆ, ಎಲ್ಲಿ, ನನ್ನ ಎದೇ ಮೇಲೆ ಕೈ ಇಟ್ಟು ಆಣೆ ಹಾಕು-
'ಇನ್ಮೇಲೆ ಈ ಕೆಲ್ಸ ಬಿಡ್ತೀನಿ'....ಅಂತ" ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ.

ಚೆನ್ನಮ್ಮ ನನ್ನೆದೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈ ಇಟ್ಟಳು. ಅವಳ ಮುಗ್ಧವಾ
ನೊಂದ ನೋಟ ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಹೃದಯಕ್ಕಿಳಿಯಿತ
ನೊಂದ ನೋಟ—ನೊಂದ ಧ್ವನಿ. ಕಂಪಿಸುತ್ತ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹೇಳಿದಳು—

"ದೇವಾ-ಇನ್ಮೇಲೆ-ಈ-ಕೆಲ್ಸಾ-ಮಾಡೋಕಿಲ್ಲ."

ನನ್ನ ಎದೆಯ ಮೇಲಿಂದ ಏನೋ ಭಾರವನ್ನು ಇಳಿಸಿದಂತಾ
ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟೆ. ರಾತ್ರೆ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತ
ಆದರೂ ನಿದ್ದೆ ಮಾತ್ರ ಬರುವಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಮನದಲ್ಲಿ ಶಾಂತ
ಹರಿದಾಡತೊಡಗಿತು. ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಒಂದು ಬಾರಿ ಆಕಳಿಸಿದಳು. ನನಗೆ ಅ
ನೆವವಾಗಿ "ಚೆನ್ನಾ, ಇನ್ನು ನೀನು ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೊ" ಎಂದು ಹೇ
ಎದ್ದೆ. ಅವಳೂ ಎದ್ದಳು. ಬಾಗಿಲವರೆಗೂ ಅವಳೊಡನೆ ಹೋಗಿ ನಾ
ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆಗೆದೆ. ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಅವಳ ಕೈಹಿಡಿದು ನನ್ನ ಕಡ
ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು "ಚೆನ್ನಾ, ಚೆನ್ನಾ, ದೇವರಾಣೆಗೂ ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಮೇ
ಸಿಟ್ಟಿಲ್ಲ-ಎಲ್ಲಿ—" ಎಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನೆರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ಅವಳ ಮು

ನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಮುತ್ತು ಕೊಟ್ಟೆ. ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಹೊರಟುಹೋದಳು.

೬

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು! ನೋಡಿದರೆ—ಕರಿಯಪ್ಪ ನವರು! ಅವರೇ ಕೂಗಿ ಎಬ್ಬಿಸಿದ್ದು. ಅವರು ಒಳಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂದರೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ರಾತ್ರೆ ಬಾಗಿಲ ಅಗಣಿ ಹಾಕುವುದನ್ನು ಮರೆತಿದ್ದೆ ನೇನೋ ಅಂದುಕೊಂಡೆ.

"ಏನು, ಯಜಮಾನರೇ?" ಎಂದು ಕಣ್ಣು ಉಜ್ಜಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಎದ್ದೆ.

"ಅಯ್ಯೋ! ಏನು ಹೇಳಲಿ, ಸ್ವಾಮಿ! ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನ ಕಂದಾ! ನನ್ನ ಚೆನ್ನಾ!" ಎಂದು ಮಾತು ಪೂರಯಿಸದೆ ಕರಿಯಪ್ಪನವರು ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಉರುಳಾಡತೊಡಗಿದರು. ಏನೋ ಒಂದು ತರದ ಅವ್ಯಕ್ತವಾದ ಭೀತಿಯಿಂದ ನನ್ನ ಎದೆ ಬಿರಿದು ರಕ್ತ ಚಿಮ್ಮಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇನ್ನು ಯಾರೋ ಬಂದು "ಸ್ವಾಮಿ, ಚೆನ್ನಮ್ಮ ತೋಟದ ಬಾವಿಗೆ ಬಿದ್ದು...."

ಅವರು ಮಾತು ಪೂರೈಸುವತನಕ ನನ್ನ ಜೀವ ತಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಎದ್ದವನೇ ಹುಚ್ಚನಂತೆ ತೋಟದ ಬಾವಿಯ ಕಡೆಗೆ ಓಡ ತೊಡಗಿದೆ! ಬಾವಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತು-ಹನ್ನೆರಡು ಜನ ಗುಂಪು ಕೂಡಿ ನಿಂತಿದ್ದುದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಇನ್ನೂ ಜೀವವಿರಬಹುದೇನೋ—ಎಂಬ ಒಂದು ಹುಚ್ಚು ಆಸೆ! ಅಯ್ಯೋ! ಹುಚ್ಚು ಆಸೆಯೇ ಸರಿ! ರಾತ್ರಿಯೇ ಅವಳು ಹೋಗಿ ಬಿದ್ದಿರಬೇಕು-ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಜೀವ ಇರುವುದುಂಟೆ!—ಎಂಬ ನಿರಾಶೆ! ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ನಿಂತೆ. ಎಲ್ಲರೂ ದಾರಿ ಬಿಟ್ಟರು. ನೋಡಿದೆ! ಅಯ್ಯೋ! ಭಗವಂತಾ! ಅದೆಂತಹ ನೋಟವನ್ನು ನೋಡಿದೆನೋ! ಎದೆಯ ರಕ್ತ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಚಿಮ್ಮಿ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಸಿಡಿದು ಕತ್ತಲೆ ಕವಿಯಿತು!

* * *

ಅಷ್ಟೇ ನನಗೆ ಜ್ಞಾಪಕ. ಪುನಃ ಎಚ್ಚರವಾದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದವರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬಿಬ್ಬರು ನನ್ನ ತಲೆಗೂ ಮುಖಕ್ಕೂ ತಣ್ಣೀರೆರಚುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಮೂಗಿ

ನಿಂದ ರಕ್ತ ಹರಿದು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ನನಗೆ ಯಾವುದೂ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಲ್ಲ. ಶವ
ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ, ಜೀವದ ಚಿಹ್ನೆ ಏನಾದರೂ ಇದೆಯೇ—ಎಂದು ಬಹ
ಆಸೆಯಿಂದ ನೋಡಿದೆ. ಅಯ್ಯೋ! ಸುಮ್ಮನೆ ಭ್ರಾಂತಿ! ನನ್ನ ಭ್ರಮೆಯನ
ನೋಡಿ ನನಗೇ "ಅಯ್ಯೋ! ಹುಚ್ಚಾ!" ಅನ್ನಿಸಿತು. ಅವಳ ದೇಹದಲ್ಲಡಗಿ
ಆ ಅಮಲವಾದ ಹಿಮಕಣವು ಆಗಲೇ ಆರಿಹೋಗಿತ್ತು! ಪುಣ್ಯವು ಪಾ
ದಿಂದ ಅಗಲಿ ಹೋಗಿತ್ತು! ಅಮೃತವು ಇಂಗಿಹೋಗಿ ಉಳಿದಿದ್ದುದು ವಿಷ
ಚರಟ!

ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮನೆಯ
ಕಡೆ ನಡೆದೆ.

೭

ಅದೇ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ನಾನು ಆ ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟೆ. ಹೊರಡ
ವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಚೆನ್ನಮ್ಮನ ಫೋಟೋವನ್ನು ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್
ಬಂದೆ. ಅಂತಹ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಅವರಿಗೆ ಆ ಛಾಯೆಯ
ಏನು ಸಮಾಧಾನ ಕೊಟ್ಟೀತು?

ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಯೋಚನೆ. ಪೋಲಿಸಿನವರೇನೋ "ಆತ್ಮಹತ್ಯ
ಎಂದು "ರಿಕಾರ್ಡು" ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು. ಆದರೆ ವಸ್ತುತಃ ನಾನೇ ಅವಳನ
ಕೊಂದಹಾಗಾಯಿತು! ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಈ ಭಾವನೆ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡುವಂ
ತೋರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೇಳಿದುದೆಲ್ಲಾ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನಾಟಿ, ಇರುವುದ
ಕ್ಕಿಂತ ಸಾಯುವುದೇ ಮೇಲಾಗಿ ತೋರಿರಬೇಕು. ನಾನು ಅವಳನ್ನು ನನ್ನ
ಕೊಠಡಿಯಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿದಾಗ ಅವಳ ಹೃದಯ ಸಾವಿನಿಂದ ತುಂಬ
ತ್ತೆಂದು ಈಗ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ಈ ಯೋಚನೆ ಬಂದೊಡನೆಯೇ ನನ್ನ ಎದ
ಯನ್ನು ಸೀಳಿ ಕಾದ ಸೀಸವನ್ನು ಹೊಯ್ದುಹಾಗಾಯಿತು! ನಾನು ಆ ವೇ
ಯಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ಕಳಿಸದೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಅವಳ—ಸಾಯಬೇಕೆಂಬ
—ಸಂಕಲ್ಪ ದೂರವಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ ಏನೋ!—ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದಳೋ ಏನೋ
ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಜೀವನವನ್ನು ನೀಗಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆಯನ್ನು ತಂದವನ
ನಾನು; ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ! ನನಗೆ ಏನು ಅಧಿಕಾರವಿತ್ತು? ಅವ

ರ್ಮ-ಅಧರ್ಮಗಳನ್ನು ತುಲನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಯಾರು? ನನ್ನ
ಾತುಗಳು ಒಂದೊಂದೂ ಅವಳನ್ನು ಬಾವಿಯವರೆಗೂ ತಳ್ಳಿಕೊಂಡು
ೋಗಿರಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಅವಳನ್ನು ಬಾವಿಗೆ ತಳ್ಳಿದ್ದೂ ನನ್ನ ಮಾತು
ೇ-ನಾನೇ! ಅಯ್ಯೋ! ನಾನೇ ಅವಳನ್ನು ಕೈಯ್ಯಾರೆ ಕೊಂದಹಾಗಾಯಿ
ಲ್ಲಾ! ದೇವರ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ದಿನ ಉತ್ತರ ಹೇಳ
ೇಕು. ಏನು ಹೇಳಲಿ?....

ಯೋಚನೆಗಳಿಗೆ ತಡೆಯೇ ಇಲ್ಲ.

ನಾಳೆ ಊರು ಸೇರುತ್ತೇನೆ. ಈ ಕಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದರೆ
ನನ್ನುವಳೋ—ನನ್ನ ಲಕ್ಷ್ಮಿ!

ಬದುಕು !

ಕಿಕ್ಕಿರಿ ತುಂಬಿದೆ ಭೂಮಿಯು ಕಣಜ! ಕಕ್ಕಸಬಡುತಿದೆ ಬೊಕ್ಕಸವೊಡಲು
ಬರಿದೋ ಬರಿದು! ತೆರವೋ ತೆರವು! ಬಡವರಬಗ್ಗರ ತುತ್ತಿನ ಚೀಲಾ।
—ಅಂಬಿಕಾತನಯದ

೧

ಶನಿವಾರ ಸಾಯಂಕಾಲ. "ಕಬ್ಬನ್ ಪಾರ್ಕಿ"ನಲ್ಲಿ "ಬ್ಯಾಂಡು ಜನಗಳು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ನೆರೆದಿದ್ದರು. ನಾನಾ ತರದ—ನಾನಾ ಜಾತಿಯ— ಬಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕೃತಿ ಕೊನೆಗೊಂಡು ವಾದ್ಯವು ನಿಂತಿತು. ಮಾ ನಾಡುತ್ತ ಸುತ್ತುತ್ತಿದ್ದ ಈ "ಸ್ವದೇಶಿ-ಪರದೇಶಿ" ವೇಷಧಾರಿಗಳಿಬ್ಬರ ಬರಿದಾಗಿದ್ದ ಒಂದು ಶಿಲಾಪೀಠದ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲೇ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ. ತಗ್ಗಿದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಮಾ ನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರು ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಐದು ನಿಮಿಷವಾಗುವುದರೊಳಗಾ ಅವರ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ ಬಂದು, ಅತಿ ಸಣ್ಣ ದನಿಯಲ್ಲಿ "ಸಾರ ಅಂದ. ಇಬ್ಬರೂ ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡಿದರು. ಸುಮಾ ಏಳೆಂಟು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗ; ವಯಸ್ಸಿಗೆ ತಕ್ಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಇಲ್ಲ--ತೆಳ್ಳ ಕಡ್ಡಿಕಡ್ಡಿಯಾಗಿದ್ದ. ಬತ್ತಿದ ಮುಖ; ಬಡತನದ ಗೋಳನ್ನು ಉಗುಳು ಕಣ್ಣುಗಳು. ಹರಕಲು ಅಂಗಿ—ತೇಪೆತೇಪೆಯಾಗಿದ್ದ ನಿಕ್ಕರ್. ತಲೆ ಮೇಲೆ ಅಳತೆಗೆ ಮೀರಿದ ಹಳೆಯ ಫರ್ ಕ್ಯಾಪ್ (fur-cap). ಕೈಯ ಬಾದಾಮಿ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿದ್ದ, ಚಪ್ಪಟೆಯಾದ ಒಂದು ಪೊಟ್ಟಣವ ಹಿಡಿದಿದ್ದ. ಹುಡುಗ "ಸಾರ್" ಅಂದೊಡನೆಯೇ ಇಬ್ಬರೂ ಆ ಮೂರೂ ಅಡಿಯ ಬಡಕಲು ಪಿಳ್ಳೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಇವರ ದೃಷ್ಟಿಯನ ನೋಡಿದ ಹುಡುಗ ಮುಂದೆ ಮಾತನಾಡಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂತೆಗೆದ. ಖಾ ಧರಿಸಿದ್ದವನು ಮುಗುಳುನಗೆ ನಗುತ್ತ "ಏನೋ ಮಗು?" ಎಂದು ಕೇಳಿ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಧೈರ್ಯ ಬಂತು.

ಸಾರ್—ವಸ್ತ್ರ—ಹ್ಯಾಂಡ್ ಕರ್ಚೀಫ್, ಸಾರ್....ಇದೆ, ಬೇಕೆ?"
ನ್ನತ್ತ ಎರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದಿಟ್ಟು ಪೊಟ್ಟಣವನ್ನು ಬಿಚ್ಚತೊಡಗಿದ.

ಖಾದಿವಾಲ—"ಎಲ್ಲಿ ತೆಗಿ?" ಎಂದ.

ಹುಡುಗ ಕಾಗದವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದ. ಅದರೊಳಗೆ ಎರಡು ದಪ್ಪವಾದ ಟ್ಟಿನ ತುಂಡುಗಳು; ಅವುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಡಿಸಿದ ಆರೇಳು ಬಿಳೀ ರವಸ್ತ್ರಗಳಿದ್ದವು. ಹುಡುಗ ಅವುಗಳನ್ನು ಖಾದಿ ಧರಿಸಿದ್ದವನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟ. ಂದು ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ನೋಡಿದ—ಖಾದಿವಾಲ. ವಸ್ತ್ರ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ತ್ತಲೂ ಎಳೆ ತೆಗೆದು ಅಂಚುಗಟ್ಟಿ ಹೊಲಿಯಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಸ್ತ್ರೀಕೈವಾಡ ನ್ನಾಗಿಯೂ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಖಾದಿವಾಲ ಅದರ ಪರೀಕ್ಷೆಯಾದಮೇಲೆ ುಡುಗನನ್ನು ನೋಡುತ್ತ—

"ಮಗೂ, ಇದು ಯಾರು ಮಾಡಿದ್ದು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

"ನನ್ನ ಅಕ್ಕ ಮಾಡಿದ್ದು."

"ನೀನು ಯಾರ ಮಗನೋ—ಮಗು?"

ಹುಡುಗ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಏನೋ ಕಳವಳ.

"ಏನೋ ಮಗು, ನಿನಗೆ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಇಲ್ಲವೆ?"

"ಇದ್ದಾರೆ, ಸಾರ್."

"ಯಾರು? ಅವರ ಹೆಸರೇನು?"

"ರಂಗಪ್ಪನೋರು—ಅಂತ."

"ಏನು ಕೆಲಸ?"

ಹುಡುಗ ಪುನಃ ನೀರವ.

"ಕೆಲಸ ಇಲ್ಲವೆ?"

"ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಸಾರ್."

"ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು?"

"ನಂಜುಂಡ, ಸಾರ್."

"ನೀನು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೋಗೊಲ್ಲವೆ?"

"ಹೋಗ್ತಿದ್ದೆ, ಸಾರ್—ಬಿಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರು."

"ಯಾರು—ಬಿಡಿಸಿದವರು?"

"ನಮ್ಮ ತಾಯಿ."

"ಯಾಕೆ?"

"ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಸಾರ್."

ಖಾದಿವಾಲ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟ. ಹುಡುಗ—

"ವಸ್ತ್ರ ಬೇಡವೆ, ಸಾರ್?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

"ಎಷ್ಟು ಬೆಲೆ ಇದಕ್ಕೆ, ಮಗು?"

"ಒಂದಕ್ಕೆ ಎರಡೇ ಆಣೆ ಸಾರ್."

"ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚು, ಮಗು!"

"ಏನ್ ಸಾರ್— ನೀ-ವೇ—ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರೆ!"

"ನೋಡು ಮಗು, ನಾನು ಖಾದಿ ಹೊರತು ಬೇರೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲ್ಲ ಈ ವಸ್ತ್ರ ಖಾದಿ ಅಲ್ಲ." (ಸ್ನೇಹಿತನನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) "ಏನಯ್ಯಾ ಬೇಕೇನು ವಸ್ತ್ರ?"

ಸ್ನೇಹಿತ ಮಾತನಾಡದೆ ತಲೆಯನ್ನಲ್ಲಾಡಿಸಿ ಬೇಡವೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದ ಹುಡುಗ ನಿರಾಶನಾದ. ದೈನ್ಯದಿಂದ "ಸಾರ್, ಒಂದನ್ನಾದರೂ ತಕ್ಕೊಳ್ಳಿ ಸಾರ್" ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡ.

ಖಾದಿವಾಲ—"ಇನ್ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಕೇಳಪ್ಪ, ಮಗು, ನಮಗೆ ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪೊಟ್ಟಣವನ್ನು ಹುಡುಗನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ.

"ಇವತ್ತು ಒಂದೂ ಖರ್ಚಾಗಲಿಲ್ಲ, ಸಾರ್— ಬಹಳ ಸುತ್ತಿದೆ!"

ಸ್ನೇಹಿತರಿಬ್ಬರೂ ಎದ್ದರು. ಹುಡುಗ ಪುನಃ "ಬೇಡವೆ, ಸಾರ್? ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

"ಉಹುಂ" ಎಂದು ತಲೆಯನ್ನಲ್ಲಾಡಿಸಿದ—ಖಾದಿಧಾರಿ.

"ಸಾರ್, ಒಂದೂ ಖರ್ಚಾಗದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಮಾರೋಕೇ ಹೋಗ್ಲಿ ಲ್ಲಾಂತ ತಿಳಕೋತಾರೆ ಸಾರ್, ಮನೇಲಿ. ರಾತ್ರೆ-ಅನ್ನಾ-ಹಾಕೋಲ್ಲಾ ಸಾರ್."

ಹುಡುಗನ ತುಟಿಗಳು ಕಂಪಿಸತೊಡಗಿದವು. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರ ತುಂಬಿ ಬಂತು. ಅವನ ಅವಸ್ಥೆಯು ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯವಾಯಿತು ಎಷ್ಟು ದೈನ್ಯತೆ?—ಆ ನೀರು ತುಂಬಿದ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ—ಆ ನಿರಾಶೆಯ

ನಿಯಲ್ಲಿ—ಆ ಮೂರೂವರೆ ಅಡಿಯ ಜೀವಿಯಲ್ಲಿ!

ಖಾದಿವಾಲ – "ಇರಲಿ, ನಮ್ಮ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬಾ" ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಊವರೂ "ಜಿ.ಆರ್.ಎಸ್. ಕಾಫಿ ಕ್ಲಬ್" ಕಡೆ ಹೊರಟರು.

ಹುಡುಗ ಬಹಳ ಹಸಿದಿದ್ದ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಸ್ನೇಹಿತರಿಬ್ಬರೂ ಅವು ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತ, ಹುಡುಗ ಸಾಕು ಅನ್ನುವವರೆಗೂ ತಿಂಡಿ ಕೊಡಿಸಿ ರು. ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ಎಂಟಾಣೆಗೆ ತಿಂಡಿ ಕಟ್ಟಿಸಿ, ಹುಡುಗನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಇದನ್ನು ಮನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು" ಎಂದ—ಖಾದಿವಾಲ. ಹುಡುಗ ಇವರ ಪರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮೂಕನಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ. ತನ್ನ ತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾರದೆ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿದ.

"ಇನ್ನು ಮನೆಗೆ ಹೊರಡು" ಎಂದ—ಖಾದಿವಾಲ.

"ಆಗಲಿ, ಸಾರ್" ಎಂದು ಹುಡುಗ ಹೆಜ್ಜೆಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಹಿಂತಿರುಗಿ ವರನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಹೊರಟುಹೋದ.

* * *

ಬ್ಯಾಂಡು ಮುಗಿದು ಜನರೆಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಹಿಂತಿರುಗುವುದರಲ್ಲಿ ರು. ಖಾದಿವಾಲನೂ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತನೂ ಕಾಫಿ ಕ್ಲಬ್ಬಿನಿಂದ ನಡೆದು ಂದು ಪುನಃ ಒಂದು ಶಿಲಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಸುಮಾರು ತ್ತು ನಿಮಿಷ ಒಬ್ಬರೂ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಸೂಟು ಧರಿಸಿದ್ದವನು ಜೇಬಿ ಂದ ಸಿಗರೇಟು ತೆಗೆದು ಹೊತ್ತಿಸುತ್ತ "ಏನಯ್ಯಾ ರಾಜು, ಮನಸ್ನಲ್ಲೇ ಲುಕು ಹಾಕ್ತಿದ್ದೀಯೆ!" ಎಂದ.

"ಏನೂ ಇಲ್ಲ; ಆ ಹುಡುಗನಿಗಾಗಿ 'ಅಯ್ಯೋ' ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದೆ!.... ಹುಂ! ಏನು ಪಾಪಿ ಬದುಕು, ಆ ಹುಡುಗನದು!" ಎಂದ ಖಾದಿಭೂಷಣ— ರಾಜ.

"ಅಲ್ಲೋ ರಾಜು, ಆ ಹುಡುಗನಿಗೆ ತಿಂಡಿ ಕೊಡಿಸಿದ್ದೇನೋ ಸರಿ, ರ್ಥವಾಯ್ತು; ಆದರೆ—ಮನೆಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಕಳಿಸಿದೆಯಲ್ಲ ಬುತ್ತೀನ...."

"ಅವನ ತಾಯಿ ತಂದೆಗಳು ತೀರ ಬಡವರಾಗಿರಬೇಕು."

"ಅಯ್ಯೋ ಹುಚ್ಚ! ನೀನು ಒಂದು ದಿನ—ಒಂದು ಎಂಟಾಣೆ ತಿಂಡಿ ಳಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಅವರ ಬಡತನ ಹೋದ ಹಾಗಾಯ್ತೆ?"

"ನಾನು ಹಾಗೆ ಎಣಿಸಿಲ್ಲ, ಸೀನು. ನಮ್ಮ ಕೈಲಾದಷ್ಟು; ಅಷ್ಟೆ. ನನ ಆ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿ, ತಡೆಯುಲಾರದ ಸಂಕಟವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಾ ಸೀನ ಬದುಕಿನ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಆ ಎಂಟು ವರ್ಷದ ಬಡಕಲು ಜೀವಿಗೆ ಇರು ಸಾಧನಸಂಪತ್ತಿಯೇನು? ನ್ಯಾಯುವಾಗಿ, ಈ ವಯುಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆ ಮಗ ಯಾವ ಯೋಚನೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಯಾವ ಭಾರವೂ ಇಲ್ಲದೆ, ನಿರಾತಂಕವಾ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಇತರ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಆಡುತ್ತ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುಬೇಕು ಅದು ಬಿಟ್ಟು, ಈಗಾಗಲೆ ಆ ಪಿಳ್ಳೆಗೆ ಸಂಪಾದನೆಯು ಭಾರ!....ಎಂತ ಬಡತನವಾಗಿರಬೇಕು ಅವರದು!! ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಮಾರಿಕೊಂಡು ಹೋಗ ಇದ್ದರೆ ತಾಯಿಯಾದವಳು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಮಗುವಿಗೆ ಅನ್ನ ಹಾಕದಿ ಬೇಕಾದರೆ, ಅದಿನ್ನೆಂತ ಪಾಪಿ ಬಡತನವಿರಬೇಕು ಅವರದು!! ಸೀನ ಇಂತಹುದು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುವುದು ಒಂದಾವರೆ ಬೀಳದೆ ಇರುವುದ ನೂರು! ಸಾವಿರ!! ಮೂರ್ತಿ, ಈ ವಿಶಾಲ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದ ತುಂಬಿದ ಹೊಟ್ಟೆಗೂ ಸಹಸ್ರ ಸಹಸ್ರ ಹಸಿದು ಬೆಂದ ಹೊಟ್ಟೆಗಳಿವೆ ಸೀನೂ, ಬಡತನದ ದಾಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಾವು ಅಮೃತ!....ಎಷ್ಟು ಕಳವು— ಖೂನಿ! ಎಷ್ಟು ದರೋಡೆ?—ಎಷ್ಟು ಆತ್ಮಹತ್ಯ!—ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೂಲ ಬಡತನ!! ಈ ಹಾಳು ಬಡತನ ತೊಡೆದು ಹೋಗುವವರೆಗೂ ನಮ ನಿಸ್ತಾರವಿಲ್ಲ!!....ಹುಂ! ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಾರ್ಗ....!"

"ಅದೇನು?"

"ಕಮ್ಯೂನಿಸಮ್! (Communism)"

"ಸರಿ! ನೀನೊಬ್ಬ ಹುಚ್ಚ!"

"ನೀನು ಕುರುಡ!-ಕಿವುಡ!! ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನೀನೂ ನನ್ನ ಹಾಗೆಯೆ ಹುಚ್ಚನಾಗುತ್ತಿದ್ದೆ, ಸೀನೂ! ಈ ನಿನ್ನ ವೇಷದಿಂದ ನಿನ್ನ ಪಿತೃಗಳಿ ಪುನರ್ಜನ್ಮವಿಲ್ಲ ಕಣಯ್ಯ!!—ಹುಚ್ಚನಂತೆ!—ಹುಚ್ಚ!"

೨

ಒಂದು ವಾರ ಕಳೆದು ಪುನಃ ಶನಿವಾರ ಬಂತು. ಈ ದಿನವೂ ರಾಜ ರಾಯನೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿಯೂ ಕಬ್ಬನ್ ಪಾರ್ಕಿನ ಕಡೆ ಹೊರಟರು

ೊರಡುವಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಹಿಂದಿನ ವಾರ ನಡೆದ ವಿಷಯವನ್ನೇ ಾತನಾಡುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿ "ನೋಡು ರಾಜು, ೇಕಾದರೆ ನಾನು ಪಂಥ ಕಟ್ಟುತ್ತೇನೆ—ಆ ಹುಡುಗ ಈಗಾಗಲೇ ಪಾರ್ಕಿಗೆ ಂದು ನಮ್ಮನ್ನೇ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದಾನೆ" ಎಂದ.

"ಅದೇಕೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳುವೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ, ರಾಜ.

"ತಿಂದು ತೇಗುವವರೆಗೂ ತಿಂಡಿ ಕೊಡಿಸುವುದೂ ಅಲ್ಲದೆ, ಮನೆಗೆ ೇರೆ ಎಂಟಾಣೆ ತಿಂಡಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸುವ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು ಬಹಳ ಜನ ರೋಲ್ಲ ಕಬ್ಬನ್ ಪಾರ್ಕಿಗೆ!"

"ನನ್ನ ಆತ್ಮದ ಪುಣ್ಯ ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಇದೆ!"

"ಹಾಗಾದರೆ 'ಗುಗ್ಗೂಗಳು' ಅಂತ ಇಟ್ಟುಕೊ!"

"ಪಾಪಿಗಳಿಗಿಂತ ಗುಗ್ಗೂಗಳು ಶ್ರೇಷ್ಠ !"

* * *

ಇಬ್ಬರೂ ವಾದ್ಯವೇದಿಕೆಯ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಾದ್ಯವು ಮುಕ್ತಾಯವಾಗಿತ್ತು. ರಾಜು ಸೀನು ಇಬ್ಬರೂ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅಠಾರಾ ಚೇರಿಯ ಕಡೆ ಹೊರಟರು. ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಅವರ ಂದೆ, ಕುಗ್ಗಿದ ದನಿಯಲ್ಲಿ "ಸಾರ್" ಅಂದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಂತು ತಿರುಗಿದರು. ಆ ಹುಡುಗ! ಮೂರ್ತಿ ರಾಜನ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತ ುಗುಳ್ನಗೆ ನಕ್ಕ. ರಾಜನಿಗೆ ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ನೋಡಿ ಒಳಗೊಳಗೆ ಂತೋಷವಾಯಿತಾದರೂ ಅದನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ "ಏನೋ ುಗು?" ಎಂದು ದಯೆ ತುಂಬಿದ ದನಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದ.

"ನಿಮ್ಮನ್ನೇ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದೆ, ಸಾರ್" ಅಂದ ಹುಡುಗ.

ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನಂತೆಯೇ ಒಂದು ಪೊಟ್ಟಣ ಇತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ ಅದರ ಜತೆಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಪೊಟ್ಟಣವೂ ಇತ್ತು. ರಾಜನಿಗೆ ಇಂದು ಆ ಹುಡುಗನ ಸಂತೋಷಕ್ಕಾದರೂ ಒಂದು ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಆಸೆ ಯಾಯಿತು. ಜೇಬಿನಿಂದ ದುಡ್ಡು ತೆಗೆಯುತ್ತ "ಎಲ್ಲಿ ಮಗೂ—ಒಂದು ವಸ್ತ್ರ ಕೊಡು ನನಗೆ" ಎಂದ. ಹುಡುಗ ತನ್ನ ಕೈಲಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕ ಪೊಟ್ಟಣವನ್ನು ಅವನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟ. ರಾಜ ಬಿಚ್ಚಿ ನೋಡಿದ. ಒಂದು ಅತಿ ನಯವಾದ

ಸೊಗಸಾದ ರೇಷ್ಮೆ ವಸ್ತ್ರ—ಗುಲಾಬಿ ಬಣ್ಣದ್ದು. ಅದರ ಒಂದು ಮೂಲೆ ಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೂವು. ಆ ಹೂವಿನ ಮೇಲೆ ಹಾರಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಒಂದು ಪತಂಗ. ಕಸೂತಿಯ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಹೌದೋ ಅಲ್ಲವೋ ಅನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಒಂದು ಪರಿಮಳವನ್ನು ಸೂಸುತ್ತಿತ್ತು. ರಾಜ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಪ್ರಶಂಸೆ ಮಾಡುತ್ತ, ಹುಡುಗನನ್ನು ನೋಡಿ "ಏನಪ್ಪಾ ಮಗು, ಒಳ್ಳೆ ಭಾರೀದನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟೆ! ಎಷ್ಟು ಬೆಲೆ ಇದಕ್ಕೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

"'ದುಡ್ಡು ತಕೋಬೇಡ, ಹಾಗೆ ಕೊಡು'—ಅಂದರು, ಸಾರ್."

ರಾಜನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು! ಮೂರ್ತಿಯ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದ. ಮೂರ್ತಿ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ; ಸುಮ್ಮನೆ ಕಣ್ಣು ಮಿಟಕಿಸಿದ ಅಷ್ಟೆ. ರಾಜ ಹುಡುಗನನ್ನು ನೋಡಿ "ಯಾರು ಅಂದದ್ದು, ಹಾಗೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

"ನಮ್ಮ ತಾಯಿ."

ತಿಂಡಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದುದಕ್ಕಾಗಿ ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ಸೂಚನೆ ಇದು—ಅಂದುಕೊಂಡ ರಾಜ. ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು "ಇರಲಿ, ಇದು ವಸ್ತ್ರಕ್ಕಲ್ಲ—ನಿನಗೆ ಇನಾಂ—ತಗೋ" ಎಂದು ನಾಲ್ಕಾಣೆಯನ್ನು ಅವನ ಕೈಲಿ ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಹುಡುಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂತೆಗೆದ. ರಾಜ "ಇರಲಿ ತಗೋ" ಎಂದು ಬಲವಂತದಿಂದ ಕೊಟ್ಟು "ಹೊರಡು, ನಿನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ನನ್ನ ನಮಸ್ಕಾರ ಹೇಳು" ಎಂದ.

ಹುಡುಗ—"ಸಾರ್—ಮತ್ತೆ—ಸಾರ್—ನಿ-ಮ್ಮ-ನ್ನ...." ಎಂದು ತೊದಲುತ್ತ ಅರ್ಧದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ.

ರಾಜ—"ಏನು ಮಗು? ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಹೇಳು" ಎಂದು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದ.

"ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕ-ರ-ಕೊಂ-ಡು ಬಾ ಅಂದರು, ಸಾರ್."

ರಾಜನಿಗೆ ಪುನಃ ಆಶ್ಚರ್ಯ! ಅವನು ಪುನಃ ಮೂರ್ತಿಯ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದ. ಮೂರ್ತಿ ಸಿಗರೇಟಿನ ಹೊಗೆಯನ್ನು ಮೂಗಿನಲ್ಲಿ ಬಿಡುತ್ತ, ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಮುಗುಳ್ನಗೆ ನಗುತ್ತಿದ್ದ.

ರಾಜ—"ಯಾರೋ ಮಗು, ಬರಹೇಳಿದವರು?"

"ನಮ್ಮ ತಾಯಿ, ಸಾರ್."

"ಯಾಕೋ, ಮಗು ?"

"ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಸಾರ್."

ಅರ್ಧ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಹಾಗೂ ಅರ್ಧ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಹಾಗೂ "ಯಾಕಿರಬಹುದು!" ಎಂದ, ರಾಜ. ಮೂರ್ತಿ ಅದುವರೆಗೂ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದವನು ಆಗ "ಹೋದರೆ, ತಾನೇ ತಿಳಿಯುತ್ತೆ!" ಅಂದ. ರಾಜನಿಗೂ ಆ ಹುಡುಗನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ಹುಟ್ಟಿತ್ತು. ಮೂರ್ತಿಯ ಮಾತಿನಿಂದ ಆ ಆಸೆಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಸಿಕ್ಕಿತು. "ಹೋಗೋಣವೇ?" ಎಂದ.

"ಹುಂ! ನಡಿ" ಎಂದ ಮೂರ್ತಿ.

ರಾಜ ಹುಡುಗನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಬರುತ್ತೇವೆ ನಡಿ; ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಎಲ್ಲಿದೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

"ಧರ್ಮರಾಯನ ಗುಡಿ ಹತ್ರ ಒಂದು ಓಣೀಲಿ, ಸಾರ್."

"ನಡಿ, ಹೋಗೋಣ."

ಸಾಯಂಕಾಲ ಏಳು ಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ಹುಡುಗ ಮುಂದೆ ಹೊರಟ. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದರು.

* * *

ರಾಜ ಬಡತನವನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದ! ಆ ಹುಡುಗನ ತಾಯಿ ತಂದೆ—ಅವರ ಬಡತನ—ಅವರ ಕಷ್ಟಗಳು—ಅವರ ನೂರಾರು ಗೋಳುಗಳು—ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಚಿತ್ರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. "ಎಷ್ಟು ಕೃತಜ್ಞತೆ—ಆ ತಾಯಿಗೆ!" ಅಂದುಕೊಂಡ. "ಹಣಕ್ಕೆ ಬಡತನವಾದರೆ—ಗುಣಕ್ಕೆ ಸಿರಿತನ! ಗುಣದ ಮುಂದೆ ಹಣ ಮಣ್ಣು! ಆಕೆಯ ಗುಣದ ಸಾಕಾರದ ಹಾಗಿದೆ ಆಕೆ ಕಳಿಸಿದ ವಸ್ತ್ರ!" ಎಂದು ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೆನ್ನೆಗೆ ಒತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ "ಎಷ್ಟು ನಯವಾಗಿದೆ!—ಏನು ಕುಶಲತೆ!— ಎಂತಹ ಪರಿಮಳ!....ಆ ತಾಯಿಯನ್ನು— ಆ ಗುಣಶ್ರೀಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾತನಾಡಿಸುವುದು?....ಪಾಪ! ಅವರದು ಎಂತಹ ಮನೆಯೋ! ಅದು ಮನೆಯೋ ಗೋಳಿನ ಗೂಡೋ!!....." ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಹೊರಟ.

* * *

ಸುಮಾರು ಏಳೂವರೆ ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹುಡುಗ ಅವರನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಯ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ. ಆ ಮನೆ, ಹುಡುಗ ಹೇಳಿ ಹಾಗೆ, ಒಂದು ಅತಿ ಇಕ್ಕಟ್ಟಾದ ಕತ್ತಲಾದ ಓಣಿಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಬಚ್ಚಲ ಮೋರಿಯ ವಾಸನೆ, ಮ್ಯುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಯ ಕೀರ್ತಿಕುಸುಮದ ಪರಿಮಳವೊ ಎಂಬಂತೆ ತಾನೇ ತಾನಾಗಿ ಮೂಗಿಗೆ ಅಡರುತ್ತಿತ್ತು. ಹುಡುಗ ಅವರನ್ನು ನಡು ಓಣಿಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ "ಸಾರ್, ಸ್ವಲ್ಪ ಇರಿ ; ನಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ ಹೇ ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ನಾಲ್ಕು ಮಾರು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಬಲಗ ಒಂದು ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಟ್ಟಿದ. ಆ ಮನೆಗೆ ಮುಂದುಗಡೆ ಆ ಬಾಗಿಲೊಂದೆ ಕಿಟಕಿಯಿಲ್ಲ. ಹುಡುಗ ತಟ್ಟಿದ ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಅವನು ಒಳಗೆ ಹೋದ. ರಾಜ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು "ಲೋ, ನರಕ ವರ್ಣನೆಗೆ ಒಳ್ಳೇ ಮಾದರಿ, ಈ ಜಾಗ—ಅಲ್ವೆ?" ಎಂದ. ಮೂರ್ತಿ ಮುಖಕ್ಕೆ ಮುತ್ತುತ್ತಿದ್ದ ಸೊಳ್ಳೆಗಳ ಹಿಂಡನ್ನು ಕೈಬೀಸಿ ಓಡಿಸುತ್ತ "ನೋಡಿದೆಯಾ, ಈ ಸೊಳ್ಳೆಗಳನ್ನ! ಯಾರೋ ಹೊಸಬರು – ಅಂತ ಎಷ್ಟು ಉಪಚಾರ!" ಎಂದ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಗುರ್-ಗುರ್-ಗುರ್— ಎಂದು ಸದ್ದಾಯಿತು, ಮೋರೀಲಿ. ರಾಜ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದ. ಮೂರ್ತಿ "ಹೆಗ್ಗಣ ಅಷ್ಟೆ ಸಾಧುವಾದ ಪ್ರಾಣಿ– ಹೆದರಬೇಡ!" ಎಂದ. ಆಗಾಗ ಆ ಕತ್ತಲಾದ ಓಣಿ ಯಲ್ಲಿ ಅತ್ತಲಿಂದ ಇತ್ತಲಾಗಿ, ಇತ್ತಲಿಂದ ಅತ್ತಲಾಗಿ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಜನರು, ಯಾವುದೋ ಹಾಳು ಊರಿನಲ್ಲಿ ದಾರಿತಪ್ಪಿ ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರೇತ ಜೀವಿಗಳಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹುಡುಗ ಇವರನ್ನು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಕಾಯಿಸಲಿಲ್ಲ. ಐದು ನಿಮಿಷ ದೊಳಗಾಗಿಯೇ ಓಡಿಬಂದು "ಬನ್ನಿ, ಸಾರ್" ಅಂದ. ಇಬ್ಬರೂ ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಮನೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕರು. ಇವರು ಬಾಗಿಲೊಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಒಳಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಾಕೆ–ಸುಮಾರು ಮೂವತ್ತು–ಮೂವತ್ತೈದು ವರ್ಷಗಳಿರಬಹುದು – ಇವರನ್ನು ನೋಡಿ, ಸರಿಯಾಗಿದ್ದ ಸೆರಗನ್ನು ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸರಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಒಂದು ತರದ ಮೆಲುನಗೆಯಿಂದ ಆಪಾದಮಸ್ತ ಕವೂ ಬಳುಕುತ್ತ "ದಯಮಾಡಿ" ಎಂದಳು. ರಾಜ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಪ್ರತಿಭನಾದ!

ಅವನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದು ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನನ್ನು! ಒಂದು ಸಲ ಉಗುಳು ನುಂಗಿದ. ಆಕೆ ಇವರನ್ನು ಎಡಗಡೆ ಇದ್ದ ಕೊಠಡಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದಳು. ರಾಜನ ನಿರೀಕ್ಷೆಗೆ ಮೊದಲು ಪೆಟ್ಟು ಬಿತ್ತು! ಅವನು ಅವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮುಂಗಡವಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಚಿತ್ರ ಮಾಸತೊಡಗಿತು! ಅವನು ಎಣಿಸಿದಷ್ಟು ಬಡತನದ ಕುರುಹು ಆ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೇಜು—ನಾಲ್ಕೈದು ಕುರ್ಚಿಗಳು—ಒಂದು ಹಳೆಯ ಸೋಫಾ ಇಷ್ಟು ಇದ್ದವು. ಅವುಗಳ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ತರತರವಾಗಿ ಕಸೂತಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದ ರಂಗುರಂಗಿನ ಬಟ್ಟೆಗಳಿದ್ದವು. ಗೋಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ನಾನಾ ತರದ ಚಿತ್ರಗಳು ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ನಾಜೂಕಾದ ಒಂದು ಗಾಜಿನ ಪುಷ್ಪಪಾತ್ರೆ—ಅದರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಫೊಟೊ. ಕೊಠಡಿಗೆ ಇವರು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಬಾಗಿಲ ಮೇಲಿನ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ದೀಪ. ಆ ಕೊಠಡಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಬಲಗಡೆ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿ—ಒಂದು ಕಡೆಯ ಮೂಲೆಗೆ ಸಮೀಪವಾಗಿ—ಇನ್ನೊಂದು ಬಾಗಿಲು; ಅರ್ಧ ತೆರೆದಿತ್ತು. ಅದರ ಒಳಭಾಗಕ್ಕೆ ತೆಳುವಾದ ತೆರೆಯೊಂದು ಅರ್ಧ ಓರೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲೂ ಒಂದು ದೀಪ—ಅರುಣರಾಗವನ್ನು ಬೀರುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಅರೆತೆರದ ಬಾಗಿಲ ಮೂಲಕ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮಂಚದ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗವೂ ಒಂದೆರಡು ದೊಡ್ಡ ಪಠಗಳೂ (ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಆಯುಷ್ಕರ್ಮಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಪಠಗಳನ್ನು ನೋಡಬಹುದು!) ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಇವರು ಇದ್ದ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಕಡೆಯಿಂದ, ಹಚ್ಚಿದ ಊದುಕಡ್ಡಿಯ ಪರಿಮಳವು ಸನ್ನಿವೇಶಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉದ್ದೀಪನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಆಕೆಯು ಇವರನ್ನು ಮೇಜಿಗೆ ಸಮೀಪವಾಗಿದ್ದ ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳ ಹೇಳಿ, ತಾನೂ ಮೇಜಿನ ಇನ್ನೊಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ರಾಜ ಸಿಂಹಾವಲೋಕನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಂದು ಸಲ ಕೊಠಡಿಯ ಅಲಂಕಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದ. ಈ ವೇಳೆಗೆ ಅವನು ಮೊದಲೇ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಮನೋಚಿತ್ರವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅಳಿಸಿಹೋಗಿತ್ತು; ಇಲ್ಲಿ ಬಡತನದ ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲ! ಒಳ್ಳೇ ನೆಮ್ಮದಿವಂತರ ಹಾಗೆಯೇ ತೋರಿತು.

ಎದುರಿಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಕೆ, ರೂಪ ಒಂದಕ್ಕೇ ಅಲ್ಲ–ಹಣಕ್ಕೂ ಅಧಿಕಾರಿ
ಯಂತೆ ತೋರಿಬಂದಳು. ರಾಜ ಏನೇನು ಮಾತನಾಡಬೇಕೆಂದು ಕಂಠಪಾ
ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನೋ ಅದೊಂದೂ ಈಗ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ರಂಗಸ್ಥ
ದಲ್ಲಿ ಮಾತು ಮರೆತ ಹೊಸ ನಟನಂತೆ ಆಗಿತ್ತು ಅವನ ಅವಸ್ಥೆ! ಮೂ
ನಾಗಿ ಉಗುಳು ನುಂಗುತ್ತ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟ ಧೀರ! ಇವರ ಮೌನವನ್ನು
ನೋಡಿ ಆಕೆ ಒಂದು ಸಲ ರಾಜನನ್ನೂ ಒಂದು ಸಲ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನೂ
ನೋಡಿದಳು. ರಾಜನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಹುಟ್ಟುಮೂಗನ ಮುಖಮುದ್ರೆ!
ಮೂರ್ತಿ ಮಾತ್ರ ಆಕೆಯ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಸೋಲಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯೇ ಮೊದಲು ಮಾತ
ನಾಡಿದಳು. ಎಡಗೈಯಿಂದ ಬಲಗೈಯ ಬೆರಳುಗಳನ್ನು ಹಿಸುಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ,
ಕ್ಷಣಕ್ಕೊಂದುಸಲ ತುದಿನಾಲಗೆಯಿಂದ ತುಟಿಗಳಿಗೆ ಮೆಲುನಗೆಯನ್ನು
ಲೇಪಿಸುತ್ತ, ತಡೆತಡೆದು—

"ನೀವು – ದಯಮಾಡಿದ್ದು — ಬ-ಹಾ-ಳ ಸಂತೋಷ" ಎಂದಳು.
ರಾಜನಿಗೆ ಏನು ಮಾತಾಡಬೇಕೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. "ಆ-ಊ-ಇಹಿ!" ಎಂದು,
ಒಂದು ಸಲ ಉಗುಳು ನುಂಗಿ, ಹಲ್ಲುಕಿರಿದು ಬಿಟ್ಟ! ಪಾಪ, ಅವನು ಇಲ್ಲಿ
ಬಂದದ್ದು ಶುಕಮುನಿ ದಾರಿತಪ್ಪಿ "ಸದಾರಮೆ" ನಾಟಕವನ್ನು ಹೊಕ್ಕಂ
ತಿತ್ತು! ಅವನು ಬಾಯಿಪಾಠಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಾತುಗಳೊಂದೂ ಈ
ರೂಪಾಜೀವಿಗಳ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು "ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ!"
ಎಂದು ಕನಿಕರದಿಂದ ಅವರ ಗೋಳಿನಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗಿ ಸಂತೈಸುವುದಕ್ಕೆ
ಬಂದಿದ್ದ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ನೋಡಲಾಗಿ ಇವರಿಗೆ ಅವನ "ಅಯ್ಯೋ
ಪಾಪ"ದ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇದ್ದಹಾಗೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಏನೂ ತೋರದೆ ರಾಜ
ಮೂರ್ತಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದ. ಮೂರ್ತಿ ಇವನು ನೋಡಿದುದನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ,
ಜೇಬಿನಿಂದ ಸಿಗರೇಟನ್ನು ತೆಗೆದು ಹೊತ್ತಿಸಿ, ಬಾಯ ತುದಿಯಿಂದ ಹೊಗೆ
ಯನ್ನು ಬಿಡುತ್ತ, ಧೂಮಲೀಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾದ. ರಾಜ ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು
ಹೊತ್ತು ಸುಮ್ಮನಿರಲಾಗದೆ ಏನೋ ಒಂದು ಸಂಕೋಚದಿಂದ "ನಿಮ್ಮ....
ಇಹಿ! ನಿಮ್ಮ ಹುಡುಗ 'ಬರಹೇಳಿದರು' ಅಂದ; ಇಹಿ! ಅದಕ್ಕೇ...."
ಎಂದು ಮಾತು ಪೂರೈಸದೆ ಪುನಃ ಹಲ್ಲುಕಿರಿದುಬಿಟ್ಟ! ಆಕೆ ಕೊರಳನ್ನು
ಒಂದು ಸಲ ಬಳುಕಿಸಿ, ಮುಂಗುರುಳನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಹಸನ್ಮುಖದಿಂದ

"ನಮ್ಮ ಪುಣ್ಯ!" ಎಂದಳು. ಪುನಃ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಮೌನ—ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಸುವ ಮೌನ! ರಾಜನಿಗೆ ಹುಡುಗನ ತಂದೆಯ ವಿಷಯ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಮುಖದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಳೆಯೇರಿತು. ಯಜಮಾನರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮ ವಿಚಾರಿಸಬೇಕೆಂದು "ಎಲ್ಲಿ ರಂಗಪ್ಪನವರು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಆಕೆ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಮುಗುಳ್ನಗೆ ನಗುತ್ತ "ಯಾವ ರಂಗಪ್ಪನವರು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅವಳ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ರಾಜನಿಗೆ, ದಾರಿ ಸಲೀಸಾಗಿದೆ—ಎಂದು ಕಾಲಿಟ್ಟಾಗ ಮುಳ್ಳು ಚುಚ್ಚಿದಂತಾಯಿತು! ಅವನೂ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ—

"ಆ ಹುಡುಗ ನಿಮಗೆ ಏನಾಗಬೇಕು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

"ಅದೊಂದು ತಬ್ಬಲಿ ಮಗು; ನಾನು ಸಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ."

"ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಯಾರು—ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ 'ರಂಗಪ್ಪನವರು' ಎಂದನಲ್ಲಾ!"

ಆಕೆ ಒಂದು ಸಲ ಬಳುಕಿದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ, ನಗುತ್ತ "ಅಯ್ಯೋ, ಆ ತಬ್ಬಲೀಗೆ ಒಂದೂ ತಿಳೀದು! ಅದಕ್ಕೆ ತಾಯಿ ತಂದೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ!" ಎಂದಳು.

ಮತ್ತೆ ಮುಳ್ಳು ಚುಚ್ಚಿದ ಹಾಗಾಯಿತು—ರಾಜನಿಗೆ.

"ಇದೇನು ಹೀಗೆ ಹೇಳುವಿರಿ! 'ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಬರಹೇಳಿದರು' ಎಂದನಲ್ಲಾ ಆ ಹುಡುಗ?"

"ಮೊದಲಿಂದ ನಾನೇ ಸಾಕಿದವಳು; ನನ್ನನ್ನೇ ತಾಯಿ—ಅಂತ ಕರೀತಾನೆ, ಅಷ್ಟೆ."

ರಾಜನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕ್ಷಣಕಾಲ ಏನೋ ತೊಡಕಾಯಿತು. ಆಕೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಹುಬ್ಬು ಗಂಟಿಕ್ಕಿ "ಹಾಗಾದರೆ–ಇಲ್ಲಿ–(ಉಗುಳು ನುಂಗಿ) ಗಂಡಸರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

"ಇಲ್ಲದೆ ಏನು" ಎನ್ನುತ್ತ ನಕ್ಕಳು—ಆಕೆ.

"ಯಾರು?"

"ನೀವೇ!" ಎನ್ನುತ್ತ ಕೊರಳನ್ನು ಕೊಂಕಿಸಿ, ತುದಿನಾಲಿಗೆಯಿಂದ ಒಂದು ಸಲ ತುಟಿಯನ್ನು ಸವರಿಕೊಂಡಳು.

ಮೂರ್ತಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಗೆ–ನಗು ಎರಡೂ ಸೇರಿ ಅವನಿಗೆ

ಕೆಮ್ಮು ಬಂತು. ರಾಜನಿಗೆ ಗಬಗಬ ತಿನ್ನುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ ನೆತ್ತಿ ಹತ್ತು ವುದು—ಅಂತಾರಲ್ಲ ಹಾಗಾಯ್ತು—ಆಕೆಯ ಉತ್ತರದಿಂದ! ಅವನು ಮತ್ತೊಂದು ಸಲ ಉಗುಳು ನುಂಗಿ, ಹಲ್ಲು ಕಿರಿಯುತ್ತ "ಅದು-ಹಿಹಿ!-ಸರಿ! ಮನೆಗೆ–ಹ್ಹಿ–ಯಜಮಾನರಾಗಿ (ಉಗುಳು ನುಂಗಿ) ಹಿಹಿ–ಒಬ್ಬರು–ಊ........" ಎಂದು ಮಾತು ಪೂರೈಸದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಆಕೆ ಕೊರಳನ್ನು ಓರೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಸೆರಗಿನ ತುದಿಯನ್ನು ಬೆರಳಿಗೆ ಸುತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹೇಳಿದಳು

"ಯಾರು-ದಯವಿಟ್ಟು-ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರ್ತಾರೋ ಅವರೇ;........ ಇವತ್ತು ನಿಮ್ಮ ದಯ ಇತ್ತು-ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ....ನಮ್ಮ ಪುಣ್ಯ!"

ರಾಜ ಮುಂದೆ ಮಾತು ತೋರದೆ ಪುನಃ ಮೂರ್ತಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದ. ಮೂರ್ತಿ ಈಗಲೂ ಅವನ ನೋಟಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡದೆ, ಜೇಬಿನಿಂದ ವಸ್ತ್ರ ತೆಗೆದು ಮುಖಕ್ಕೆ ಗಾಳಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದ. ರಾಜನಿಗೆ ಆಕೆ ಕಳಿಸಿದ್ದ ರೇಷ್ಮೆ ವಸ್ತ್ರದ ನೆನಪಾಯಿತು. ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಜೇಬಿನಿಂದ ತೆಗೆಯುತ್ತ "ನೀವು ಕಳಿಸಿದ ವಸ್ತ್ರ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ!" ಎಂದ.

"ಏನೋ ಬಡವರ ಕಾಣಿಕೆ. ಅದು ನಮ್ಮ ಪುಟ್ಟಮಣಿ ಕೆಲಸ."

ಮೂರ್ತಿ ಇದುವರೆಗೂ ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಆಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ; ತಮಾಷೆ ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ. ಇದುವರೆಗೂ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದವನು ಈಗ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಗ್ಗಿ, ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಫೋಟೋವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬೆಳಕಿಗೆ ಹಿಡಿದು ನೋಡತೊಡಗಿದ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಆಕೆ "ಅದೇ ನಮ್ಮ ಪುಟ್ಟಮಣೀದು—ಹೊಸ ಫೋಟೋ ಮೊನ್ನೆ—ಹದಿನೆಂಟನೇ ಹುಟ್ಟಿದ ಹಬ್ಬದ ದಿನ ತೆಗೆಸಿದ್ದು—ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವಾರವಾಗಿಲ್ಲ" ಎಂದಳು. ಫೊಟೋದಲ್ಲಿನ ಹುಡುಗಿ–ಹುಡುಗಿಯೇನು!—ಯುವತಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ರೂಪಸಿಯಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಫೋಟೋವಿನ ವಿಮರ್ಶೆಯಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿರಲು, ಆಕೆ ಎದ್ದು ಒಳಗಿನ ಕೊಠಡಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಮೂರ್ತಿ ಫೋಟೋವನ್ನು ಪುನಃ ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ಬಲ ಮೊಳಕೈಯಿಂದ ರಾಜನ ಪಕ್ಕವನ್ನು ತಿವಿದ. ರಾಜ ಮೂರ್ತಿಯ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಸರಿದು, ಅವನ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ, ಹುಬ್ಬು ಗಂಟಿಕ್ಕಿ ತಗ್ಗಿದ ದನಿಯಲ್ಲಿ "ಇದೇನೋ—ಜನ, ಮೂರ್ತಿ—ಇವರು?"

ಂದು ಕೇಳಿದ. ಮೂರ್ತಿ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ; ಕಣ್ಣು ಮಿಟಕಿಸಿದ. ರಾಜ ಾಪ, ಬಾಯಲ್ಲಿ ಬೆಟ್ಟು ಇಟ್ಟರೆ ಕಚ್ಚುವುದಕ್ಕೆ ಬರದಂತಹ ಸಾಧುವಾದ ಪ್ರಾಣಿ! ಅವನಿಗೆ ಮೂರ್ತಿಯ ಕಣ್ಣುಭಾಷೆ ತಿಳಿಯದು. "ಏನೋ— ಾಗೆಂದರೆ?" ಎಂದ. ಮೂರ್ತಿ ಇವನ ಕಿವಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬಾಯಿಟ್ಟು, ಪಿಸು ಾತಿನಲ್ಲಿ "ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲೇನೋ ಬೆಪ್ಪತಕ್ಕಡಿ! ಇವರು ನಿತ್ಯಸುಮಂಗಲಿ ರುರು!" ಎಂದ.

"ಏನಂದೆ? ನಿತ್ಯ—"

"ಗುಗ್ಗೂ! ಸೂಳೇರೊ!"

"ಏನಂದೆ?"

"ಮುಚ್ಚು ಬಾಯಿ! ತಮಾಷೆ ನೋಡು! ಸಲಾಟಿ ಮಾಡಬೇಡ! ಕ್ಕೊ!"

ಒಳಗಿನ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಇವರನ್ನು ಎದುರುಗೊಂಡಳಲ್ಲಾ ಆಕೆಯ ಾತು ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

"ಬಾ, ಪುಟ್ಟೂ ಬಾ. ಇಷ್ಟು ನಾಚಿಕೆಯಾದರೆ ಹೇಗೆ? ಮಣಿ— ಾ, ಬಾ!"

ಒಳಗಿನ ಕೊಠಡಿಯಿಂದ ಆಕೆ ಬಂದಳು. ಅವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ, ಸಬಿಗೆ ಬಂದ ಒಯ್ಯಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೀರುತ್ತ, ಎಡಗೈಯಲ್ಲಿ ತಾಂಬೂಲದ ಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಬಲಗೈಯಿಂದ ಸೆರಗನ್ನೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬಂದಳು ುಟ್ಟಮಣಿ– ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷಗಳ ಸಾಲಂಕೃತ ರೂಪಲಕ್ಷ್ಮಿ!

"ತಾಂಬೂಲ ಕೊಡು; ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡು" ಎಂದಳು ಹಿರಿಯ ಳು. ಪುಟ್ಟಮಣಿ ಇನ್ನೆರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದಿಟ್ಟು—ಅಲ್ಲಾ—ತೇಲಿಬಂದು, ಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟು, ನಿರಿ ಸರಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ-ಪುನಃ ತಾಯಿಯ ಹಿಂದುಗಡೆ ಹೋಗಿ, ಒಂದು ಒಯ್ಯಾ ದ ಬಳುಕಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಳು.

ಮೂರ್ತಿ "ಸೂಳೇರೋ!" ಅಂದಾಗ ರಾಜನ ಮೈ ನಡುಗಿ ಬೆವರು ತ್ತುಕೊಂಡಿತು! ಪಾಪ! ಆ ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಇದೇ ಮೊದಲು!—ವೇಶ್ಯಾಗೃಹದ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ! ತಿಳಿಯದೆ ಅದನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಆಮೇಲೆ ಅದರ ತಿಳಿವುಂಟಾಗಿದೆ!

ಅವನು ಬಂದ ಉದ್ದೇಶವೇನು ?—ಇಲ್ಲಿ ಅವನು ನೋಡಿದುದೇನು ? ಅವ
ಸಹಜವಾದ ಕನಿಕರವು ಕ್ಷಣಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಕಡುಗೋಪಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿತ
"ಅಯ್ಯೋ ! ಇವರು ಬಡವರು—ತೀರ ಬಡವರು—ಇವರಿಗೆ ಸಹಾನುಭೂ
ತೋರಿಸೋಣವೆಂದು ಬಂದರೆ—ಇವರು ಇಂತಹ ಪಾಪಿಗಳಾದರೆ!"—
ಎಂದು ಅವನ ಹೃದಯಃ ಕ್ಷೋಭೆಯಿಂದ ತಲ್ಲಣಿಸಿಹೋಯಿತು...."ಎಂತ
ಪಾಪಿಜನ್ಮ ಈ ನಾಯಿಗಳ್ದು ! ಎಷ್ಟು ಮನೆಗಳು ಹಾಳು ! ಎಷ್ಟು ಸಂಸಾ
ಗಳು ಒಡಕು !-ಈ-ಈ ಪಿಶಾಚಿಗಳಿಂದ ! ಎಷ್ಟು ಕಲಹ ! ಎಷ್ಟು ಖೂನಿ !..
ಎಷ್ಟು ರೋಗ !-ಎಷ್ಟು ಸಾವು !........ಹುಂ ! ಏನು ಉಪಾಯ !-ಅದೆಂತ
ಕೃತ್ರಿಮ-ಈ ಮುಂಡೆಯರದು ! ವಸ್ತ್ರ ಮಾರಿಸುವ ನೆವದಲ್ಲಿ ಹುಡುಗನನ್ನ
ಜನರನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರಲ್ಲಾ ! ಈ-ಈ ಸಮಾಜದ ಬಂದಳಿ
ಗಳನ್ನು-ಈ ರಕ್ಕಸಿಯರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸುಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು-ಜೀವಸಹಿತ
ಈ ಪಾಪಿಗಳ ಸೊಂಕನ್ನು ತೊಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದಲ್ಲ—ನೂ
ಗಂಗಾನದಿಗಳಾದರೂ ಸಾಲದು ! ಇವರು ಹೋಗಬೇಕು—ನಿಶ್ಶೇ
ವಾಗಿ ತೊಡೆದು ಹೋಗಬೇಕು !! ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಏಳಿಗೆಯಿ
ನಮಗೆ....!"

ಈ ಧಗಧಗಿಸುವ ಯೋಚನೆಗಳ ಜ್ವಾಲೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಹೃದಯ ಸೀ
ಹಾಗಾಯಿತು. ಪಾಪ, ರಾಜ ಆದರ್ಶಪ್ರಿಯ ; ಅವನ ಅಂತರಂಗ
ಆದರ್ಶತೆಯಿಂದ ತುಂಬಿ ತುಳುಕುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ಅನುಭವದಿಂದ ಮೂಡಿದ
ದಲ್ಲ-ಅನುಕರಣದಿಂದ ಮೂಡಿದುದು. ಆದುದರಿಂದ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಅವನಿ
ಅಭಿರುಚಿ ಕಡಿಮೆ—ಅದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ ಅತೃಪ್ತ
ತನ್ನ ಆಂತರಿಕ ಕಲ್ಪನೆಯ ಆದರ್ಶದಿಂದ ಅವನು ಹೊರಗಿನ ಪ್ರಪಂಚ
ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನಳೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತಿದ್ದ. ಆದುದರಿಂದ ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗ
ಅವನ ಆದರ್ಶದ ಗೋಪುರಕ್ಕೆ ಬರಸಿಡಿಲು ಬಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಬಾಹ
ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗಿದ್ದ ಅನಾಸಕ್ತಿ-ಅತೃಪ್ತಿಗಳ ಫಲವಾಗಿ ಅವ
ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಆದರ್ಶ ಪ್ರಪಂಚವೊಂದು ರೂಪುಗೊಂಡಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ರೋ
ವಿಲ್ಲ-ಕಳವಿಲ್ಲ—ಖೂನಿಯಿಲ್ಲ—ದರೋಡೆಯಿಲ್ಲ! ಬಡತನವು ಅಲ್ಲಿಂದ ಗಡಿ
ಪಾರಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಿತು. ! ಅಲ್ಲಿ ವೇಶ್ಯೆಯರ ನೆರಳಿಗೂ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲ! ಅಂತ

ನನು, ವಿಧಿಯ ಪರಿಹಾಸ್ಯವೋ ಎಂಬಂತೆ–ಇಂದು ವೇಶ್ಯಾಸನ್ನಿಧಾನ ದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ!!

ಮೂರ್ತಿ, ಒಂದು ಕಡೆ ಪುಟ್ಟಮಣಿಯ ರೂಪರಾಶಿಯಿಂದ ಆದಷ್ಟನ್ನು ತನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಶೇಖರಿಸುತ್ತಿದ್ದ; ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ, ರಾಜನ ಹೃದಯದ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಊಹಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತಿದ. "ಪುಟ್ಟದಿಹ ನಾಳೆ-ಸುಡಿದಿರುವ ನಿನ್ನೆ! ಇಂದು ಸೊಗವಿರಲು ಅವಕಾಗಿ ಕಳವಳವೇಕೆ?" ಎನ್ನುವ ಪ್ರಕೃತಿ ಅವನದು.

ರಾಜನಿಗೆ ಪುಟ್ಟಮಣಿ ತಂದಿಟ್ಟ ತಾಂಬೂಲವೇ ಆಗಲಿ, ಅವಳ ಬಿನಪು ಒಯ್ಯಾರಗಳೇ ಆಗಲಿ, ಅವಳ ನಮಸ್ಕಾರವೇ ಆಗಲಿ ಒಂದೂ ಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ತನ್ನ ಕನಿಕರವನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ; ಸ್ಥಳಮಹಾತ್ಮ್ಯೆ ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ಅದು ಗುರುತಿಲ್ಲದ ಹಾಗೆ ಆರಿಹೋಗಿತ್ತು! ಈಗ ಇದ್ದುದು ಕೋಪ–ಕಡುಗೋಪ! ಅದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಹೇಗಾದರೂ ತೋರಿಸಬೇಕು! ಹೇಗೆ?–ಅದು ಅವನಿಗೆ ತೋರದೆ–ಮಹಾಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಂಡ ಬಿರುಗಾಳಿ ಏಳುವ ಮೊದಲು ತೋರುವ ಶಾಂತತೆಯಂತೆ-ಮೂಕನಾಗಿದ್ದ. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಪುಟ್ಟಮಣಿ ತಾಂಬೂಲ ತಂದಿಟ್ಟು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದ್ದು.

ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಮಾತನಾಡದೆ ಇದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಹಿರಿಯವಳೇ ಪುನಃ ಮಾತಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಸೆರಗಿನ ತುದಿಯನ್ನು ತಿರುಚುತ್ತ, ಬೆರಳನ್ನು ಕೊಂಕಿಸಿ, ನೆಲದ ಮೇಲೆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಟ್ಟು, ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಮುಗುಳ್ನಗೆಯನ್ನು ಮಿಂಚಿಸುತ್ತ, ಮಾತಿಗೊಂದು ಸಲ ತುದಿನಾಲಿಗೆಯಿಂದ ತುಟಿಯನ್ನು ಸವರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಮಾತನಾಡಿದಳು—

"ಏನೋ ಬಡವರ ಸೇವೆ; ನಿಮ್ಮ-ದಯದಿಂದ-ಒಂದು-ಬದುಕು.... ನಮ್ಮದು."

ರಾಜ ಕುಳಿತಿದ್ದವನು ಎದ್ದ!–ಬಿರುಗಾಳಿ ಎದ್ದ ಹಾಗೆ ಎದ್ದ! ಅವನ ಶಕ್ತಿಗೆ ಮೀರಿತ್ತು ಕೋಪ! ಮುಷ್ಟಿಗಟ್ಟಿ, ಹುಬ್ಬುಗಂಟಿಕ್ಕಿ ಅತಿ ತುಚ್ಛ ವಾದ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಒದರಿದ –

"ಥತ್—ನಾವಿಲ್ಲಿಗೆ ಬರಬಾರದಾಗಿತ್ತು! ಶುದ್ಧ ಹಲ್ಕಾ ಸಹವಾಸ!"

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದೊಡನೆ ಪುಟ್ಟಮಣಿ ಹಲ್ಲುಕಚ್ಚಿ–ಹುಬ್ಬುಗಂಟ
ಮುಖ ತಿರುವಿಕೊಂಡು, ಒಳಕೊಠಡಿಗೆ ಮಿಂಚಿಹೋದಳು, ಚಿಗರಿಮರಿ
ಹಾಗೆ. ಹಿರಿಯವಳು ರಾಜನ ಮಾತಿನಿಂದಲೂ ಅವನ ರೀತಿಯಿಂದಲ
ಕ್ಷಣಕಾಲ ಅಪ್ರತಿಭಳಾದಳು—ಅಧೀರಳಾಗಲಿಲ್ಲ! ಅವಳಿಗೆ ಒಂದು ಸ
ಆಶ್ಚರ್ಯ, ಒಂದು ಸಲ ಕೋಪ. ಮಾನು ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಬಿತ್ತು–ಅಂದುಕೊಂಡ
ಇದೇನು ಈತನ ಪರಿ!—ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯ, ಹಲ್ಕಾ ಸಹವಾಸ–ಅಂದನಲ
ಎಂದು ಕೋಪ. ಅವಳಿಗೆ ಭಯವುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ; ಇದುವರೆಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಜ
ಅವಳ ಮನೆಯ ಹೊಸಿಲನ್ನು ದಾಟಿದ್ದರು! ಇದು ಹೇಗೆ ಕೊನೆಗಾಣುತ್ತ
ನೋಡಿಯೇ ಬಿಡಬೇಕೆಂದು, ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಅಸಮಾಧಾ
ವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತ, ಎದ್ದು ನಿಂತು, ಸೊಂಟದ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು, ಹುಬ
ಗಂಟಿಕ್ಕಿ "ಏನು ಸ್ವಾಮಿ, ಹಲ್ಕಾಗಿಲ್ಕಾ ಎಂದು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಮಾ
ನಾಡುತ್ತೀರಿ!" ಎಂದಳು. ಹೆಂಗಸರು – ಅದರಲ್ಲೂ ಸೂಳೆ—ಧೈರ್ಯಮಾಡಿ
ಳೆಂದರೆ ಗಂಡಸಿನ ಅವಸ್ಥೆ ನೋಡಬಹುದೆ! ರಾಜ ನಿಂತಿದ್ದವನು ಕುಳಿತ
ಬಿಟ್ಟ! ಕುಳಿತು ಮೂರ್ತಿಯ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದ. ಆ ಕಡೆಯಿಂ
ಏನೂ ಸಹಾಯ ಬರುವಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಮೂರ್ತಿ ತಮಾಷೆ ನೋಡು
ದಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ—ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಲ್ಲ. ರಾಜ ಏಕಾಂಗಿಯಾ
ವಾಗ್ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಬೇಕಾಯಿತು.

"ಅಷ್ಟಲ್ಲದೆ ಏನು! ನಾವು ಬಂದದ್ದು ಸೂಳೇರ ಮನೆಗೆ—ಎಂದಲ್ಲ!

"ಅದು ನನ್ನ ತಪ್ಪೆ?"

"ಹೌದು, ನಿಮ್ಮ ತಪ್ಪು!"

"ಅದು ಹೇಗೆ—ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿ!"

"ಅದು ಹೇಗೋ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ರಾಜ ಆಕೆ ಕಳಿಸಿದ್ದ ವಸ್ತ್ರವನ
ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹಿಡಿದು "ಹೀಗೆ!—ವಸ್ತ್ರ ಮಾರಿಸುವ ನೆವದಲ್ಲಿ ಜನರನ
ಸೆಳೆಯುವುದು!" ಎಂದ ಆಕೆ ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ನಗುತ್ತ—

"ನೀವು ತಿಂಡಿ ಕಳಿಸಿದರಲ್ಲ!—ಅದರ ಅರ್ಥವೇನು?" ಎಂದಳು.

"ಹೌದು, ಕಳಿಸಿದೆ! ಆದರೆ ಆ ಹುಡುಗ ಎಲ್ಲಿ, ಆ ಹುಡುಗ? ಪಾಪ
ಮನೆತನಸ್ಥರ ಹುಡುಗನಿರಬೇಕು—ತೀರ ಬಡವರೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ–

ಂದು ಬಗೆದು ಕಳಿಸಿದೆ—ತಿಳಿಯಿತೆ? ಆ ಹುಡುಗ ಕರೆದಾಗಲೂ ನಾನು ಂಸಾರೊಂದಿಗರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದೇ ಭಾವಿಸಿ ಬಂದೆ!"

"ಈಗ ಆದ ಪ್ರಮಾದವೇನು ?"

"ಛೆ! ಛೆ! ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಉಂಟೆ!! ಸೂಳೇರ ಮನೆ ಬಹಳ ಪವಿತ್ರ !"

"ಸ್ವಾಮಿ, ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯೇ ಪವಿತ್ರವಾಗಲಿ! ನಾವು ಪತಿತರು— ಅಪವಿತ್ರರು! ಪವಿತ್ರ-ಅಪವಿತ್ರ ಹೊಟ್ಟೆಗಿದ್ದವರಿಗೆ, ಸ್ವಾಮಿ,! ಹೊಟ್ಟೆಯ ಕೂಗಿನ ಮುಂದೆ—"

"ಹೊಟ್ಟೆ! ಹೊಟ್ಟೆ!!—ನಿಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಬೆಂಕಿ! ಮೈ ಮಾರಿ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬೋಕಿಂತ ಸಾಯೋದು—"

"ಅಲ್ವೆ? ಸ್ವಾಮಿ, ನೀವು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿದವರು! ನಿಮಗೆ ಇನ್ನೊ ಬ್ಬರ ಸಾವು ಬಲು ಸುಖವಾಗಿಯೇ ತೋರಬಹುದು! ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲದವರಿಗೆ ಹಸಿವು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾದರೆ ಅಷ್ಟಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತೆ, ಜೀವದ ಮೇಲೆ ಆಸೆ! ಸ್ವಾಮಿ, ನಮ್ಮ ಜೀವದ ಮೇಲೆ ನಿಮಗೆ ಇರುವ ಅಭಿಮಾನಕ್ಕಿಂತ ನಮಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ!"

"ಬದುಕುವುದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗವೇ ಇಲ್ಲವೆ?"

"ನಮಗೆ ದೇವರು ತೋರಿಸಿದ ಮಾರ್ಗ ಇದು!"

"ಅಯ್ಯೋ! ನಿಮ್ಮ ಕೈಲಿ ಸಿಕ್ಕು, ದೇವರೂ ಪತಿತನಾದ!"

"ಸ್ವಾಮಿ, ಗಂಡಸರಿಗೆ ನೂರಾರು ಮಾರ್ಗಗಳಿರಬಹುದು—ಇವೆ. ಆದರೆ ಹೆಂಗಸಿಗೆ?—ನಿರ್ಗತಿಕಳಾದ ಹೆಂಗಸಿಗೆ?........ಅವಳಿಗೆ ಎರಡೆ. ಮಾರ್ಗ, ಸ್ವಾಮಿ! ದೇಹವನ್ನು ನೀಗಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಅಥವಾ ಮಾರಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು !....ನೀವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತೀರಿ; ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನೂ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಳಾಗಿದ್ದೆ !! ಅಷ್ಟು ಇಷ್ಟು ಓದುಬರಹ ಕಲಿತಿದ್ದೆ ! ಈಗ ಅದೆಲ್ಲಾ ಯಾವುದೋ ಜನ್ಮದ ಕನಸಿನ ಹಾಗೆ ಕಾಣು ತ್ತಿದೆ!"

"ಅಯ್ಯೋ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ್ಯವೇ!"

"ಹೌದು, ಹುಟ್ಟುತ್ತಾ ನಾವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು. ಅಯ್ಯಾ, ಈ ಕಸಬಿನಲ್ಲಿ

ಅಪಾರ ಸುಖವಿದೆ!— ಆ ಸುಖವನ್ನು ಮನದಣಿಯೆ ಸವಿಯಬೇಕು— ಎಂದು ಈ ದಾರಿ ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ; ಹಸಿದು ಹಸಿದು, ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದ ಭಿಕಾರಿ ಯಾಗಿದ್ದಾಗ ವಿಧಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಈ ದಾರಿಗೆ ನೂಕಿತು!"

ರಾಜನ ಕೋಪ ಇಳಿಮುಖವಾಗಿತ್ತು. ಆದರ್ಶ-ನಿಸರ್ಗಗಳೆರಡೂ ಮುಖಕ್ಕೆ ಮುಖ ಕೊಟ್ಟು ನಿಂತಿದ್ದವು—ಜೀವಿತದ ರಂಗಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ! ರಾಜ "ಸರಿ" ಎಂದ.

"ಸ್ವಾಮಿ, ಇಷ್ಟು ಮಾತು ನಾನು ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಆಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂದು ಏನೋ ಒದಗಿಬಂದಿದೆ ಕಾಲ—ಆಡಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ!....ನನಗೆ ತಿಳಿವು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ತಬ್ಬಲಿಯಾದೆ. ಮದುವೆಯ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬರುವ ವರೆಗೂ ಯಾರೋ ದೂರದ ನೆಂಟರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದೆ. ಏನೋ ನನ್ನ ಪುಣ್ಯ—ಮದುವೆಯಾಯಿತು. ಸಂಸಾರ ಎರಡು ವರ್ಷ ಸಾಗುವುದರೊಳ ಗಾಗಿ ನನ್ನ ಪುಣ್ಯ ಖರ್ಚಾಯಿತೂಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ! ಈ ಪುಟ್ಟಮಣಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲೇ ತಂದೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಳು. ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಆಸ್ತಿ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಅದು ನನಗೆ ದಕ್ಕಲಿಲ್ಲ—ದಾಯಾದಿಗಳು ದೋಚಿ ಕೊಂಡರು! ನಾನು ನಿಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ನೆರಳೂ ಇಲ್ಲದ ಬೀದಿಯ ಭಿಕಾರಿಣಿ ಯಾದೆ! ಸ್ವಾಮಿ, ಪ್ರಾಯದ—ರೂಪದ—ಭಿಕಾರಿಣಿಗೆ ಗತಿ ಯಾವುದು? ಬದುಕು ಹೇಗೆ?....ಕೂಲಿಯೇ? ಈ ರೂಪವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಗೆ ಹೋಗಲಿ?....ಸ್ವಾಮಿ, ದಿನ ಕಳೆಯುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಅನ್ನ ವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಯುವ ಹೊತ್ತು ಬಂತು. ದೇವರು ಪ್ರಾಯ ಕೊಟ್ಟ—ರೂಪ ಕೊಟ್ಟ—ಕಷ್ಟ ಕೊಟ್ಟ—ಹಸಿವು ಕೊಟ್ಟ!—ಆದರೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಕಲ್ಲುಮನಸ್ಸು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ—ಧೈರ್ಯ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ!—ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಅಲೆದಲೆದು ಕೊನೆಗೆ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದಾಸಿಯಾದೆ....ಸರಿ, ಆ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿ ದಾಸಿ ಅನ್ನುವುದನ್ನು ಮರೆತ. ಮಾನಾಭಿ ಮಾನಗಳು ದುಡ್ಡಿದ್ದವರಿಗೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಖಂಡಿತವಾಯಿತು—ನಾನು ಅವು ಗಳನ್ನು ತೊರೆದೆ!....ಅಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚು ದಿನಗಳು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಯಜಮಾನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿ, ನನಗೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಉಚ್ಚಾಟನೆಯಾಯಿತು. ಪುನಃ ಬೀದಿಯೇ ಮನೆ ಯಾಯಿತು, ಈ ಭಿಕಾರಿಣಿಗೆ! ಈ ಸಲ ಮೂರು ಜೀವಗಳು—ಈ ಪುಟ್ಟ ಮಣಿ—ನಾನು—ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲೊಂದು! ಸ್ವಾಮಿ, ಹಸಿವಿನ ಫಲವನ್ನು

ಹೊತ್ತು, ಬೀದಿ ಬೀದಿ ಅಲೆದ ಆ ದಿನಗಳನ್ನು ಈಗ ನೆನಸಿಕೊಂಡರೆ, ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ—ನೀರಲ್ಲ—ರಕ್ತ ಬರುತ್ತದೆ !....ನನ್ನ ಜಾತಿ ಹೋಯ್ತು !–ಕುಲ ಹೋಯ್ತು !–ಮಾನ ಹೋಯ್ತು !!....ಪ್ರಾಯ ಒಂದು ಉಳಿಯಿತು, ರೂಪ ಒಂದು ಉಳಿಯಿತು—ಹಸಿವೊಂದು ಉಳಿಯಿತು !! ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮುಂದಟ್ಟಾಯಿತು—ಈ ರೂಪ, ಈ ಪ್ರಾಯ ಇರುವವರೆಗೂ ಉಳಿಗಾಲವಿಲ್ಲೆಂದು ! ನೀರಿಗೆ ಬಿದ್ದೆ—ಎಲ್ಲಾ ತಳ್ಳಿದರು !—ಇನ್ನು ಚಳಿಯೇನು—ಗಾಳಿಯೇನು ? ಮುಳುಗಿದೆ ! ಎಳದ ಹಾಗೆ ಮುಳುಗಿದೆ ! ಈ ಪ್ರಾಯ—ಈ ರೂಪ ಇರುವವರೆಗೂ ಅವುಗಳಿಂದಲೇ ಹಸಿವನ್ನು ಅಡಗಿಸುವುದು—ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಪಾಪವೋ ಪುಣ್ಯವೋ—ನಮಗೆ ಒಂದೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ !—ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವುದು ಹಸಿವು ! ನಮಗೆ ಸುಖದ ಆಸೆ ಇಲ್ಲ—ಇರುವುದು ಜೀವದ ಆಸೆ ! ಬದುಕಬೇಕು—ಹೇಗಾದರೂ ಬದುಕಬೇಕು—ಅಷ್ಟೆ ! ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವುದು ರೂಪ—ಪ್ರಾಯ ! ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಅನ್ನ !....ನಮಗೆ ಯಾರು ಅನ್ನ ಕೊಡುತ್ತಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಈ ರೂಪ—ಈ ಪ್ರಾಯ ಮಾಸಲು !....ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿದವರಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲದವರು ಸಾಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲು ಏನು ಏನು ಅಧಿಕಾರ ? ಅವರಿಗೆ ಏನು ಗೊತ್ತು ಹಸಿವಿನ ಕೂಗು–ಆರ್ಭಟಗಳು !!....ಸ್ವಾಮಿ, ನಾಯಿಯ ಜನ್ಮವಾದರೂ ಮೇಲು!....ಬೇಡ, ಏಳೇಳು ಜನ್ಮಕ್ಕೂ ಬೇಡ ! ನಿರ್ಗತಿಕಳ ಜನ್ಮ !"

ಆಕೆಯ ಮಾತು ನಿಂತಿತು. ರಾಜ ಮೊದಮೊದಲು ಆಕೆಯ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವನು ಆಮೇಲೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಆಕೆ ಹೇಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತುಟಿ ಪಿಟಕ್ಕೆನ್ನದೆ ಕೇಳಿದ. ಎಲ್ಲಿ ಹೋಯ್ತು !—ಅವನ ಕೋಪ !—ಎಲ್ಲಿ ಹೋಯ್ತು ಅವನ ಜುಗುಪ್ಸೆ ?—ಎಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾಯ್ತು ಅವನ ಆದರ್ಶ ಪ್ರಪಂಚ ! ಆಕೆಯ ಗೋಳಿನ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನ ಎದೆ ತಳಮಳಗೊಂಡಿತು. " 'ಹಸಿವಿನ ಕೂಗು ! ಜೀವದ ಆಸೆ !—ಬದುಕಬೇಕು !' ಹುಂ !....ಬ-ದು-ಕೇ—ಸರಿ !" ಎಂದು ಮನದಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟ. ತಾನು ಆಡಿದ ಮಾತುಗಳಿಗಾಗಿ ಬಲು ನೊಂದು ಹೋದ. ಆಕೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, ಅತಿ ಮೃದುವಾದ ದನಿಯಿಂದ—ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೇಳಿದ—

"ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿ, ನಾನು....ನನ್ನಿಂದ ತಪ್ಪಾಯಿತು—ಬಹಳ ತಪ್ಪಾಯಿತು! ಬದುಕಿನ ಹೋರಾಟದ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಇಂದು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡೆ—ಕಿವಿಯಾರೆ ಕೇಳಿದೆ....ಹೌದು, ಬದುಕು—ಎನ್ನುವುದು ಬಲು ತೊಡಕು. ಅವರವರಿಗೆ ತೋರಿದ ಹಾಗೆ—ಸಂಸ್ಕಾರವಿದ್ದ ಹಾಗೆ—ಶಕ್ತಿಯಿದ್ದ ಹಾಗೆ—ಯುಕ್ತಿ

ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಅವರವರು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅದು ತಪ್ಪು—ಇದು ಸರಿ, ಅದ ಹಾಗೇ ಇರಬೇಕು—ಇದು ಹೀಗೇ ಇರಬೇಕು—ಎಂದು ಒಬ್ಬರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗ ಹೇಳಲು ಯಾವ ಅಧಿಕಾರವೂ ಇಲ್ಲ !....ನನ್ನ ಕೊನೆಯ ಮಾತು 'ಕ್ಷಮಿಸಿ ಎಂದು—ಅಷ್ಟೆ. ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇವೆ."

ಇಬ್ಬರೂ ಎದ್ದು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟರು. ಅವಳು ಇವರನ್ನು ಕಳಿಸಿ, ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು. ಪುಟ್ಟಮಣಿ ಒಳಗಿನಿಂದ ಬರುತ್ತ, ಆಹತಗರ್ವದಿಂದ "ಏನಮ್ಮಾ !—ಕಂತೇ ಪುರಾಣ—ಆ ಗಾಂಧೀ ತೋಪಿ ಗುಗ್ಗೂ ಹತ್ರ !" ಎಂದು ಸಿಡಿದಳು. ತಾಯಿ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಾಗ ಕೈಗೆ ಏನೋ ಕಾಗದದ ಚೂರು ಸೋಕಿದ ಹಾಗಾಯಿತು ; ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನೋಡುತ್ತಾಳೆ—ಒಂದು ಐದು ರೂಪಾಯಿನ ನೋಟು !

"ಎಲ್ಲಿತ್ತಮ್ಮಾ ?" ಎಂದು ಹತ್ತಿರ ಬಂದಳು—ಹಸನ್ಮುಖಿ.

ತಾಯಿ ಕೂಡಲೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ—ಅವಳ ಮುಖ ಗಂಭೀರವಾಗಿತ್ತು. ನಟ್ಟ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಟನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮಗಳು ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಕುಳಿತು ಸರ್ರನೆ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು, ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು "ಎಲ್ಲಿತ್ತು, ಹೇಳಮ್ಮ !" ಎಂದು ಪುನಃ ಕೇಳಿದಳು. ತಾಯಿ, ಎಲ್ಲಿಯೋ ನೋಡುತ್ತ ಒಂದು ಸಲ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು, ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹೇಳಿದಳು—

"ಆ....ಗಾಂಧೀ ತೋಪಿ...."

"ಗುಗ್ಗು...."

"....ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿರಬೇಕು" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ತಾಯಿ ಪುನಃ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟಳು.

ಹುಡುಗಿ ಮುಂದೆ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ.

* * *

ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ರಾಜ ಮೂರ್ತಿ ಇಬ್ಬರೂ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಮೌನ ವಾಗಿಯೇ ನಡೆದರು. ಆಮೇಲೆ ಮೂರ್ತಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ನಕ್ಕ.

"ಏನು, ಬಹಳ ಉಕ್ಕುತಾ ಇದೆ—ನಗು ?" ಎಂದ ರಾಜ.

"ಏ-ನೂ-ಇಲ್ಲ ; ನೀನು ಹುಡುಗನ ಕೈಲಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದೆ ಯಲ್ಲಾ—ಅದರ ನೆನಪಾಯಿತು !"

"ಮೂರ್ತಿ, ಅವಳು ಹೊಟ್ಟೆಗಾಗಿ ಮೈ ಮಾರಿಕೊಳ್ಳುವ ಸೂಳೆ— ಎಂದು ಮಾತ್ರ ನಿನಗೆ ಕಾಣುತ್ತಾಳೆ...."

"ನಿನಗೋ ?"

"ನನಗೆ ಅವಳು, ಸಮಾಜದಿಂದ ತ್ಯಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟು, ತುಳಿಯಲ್ಪಟ್ಟು— ಅಲಕ್ಷ್ಯ ಅವಹೇಳನಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾದ—ಪಶುಕಾಮದ ಕ್ರೀಡಾವಸ್ತುವಾದ, ಬೆಂಬಲವಿಲ್ಲದ ಭಾರತ ಸ್ತ್ರೀತ್ವದ ಕುರುಹು."

"ಎಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲಿ! ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ, ಮೊದಲಿಂದ ಹೇಳು! ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಮಾತಿನ ಜಲಪಾತ!"

"ಥೂ!—ನೀನು ಕೆಟ್ಟೆ!"

ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆ ಪುನಃ ಮೌನವಾಗಿ ನಡೆದರು. ಮೂರ್ತಿ ಪುನಃ ನಕ್ಕ.

"ಏನು ಹುಚ್ಚು-ಗಿಚ್ಚು ಹಿಡೀತೇನೋ ನಿನಗೆ?" ಎಂದ ರಾಜ.

"ಏನೂ ಇಲ್ಲ; ಆ ವಸ್ತ್ರದ ಜ್ಞಾಪಕವಾಯಿತು! ಅದನ್ನ ಇಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೀಯೋ—ಬಿಸಾಟುಬಿಡುತ್ತೀಯೋ?"

"ಇಲ್ಲ; ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ತೀನಿ."

"ಹಾಗಾದರೆ ಅದರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಇದನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಕೋ" ಎಂದು ಮೂರ್ತಿ ಅವನ ಕೈಗೆ ಏನನ್ನೋ ಕೊಟ್ಟ. ರಾಜ ನೋಡುತ್ತಾನೆ, ಪುಟ್ಟ ಮಣಿಯ ಫೋಟೋ—ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿದ್ದುದು!

"ಅಯ್ಯೋ! ರ್‍ಯಾಸ್ಕಲ್ (Rascal)! ಇದನ್ಯಾಕೆ ಕದ್ದುಕೊಂಡು ಬಂದೆಯೋ?"

"ವಿನಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ—ಈ ದಿನದ ಸ್ಮಾರಕವಾಗಿ!—ನಿನಗೆ ಒಪ್ಪಿ ಸೋಣಾಂತ!"

* * *

ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗಾಗಿ ರಾಜನ ಆದರ್ಶಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಅಂತಾರಲ್ಲ—ಅದು ಆಯಿತು! ಆ ಫೋಟೋನ ಆ ವಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿ, ಎರಡನ್ನೂ ಬಲು ಜೋಪಾನವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ—ಹುಡುಗ!

ಅಶ್ವಾರೋಹಿ*

೧

"ದಾದಾ—"

"ಏನು ?....ಏನು ರಸೂಲ್ ?"

"ಕೇಳಿದಿರಾ ?"

"ಏನನ್ನು ?....ಹೇಳು ?"

"ಔರಂಗಷಹನು ಹಿಂದೂ ಯಾತ್ರಿಕರ ಮೇಲೆ ಜೆಸಿಯಾ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಕಿರುವುದನ್ನು !"

"ಕೇಳಿದೆ—ರಸೂಲ್....ಕೇಳಿದೆ !"

"ಅದನ್ನು ತಡೆಯುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆ ?"

"ಯಾರು ತಡೆಯಬಲ್ಲರು, ಬೇಟಾ ? ಅವನು ಸರ್ವಶಕ್ತನಾಗಿದ್ದಾನೆ !"

"ಏನಂದಿರಿ, ದಾದಾ ?.... ಸರ್ವಶಕ್ತನೆ ?.... ಸ-ರ್ವ-ಶ-ಕ್ತ!! ಇಂತಹ ! ನೂರು ಔರಂಗರನ್ನು ನುಚ್ಚುನುರಿ ಮಾಡುವವನೊಬ್ಬನಿದ್ದಾನೆ !....ದಾದಾ, ಅವನು ಸರ್ವಶಕ್ತ !"

ಕ್ಷಣಕಾಲ ಇಬ್ಬರೂ ನೀರವ. ಆಮೇಲೆ—

"ಇಲ್ಲ ದಾದಾ, ಇನ್ನು ಒಂದು ದಿನವೂ ನಾನು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿರಲಾರೆ."

"ಬೇಟಾ !—ಬೇಟಾ !—ಏನಂದೆ ?"

"ಇನ್ನು ಒಂದು ದಿನವೂ ನಾನು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿರಲಾರೆ."

"ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವೆ ?—ಕಂದಾ, ಏನು ಮಾಡುವೆ ?"

"ಈ ರಾಕ್ಷಸ ಚಕ್ರಾಧಿಪತ್ಯದ ಗಡಿಯನ್ನು ದಾಟಿಹೋಗುತ್ತೇನೆ ! ನಮ್ಮ ಜನರು ಮತಾಭಿಮಾನದಿಂದ ಹಿಂದುಗಳ ಮೇಲೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಅತ್ಯಾಚಾರವು ಸಹನಾತೀತವಾಗಿದೆ !"

---

* ಈ ಕಥೆಯು ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕತೆಗಾರನಾದ ಆಂಬ್ರೋಸ್ ಬಿಯರ್ಸ್ ಎಂಬಾತನ 'A Horseman in the Sky' ಎಂಬ ಕಥೆಯ ಮೂಲಭಾವವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಔರಂಗಷಹನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿತೆಂಬಂತೆ ತೋರಲು ಬೇಕಾದ ಮಾರ್ಪಾಟುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಬರೆದುದಾಗಿದೆ.

"ಅತ್ಯಾಚಾರವೇನು ?"

"ಅ-ತ್ಯಾ-ಚಾ-ರ-ವೇ-ನು !....ಅಯ್ಯೋ, ಎಲ್ಲ ಅತ್ಯಾಚಾರವೇ !! ಇದು ಅವರ ದೇಶ. ನಾವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವುದು ಆಳುವುದಕ್ಕಲ್ಲ !—ಡಕಾಯಿತಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ !! ಇಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿ, ಇಲ್ಲಿಯವರನ್ನು ಕಾಲಿನಿಂದ ತುಳಿದು ಮಣ್ಣು ತಿನ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ !....ಇದು ಅತ್ಯಾಚಾರವಲ್ಲವೇನು ? ಸ್ನೇಹದಿಂದ ಸಾಧಿಸುವುದನ್ನು ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಸಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ! ವಿಜಯೋನ್ಮತ್ತರಾದ ನಮ್ಮ ಜನರ ಹಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಹೆಂಗಸರ ಮಾನ-ಮರ್ಯಾದೆಗಳಿಗೆ ಉಳಿಗಾಲವಿಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ !—ಅವರ ಗುಡಿಗೋಪುರಗಳು ನೆಲಸಮವಾಗುತ್ತಿವೆ !! .... ಮಾನಾಪಹಾರವೂ ಜಾತಿದ್ವೇಷವೂ ನಮ್ಮ ಮತಕ್ಕೆ ಚಿಹ್ನೆಯಾಗುವುದಾದರೆ ಇದೋ ಇಂದೇ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ ! ಅಯ್ಯೋ—ದಾದಾ, ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಮಹಮ್ಮದೀಯರು ನಮ್ಮವರು !....ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೇವಪುರುಷನಾದ ಮಹಮ್ಮದನು, ಸ್ವರ್ಗೀಯವಾದ ತನ್ನ ಉಚ್ಚಸ್ಥಾನದಿಂದ ಕ್ಷಣಕಾಲ ಮಾತ್ರ ಈ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಕರುಣಾಮಯ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬೀರಿದುದೇ ಆದರೆ, ಅವನ ಧರ್ಮಾನುಚರರೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ನಮ್ಮವರು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನ ಎದೆ ಒಡೆದುಹೋದೀತು !! ....ದಾದಾ, ಆಗದು ! ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಇವರ ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗಲಾರೆ !"

ಮಗನ ಈ ವಾಕ್ಸರಣಿಯಿಂದ ತಂದೆ, ಅವಕ್ಕಾಗಿ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ತೇಲಿಸಿದನು. ಹುಬ್ಬುಗಳು ಗಂಟಿಕ್ಕಿದವು. ನಿಟ್ಟುಸಿರೊಂದು ಹೊರಟಿತು. ಆಮೇಲೆ ಮಗನನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಹೇಳಿದನು—

"ಬೇಟಾ—ರಸೂಲ್, ನಾನು ಬಾದಶಹನ ಉಪ್ಪನ್ನು ತಿಂದಿದ್ದೇನೆ. ಅವನ ಉಪ್ಪು ತಿಂದ ಈ ದೇಹವು ಅವನಿಗಾಗಿ ಮೀಸಲು. ನಾವು ಮಾಡುವ—ಪಾಪದ ಅಥವಾ ಪುಣ್ಯದ ಕೆಲಸಗಳು ಅವನ ಆಜ್ಞೆ ; ಅದರ ಫಲಾಫಲಗಳು ಅವನಿಗೆ. ರಸೂಲ್, ನೀನು ಸ್ವತಂತ್ರ ; ನಿನಗೆ ತೋರಿದಂತೆ ಮಾಡು. ನಿನ್ನ ಯೋಚನೆ ತಪ್ಪು—ಎಂದು ಹೇಳಲು ನನಗೆ ಬಾಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಸತ್ಯ—ನೀನು ಮೊಗಲ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ದ್ರೋಹಿ !....ಹೋಗು !....ನಿನ್ನಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಆಗಬೇಕಾದುದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ....ರಸೂಲ್....ರಸೂಲ್, ನೀನು ಯಾವುದನ್ನು ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವೆಯೋ ಅದನ್ನು ಏನು ಬಂದರೂ

ಬಿಡದೆ ಮಾಡು !....ತಿಳಿಯಿತೇ ?....ಹೋಗು !....ಹೋಗು !! ಬಾದಷಹನು ರಜಪೂತರ ಮೇಲೆ ಯುದ್ಧಸನ್ನಾಹ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಯುದ್ಧ ಮುಗಿದಮೇಲೆ ನೋಡೋಣ !....ಬದುಕಿದ್ದರೆ !"

ರಸೂಲ್‌ಖಾನನ ಮುಖವು ಗಂಭೀರವಾಯಿತು. ಕ್ರಮೇಣ ಆರಕ್ತಮಯು ವಾಯಿತು. ಅವನು ಉಕ್ಕಿಬರಲೆಳಸುತ್ತಿದ್ದ ದುಃಖವನ್ನೂ ಕೋಪವನ್ನೂ ಹೃದಯದಲ್ಲಿಯೇ ದಮನಮಾಡಲು ಸರ್ವಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಅಪೂರ್ವವಾದ ಹೊಳಪಿನಿಂದ ಮಿಂಚಿದವು. ಮನಸ್ಸ್ಥೈರ್ಯವು ಮುಖದಲ್ಲಿ ಒಡೆದು ಮೂಡಿತು. ನೀಳವಾಗಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ಗಂಭೀರ ವಾಗಿಯೂ ನಿಧಾನವಾಗಿಯೂ ಹೇಳಿದನು :

"ಹೌದು, ದಾದಾ, ನಾನು ದ್ರೋಹಿ ! ಯಾರಿಗೆ ?....ದ್ರೋಹಿಗಳಿಗೆ ! ಯಾರು ದೇವಪುರುಷನಾದ ಪೈಗಂಬರನ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ದ್ರೋಹಿಗಳೋ ಅವರಿಗೆ !"

ಕ್ಷಣಕಾಲ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಕಂಪಿತ ಕಂಠದಿಂದ ಕೇಳಿದ—

"ಅಪ್ಪಾ, ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ ?"

"ಕಂದಾ, ನಿನ್ನ ಮಾತುಗಳು ಒಂದೊಂದೂ ಯಾವ ಉತ್ತರಕ್ಕೂ ಆಸ್ಪದ ಕೊಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಸಿಟ್ಟು ಹೇಗೆ ಬಂದೀತು, ರಸೂಲ್ ?—ಸಿಟ್ಟಿಲ್ಲ.... ಮಗೂ, ಸಿಟ್ಟಿಲ್ಲ !"

* * *

ಮರುದಿನ ಪ್ರಭಾತದಲ್ಲಿ ರಸೂಲ್‌ಖಾನನು ದೇವತ್ಯಾಗಿಯಾಗಲನು ವಾದನು. ಅವರ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ, ಸುಂದರವೂ ಬಲಿಷ್ಠವೂ ಆದ ಕುದುರೆ ಯೊಂದು ಸವಾರಿಗೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ನಿಂತಿತ್ತು. ಮನೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ತಂದೆ ಮಕ್ಕ ಳಿಬ್ಬರೂ ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. ಬಂದವರೇ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡರು. ರಸೂಲನು ಅವರ ತಂದೆಗೆ ಏಕಮಾತ್ರ ಪುತ್ರ. ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳು ತಂದೆಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ರತ್ನದಂತಿದ್ದ ಆ ವೀರ ಯುವಕನು, ಕ್ಷಿಪ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ತಾಯಿ-ತಂದೆ, ಮನೆ-ಮಠ, ಬಂಧು-ಮಿತ್ರರು ಇವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ತೊರೆದು–ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡದೆ– ಹೊರಟುಹೋಗುವುದರಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ! ಮಿತಿಮೀರಿದ ದುಃಖದಿಂದ ಇಬ್ಬರೂ ಮಾತು ಮರೆತಿದ್ದಾರೆ, ಮಗನು ಆಲಿಂಗನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ತಲೆಯ ರುಮಾಲನ್ನು ತೆಗೆದು ಪಿತನ ಪಾದಗಳಿಗೆ ಸೋಂಕಿಸಿ ಪುನಃ ಧರಿಸಿದನು.

ಆಮೇಲೆ ಆ ವೀರ ಯುವಕನು ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಧೈರ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿ ಎರಡು ಮಾತನಾಡಿದನು—

"ಹೊರಡುತ್ತೇನೆ. ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಲಾರೆಯಾ ನನಗೆ—ದಾದಾ ?"

"ರಸೂಲ್ !—ರಸೂಲ್ !!....ರಸೂಲ್ !!!"

"ಏನು—ದಾದಾ ?"

"ಹೊರಡು—ರಸೂಲ್, ಹೊರಡು. ಏನು ಬಂದರೂ ಕರ್ತವ್ಯದಿಂದ ಪರಾಙ್ಮುಖನಾಗಬೇಡ !....ಇದೇ ನನ್ನ ಆಶೀರ್ವಾದ !....ಹೊರಡು."

ಕುದುರೆಯು ತನ್ನ ಸೊಗಸಾದ ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಅವರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿ, ಗೊರಸಿನಿಂದ ಭೂತಾಡನೆ ಮಾಡುತ್ತ, ತನ್ನ ಅವಸರವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿತು. ರಸೂಲನು ಕುದುರೆಯನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅದು "ಬಾ ಹೊತ್ತಾಯಿತು—ವೀರವರ !" ಎಂದು ಹೇಳಿದಂತೆ ತೋರಿತು. ರಸೂಲನು ಕೊನೆಯ ಸಲ ತಂದೆಯನ್ನಾಲಿಂಗಿಸಿ, ರಭಸದಿಂದ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ, ಒಂದೇ ನೆಗೆತಕ್ಕೆ ಅದನ್ನು ಏರಿದನು. ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ತಿರುಗಿ, ತಂದೆಯನ್ನೊಮ್ಮೆ —ಕೊನೆಯ ಸಲ—ನೋಡಿದನು. ಶಿಲಾಪ್ರತಿಮೆಯಾಗಿದ್ದಾನೆ ತಂದೆ. ರಸೂಲ್ ಖಾನನು ಕಡಿವಾಣವನ್ನು ಸಡಿಲಬಿಡುತ್ತ "ಚಲ್, ಗುಲಾಬ್ !" ಅಂದನು. ಕುದುರೆಯು ಕುಣಿಯುತ್ತ, ಕುಣಿಯುತ್ತ ಹೊರಟಿತು. ನಾಲ್ಕು ಮಾರು ಹೋಗುವುದರಲ್ಲಿ ತಂದೆ ಕೂಗಿದಂತಾಯಿತು. ರಸೂಲನು ಕುದುರೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದನು. ತಂದೆ ಕೈಯೆತ್ತಿ—ಎತ್ತಿದ ಕಂಠದಿಂದ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು : "ಬೇಟಾ, ರಸೂಲ್, ಜ್ಞಾಪಕವಿರಲಿ ! ಮೊದಲು ಕರ್ತವ್ಯ ....ಆಮೇಲೆ...."

ಕುದುರೆ ನಾಗಾಲೋಟದಿಂದ ಓಡಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಅದರ ಗೊರಸಿನ ಹೊಡೆತದಿಂದೆದ್ದ ಧೂಳಿನ ತೆರೆಯಲ್ಲಿ ತಂದೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ರಸೂಲನೂ ಅವನ ಕುದುರೆಯೂ ಮಬ್ಬುಮಬ್ಬಾಗುತ್ತ ಬಂದು ಕೊನೆಗೆ ಮಾಯವಾದರು. ಗೊರಸಿನ ಧ್ವನಿ ಮಾತ್ರ ಕೇಳಿಬರುತ್ತಿದ್ದು, ಅದೂ ಬರಬರುತ್ತಾ ಕ್ಷೀಣವಾಗಿ—ಕೊನೆಗೆ ನಿಂತೇಹೋಯ್ತು. ರಸೂಲನ ತಂದೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಉಕ್ಕಿ ಹರಿಯಿತು. ಗದ್ಗದ ಕಂಠದಿಂದ ನಿಧಾನವಾಗಿ "ರಸೂಲ್—ರಸೂಲ್ !—ನೀನು ಕೆಟ್ಟ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟ ಜನರ ಮಧ್ಯೆ ಹುಟ್ಟಿದೆ !....ಬೇಟಾ, ನಿನಗೆ ಮಂಗಳವಾಗಲಿ !" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಮೆಲ್ಲನೆ ಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

೨

ಅದ್ಭುತ ಕಾಯದಿಂದ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಮೆರೆಯುತ್ತಿರುವ ಆರಾವಳೀ ಪರ್ವತ ಮಾಲೆಯು, ಹಿಂದುಗಳಲ್ಲಿ ಅಪ್ರತಿಮ ವೀರರೆಂದೆನಿಸಿಕೊಂಡ ರಜಪೂತರು, ಸನಾತನವಾದ ಆರ್ಯಧರ್ಮವನ್ನೂ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಮಾನವನ್ನೂ ಕಾಪಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ತೋರಿದ ಶೌರ್ಯಸಾಹಸಗಳಿಗೆ ಚಿರಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿರುವುದು. ಇಂದಿಗೆ ಸುಮಾರು ಇನ್ನೂರೆಪ್ಪತ್ತೈದು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ರಜಪೂತರಿಗೂ ಮೊಗಲರಿಗೂ ಯುದ್ಧಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿ, ಆರಾವಳೀ ಪರ್ವತದ ಉಪತ್ಯಕೆಯು ಆ ನರಬಲಿಯ ವೇದಿಕೆಯಾಯಿತು. ಔರಂಗಜೇಬನ ತಡೆಯಿಲ್ಲದ ಕ್ರೂರ ವರ್ತನೆ ಯಿಂದ ಖತಿಗೊಂಡ ರಜಪೂತಕುಲ ಚೂಡಾಮಣಿಯಾದ ಉದಯಪುರದ ರಾಣಾ ರಾಜಸಿಂಹನು ಅವನ ಸೊಕ್ಕನ್ನು ಮುರಿಯಲು ಸೊಂಟ ಕಟ್ಟಿದನು. ಅತ್ಯಲ್ಪ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ—“ಹರ ಹರ—ಮಹದೇವ್ !....ಅಲ್ಲಾ—ಹೋ ಅಕ್ಬರ್ !” ಎಂಬ ಸಮರಗರ್ಜನೆಗೆ ಘಾತಪ್ರತಿಘಾತದಿಂದುಂಟಾದ ಭೀಷಣ ನಿನಾದವು ಪರ್ವತಮಾಲೆಯ ಮೂಲೆಮೂಲೆಗೂ ಪ್ರಸರಿಸಿ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಗೈಯುವುದರಲ್ಲಿತ್ತು.

ಅಂದು ನಡುಬೇಸಗೆಯ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ. ರಜಪೂತ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಸೈನಿಕ ನೊಬ್ಬನು, ಆರಾವಳೀ ಪರ್ವತಮಾಲೆಯ ಇಕ್ಕಟ್ಟಾದ ಕಣಿವೆಯ ದಾರಿಯೊಂದ ರಲ್ಲಿ, ನಿಬಿಡವಾದ ಪೊದರಿನ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಎಡದ ಮುಂದೋಳನ್ನು ತಲೆಗೆ ಒತ್ತಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೋರಲಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದನು. ಬಲದ ತೋಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಚಾಚಿದಂತಿದ್ದು, ಅದರ ಸಡಿಲಗೊಂಡ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿ ಕೋವಿ ಯೊಂದಿತ್ತು. ಆ ಯೋಧನು ಮಲಗಿದ್ದ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ, ಅವನು ಬೆನ್ನಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಣ್ಣದೊಂದು ಗಂಟು ಅವನ ಉಸಿರಿನ ಏರಿಳಿತಗಳಿಗೆ ಸಮವಾಗಿ ಚಲಿಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಅವನು ಸಜೀವಿಯಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದನೇ ಹೊರತು, ಆಕಸ್ಮಾತ್ತಾದ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಮೃತನಂತೆಯೇ ತೋರುತ್ತಿದ್ದನು.

ರಜಪೂತರು ಆ ಸೈನಿಕನನ್ನು ಆ ಕಣಿವೆಯ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕಾವಲಿಟ್ಟಿ ದ್ದರು. ಯಾವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಬಹು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಲೂ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದಲೂ ಪಹರೆ ಇರಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಲ್ಲಿ, ಆ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯ ಸೈನಿಕನು ಮೈಮರೆತು ನಿದ್ದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಸೈನಿಕವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ—ಅದರಲ್ಲೂ ಯುದ್ಧಕಾಲದಲ್ಲಿ—ಈ ತೆರ ನಾದ ಅಜಾಗರೂಕತೆಯು ಗುರುತರವೂ ಅಕ್ಷಮ್ಯವೂ ಆದ ಅಪರಾಧ! ಈ ಅಪರಾಧವು ಅವನ ಮೇಲಿನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿದರೆ ಅವನ ಆಯುಸ್ಸು ಅಲ್ಲಿಗೆ

ಮುಗಿಯುವುದು. ಸೈನ್ಯದ ಶಿಕ್ಷಾಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಆ ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ಮರಣವು ಯಥಾರ್ಥವಾದ ದಂಡನೆ.

ಹತಭಾಗ್ಯ ಸೈನಿಕನು ಮಲಗಿದ್ದ ಸ್ಥಳವು, ಡೊಂಕುಡೊಂಕಾಗಿ ಹರಿದು ಹೋಗಿದ್ದ ಹಾದಿಯ ಒಂದು ಮುರುವಿನಲ್ಲಿತ್ತು. ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆಯು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ದಕ್ಷಿಣಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿ ಹೋದಂತೆ ಇದ್ದು, ಬಲಗಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, ಪಶ್ಚಿಮಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಸಾಗಿ, ಪುನಃ ದಕ್ಷಿಣಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಹರಿದುಹೋಗಿ, ಮುಂದಿದ್ದ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಇಳಿದು, ಕೆಳಗಿನ ನಿಬಿಡ ವನರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಯ ವಾಗಿತ್ತು. ಮಾರ್ಗವು ಎರಡನೆಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ, ದೊಡ್ಡ, ಚಪ್ಪಟೆಯಾದ ಬಂಡೆಯೊಂದು ಉತ್ತರದಿಕ್ಕಿಗೆ ಚಾಚಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅದರ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ನೋಡುವವರಿಗೆ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಆಳವಾದ ಕಣಿವೆಯೂ, ಅದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಳಸಿ ಹತ್ತಿ ಬರುವ ಇಕ್ಕಟ್ಟಾದ ಮಾರ್ಗವೂ ಗೋಚರಿಸುವುದು. ಆ ಚಾಚಿದ ಬಂಡೆಯು ಪರ್ವತದ ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿದಾದ ಉತ್ತರ ಪಾರ್ಶ್ವದ ತುತ್ತ ತುದಿಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಪ್ರಪಾತದ ಆಳವು ಸುಮಾರು ಒಂದು ಸಾವಿರದ ಅಡಿಗಳಿಗೆ ಮೀರಿದ್ದಿತು. ಸೈನಿಕನು ಮಲಗಿದ್ದ ಪ್ರದೇಶವು ಆ ತುದಿ ಬಂಡೆಯ ಪೂರ್ವಕ್ಕೆ, ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರವಾಗಿ, ಒಂದು ತಗ್ಗಿನಲ್ಲಿತ್ತು. ಆ ಸ್ಥಳದಿಂದ, ಮೇಲೆ ಹರಿದುಬರು ತ್ತಿದ್ದ ರಸ್ತೆಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗವೂ, ಆ ತುದಿ ಬಂಡೆಯೂ ಮತ್ತು ಆ ಘೋರವಾದ ಪ್ರಪಾತದ—ತಲೆ ತಿರುಗಿಸುವಂತಹ—ಆಳವೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದವು.

ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಬೆಟ್ಟಪ್ರದೇಶವೆಲ್ಲಾ ದಟ್ಟವಾದ ವನರಾಶಿಯಿಂದ ತುಂಬಿ ಅತ್ಯಂತ ದುರ್ಗಮವಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರಪಾತದ ಉತ್ತರದ ಕಣಿವೆಯ ತಳದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರದೇಶವು ಸ್ವಭಾವವಾದ ಹುಲ್ಲುಗಾವಲಿನಂತೆ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಬೆಟ್ಟದ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತವರಿಗೆ ಕಂಡೂ ಕಾಣದಹಾಗೆ, ಸಣ್ಣದೊಂದು ತೊರೆಯು ಅಲ್ಲಿ ಹರಿದು, ಇಲ್ಲಿ ಸುಳಿದು ಆ ಹಸುರು ಕಾವಲನ್ನು ಸೀಳಿಕೊಂಡು ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಬಯಲಿನ ಆಚೆ ಮೊದಲು ಹೇಳಿದ ಪ್ರಪಾತಕ್ಕೆ ಎದುರಾಗಿ, ಸುಮಾರು ಅಷ್ಟೇ ಎತ್ತರದ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಪಾತವು ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಯಂತೆ ಎದೆ ಗೊಟ್ಟು ಎದ್ದಿತ್ತು. ನಾವು ಹೇಳುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೋಡಿದರೆ, ಪ್ರಕೃತಿಯು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಭೀಷಣಾಕಾರವನ್ನು ತಾಳಿದ್ದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರದೇಶವು ದುರ್ಗಮವೂ ಭಯಂಕರವೂ ಆಗಿದ್ದರೂ ಅದು ಮಾನವರಿಗೆ ಸಮರಾಂಗಣ ವಾಗಿದ್ದಿತು. ಕಣಿವೆಯನ್ನು ತುಂಬಿ ಮಾಲೆಮಾಲೆಯಾಗಿ ಹಬ್ಬಿದ್ದ ಘೋರಾ

ಟವಿಯಲ್ಲಿ, ಸಶಸ್ತ್ರರಾದ ಐನೂರು ಮಂದಿ ರಜಪೂತ ವೀರರು ಅವಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಬೋನಿನಂತಹ ಆ ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಹೊರಹಾಯ್ದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಇಕ್ಕಟ್ಟಾದ ಹಾದಿಯನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡು, ಐವತ್ತೇ ಜನರ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ದಳವು, ಶತ್ರುವಿನ ದೊಡ್ಡ ಪಡೆಯನ್ನಾದರೂ ಅನ್ನ ನೀರಿಲ್ಲದೆ ಕಂಗೆಡಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ರಜಪೂತ ಸೈನಿಕರು ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿಯೂ ನಡೆದು ಬಂದು, ಆಗ ಆ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾತ್ರಿಯಾದೊಡನೆಯೇ ರಸ್ತೆಯನ್ನು ಸೇರಿ--ಈಗ ಅವರ ಅಜಾಗರೂಕನಾದ ಸೈನಿಕನು ಎಲ್ಲಿ ವೈಮರೆತು ಮಲಗಿದ್ದನೋ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹತ್ತಿ ಬಂದು—ದಕ್ಷಿಣದ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿಳಿದು ನಡು ರಾತ್ರೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಳಗಿದ್ದ ಶತ್ರು ಶಿಬಿರದ ಮೇಲೆ ಬೀಳಬೇಕೆಂದು ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿತ್ತು. ಅಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದಾಗಲಿ, ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿಯಾಗಲಿ ರಜಪೂತರ ಈ ರಹಸ್ಯವು ಮೊಗಲರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತೆಂದರೆ, ರಜಪೂತರ ಅಭೀಷ್ಟವು ಕೈಗೂಡುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ !

* * *

ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯ ಸೈನಿಕನು, ತನ್ನ ಶೌರ್ಯ ಸಾಹಸಗಳಿಂದಲೂ ಸೌಜನ್ಯದಿಂದಲೂ ರಜಪೂತ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಸರು ಪಡೆದಿದ್ದನು. ಆರಾವಳೀ ಪರ್ವತಮಾಲೆಯ ಕಣಿವೆಗಳೂ ಹಾದಿಗಳೂ ಅವನಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರಿಚಿತವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಇವನನ್ನು ಇಂತಹ ಗುರುತರವಾದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನೇಮಿಸಿ ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕಾವಲಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆದರೂ, ಆಯಾಸವು ಮನಸ್ಸ್ಥೈರ್ಯವನ್ನು ಮೀರಿದ್ದರಿಂದ, ಆ ಹತಭಾಗ್ಯನು ತಡೆಯಲಾರದೆ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದನು. ಈ ಅಜಾಗರೂಕವಾದ ನಿದ್ರೆಯ ಆಳದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಎತ್ತಲು, ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವನ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಸುಳಿದ ರೂಪವು ಮೋಹಿನಿಯೋ ಪಿಶಾಚಿಯೋ ಹೇಳುವವರಾರು ? ಆ ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ, ಅಗೋಚರವಾದ ವಿಧಿಯು ನಿಶ್ಶಬ್ದವಾಗಿ ಬಂದು, ನಿದ್ರೆಯು ಮುಚ್ಚಳದಂತಿದ್ದ ಅವನ ಕಣ್ಣೆವೆಗಳನ್ನು ಅರಿಯದಂತೆ ಬಿಡಿಸಿ, ಅವನ ಜೀವಾತ್ಮನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ—ಉಚ್ಚರಿಸಲೂ ಆಗದ, ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳಲೂ ಆಗದ, ಅಪೂರ್ವವೂ ಗೂಢತಮವೂ ಆದ ಎಚ್ಚರದ ಶಬ್ದವೊಂದನ್ನು ಊದಿ ಹೇಳಿತು !....ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ ಸೈನಿಕನು, ನಿಶ್ಶಬ್ದವಾಗಿ ತಲೆಯನ್ನು ಮುಂದೋಳಿನಿಂದ ಎತ್ತಿ ಕೋವಿಯನ್ನು ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಎಳೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಮಲಗಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ

ನನಗೆ ಮರೆಯಾಗಿದ್ದ ಪೊದರಿನ ಸಂದಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದನು. ನೋಡಿದೊಡನೆಯೇ ಸೊಗಸಾದ ಚಿತ್ರವೊಂದನ್ನು ಕಂಡಂತಾಗಿ ಅವನ ಹೃದಯವು ಹಿಗ್ಗಿತು! ಎದುರಿಗೆ, ಎತ್ತರದಂತಿದ್ದ ಆ ತುದಿಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ, ನೀಲಗಗನಕ್ಕೆದುರಾಗಿ ಅಶ್ವಾರೋಹಿಯ ಆಕೃತಿಯೊಂದು ಕಾಣಿಸಿತು. ನಿಶ್ಚಲವಾಗಿದ್ದ ಆ ಅಪೂರ್ವ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ, ಕುದುರೆಯೂ ಗಂಭೀರ—ಸವಾರನೂ ಗಂಭೀರ! ವೃದ್ಧಾಂಗನಾದ ಆ ಯೋಧನು ಭೀಮ ಕಾಯವುಳ್ಳ ಆ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಠೀವಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಪೂರ್ವ ಕಾಲದ ಗ್ರೀಕರ ಸುಂದರವಾದ ದೇವತಾ ಪ್ರತಿಮೆಯಂತೆ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು! ಶುಭ್ರವಾದ ಗಗನದ ಪ್ರಭೆಗೆ ಎದುರಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಕುದುರೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸವಾರ ನಲ್ಲಿಯೂ ಅಂಗರಚನೆಯ ಉಬ್ಬುತಗ್ಗುಗಳು ಕಾಣದೆ, ದೃಶ್ಯವು ಕಪ್ಪಾದ ನೆರಳಿ ನಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಸಿದಂತಿದ್ದ ಆ ಛಾಯಾಚಿತ್ರದ ಅಂಚು ರೇಖೆಗಳು ಹರಿತವಾದ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಕತ್ತರಿಸಿ ಎಳೆದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಕುದುರೆಯು, ತಾನು ನಿಂತಿದ್ದ ಸ್ಥಳದಿಂದ, ಮುಂದಿನ ಆಳವಾದ—ವನಾವೃತ ವಾದ—ಕಣಿವೆಯನ್ನೂ ಅದರಾಚೆ ಇದ್ದ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಪಾತವನ್ನೂ ನೋಡಿ, ಆ ರುದ್ರರಮಣೀಯವಾದ ದೃಶ್ಯದಿಂದ ಸ್ತಂಭಿತವಾದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಸವಾ ರನೂ ಕದಲದಂತೆ ಕುಳಿತು, ಎದುರಿನ ಕಣಿವೆಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಸೈನಿಕನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ, ಸನ್ನಿಹಿತರಾಗಿದ್ದ ಶತ್ರುಗಳು ಪ್ರಬಲರಾಗಿದ್ದಾರೆಂಬ ಹೊಸ ಭಾವನೆ ಯೊಂದು ಹರಿದು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೂ, ಉಜ್ವಲವಾದ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಅಶ್ವಾರೋಹಿಯ ಚಿತ್ರವು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಅದ್ಭುತವಾದ ವಿರಾಕೃತಿಯಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು!

ಕ್ಷಣಕಾಲ ಸೈನಿಕನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ, ಅಪೂರ್ವವೂ ಅರ್ಧ ಸ್ಫುಟವೂ ಆದ ಭಾವನೆಯೊಂದು ತಲೆದೋರಿತು. ಯುದ್ಧ ಮುಗಿಯುವವರೆಗೂ ತಾನು ನಿದ್ರಾ ವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಹಾಗೂ, ಈಗ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ತಾನು ನೋಡುತ್ತಿರುವ ಆ ಅದ್ಭುತವೂ ಗಂಭೀರವೂ ಆದ ಅಶ್ವಾರೋಹಿಯ ಪ್ರತಿಮೆಯು, ವಿಜಯದ ಕುರುಹಿಗಾಗಿ ಆ ಉಚ್ಚಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಶಿಲ್ಪದ ಕೆಲಸವೆಂದೂ, ತಾನು ಅವಿವೇಕಿಯೂ ಅಯೋಗ್ಯನೂ ಆಗಿ ಅಂತಹ ವಿಜಯದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ ವೆಂದೂ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಈ ಭಾವನೆಯು ಅವನ ಮನದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಮೆಯಂತಿದ್ದ ಆ ರೂಪವು ಸ್ವಲ್ಪ ಚಲಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಸೈನಿಕನ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಭಾವನೆ ಚದುರಿಹೋಯಿತು. ಕುದುರೆಯು ತನ್ನ ಕಾಲು

ಗಳನ್ನು ಚಲಿಸದೆ ದೇಹವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡಿತು ಸವಾರನು ಮಾತ್ರ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ನಿಶ್ಚಲವಾಗಿದ್ದನು. ಈಗ ಸೈನಿಕನ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಎಚ್ಚತ್ತು, ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು ! ನಿಶ್ಶಬ್ದವಾಗಿ ಕೋವಿಯನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಅದರ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಎಳೆದು, ಅಶ್ವಾ ರೋಹಿಯ ಎದೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಗುರಿಯಿಟ್ಟನು. ಕೀಲನ್ನು ಒತ್ತುವುದೇ ತಡ, ಕಾರ್ಯವು ಮುಗಿದುಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು ! ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಶ್ವಾರೋಹಿಯು, ರಜಪೂತ ಸೈನಿಕನು ಅವಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಮುಖವನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿದನು. ಸೈನಿಕನಿಗೆ ಆ ಅಶ್ವಾರೋಹಿಯ ದೃಷ್ಟಿ ಹೃದಯವನ್ನು ಭೇದಿಸುವಂತೆ ಅನುಭವ ವಾಯಿತು ! ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ರಕ್ತವು ಇಂಗಿಹೋಗಿ ವಿವರ್ಣವಾಯಿತು !! ಅಂಗಾಂಗಗಳು ತರತರನೆ ನಡುಗಲಾರಂಭವಾಯ್ತು ! ಸ್ಮೃತಿ ಜಾರತೊಡ ಗಿತು !! ಕುದುರೆಯೂ ಸವಾರನೂ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಕಪ್ಪಾಗಿ ಕಂಡು, ಜ್ವಾಲಾಮಯವಾದ ಗಗನದಲ್ಲಿ ಏಳುತ್ತ ಬೀಳುತ್ತ, ಚಕ್ರಾಕಾರವಾಗಿ ಸುತ್ತು ತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರಿತು ! ಕೋವಿ ಕೈಯಿಂದ ಜಾರಿತು. ಎತ್ತಿದ್ದ ಅವನ ತಲೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಬಾಗಿ ಭೂಸ್ಪರ್ಶಮಾಡಿತು. ಈ ಧೀರನೂ ಶೂರನೂ ಆದ ಸೈನಿಕನು, ಉಕ್ಕಿಬಂದ ಹೃದಯದ ಕ್ಷೋಭೆಯಿಂದ ಮೂರ್ಛೆ ಹೋಗುವುದರಲ್ಲಿದ್ದನು ! ....ಹಾಗಾದರೆ ಯುದ್ಧ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶತ್ರುವನ್ನು ಸಂಹರಿಸುವುದು ಅಷ್ಟು ಭಯಾನಕ ವ್ಯಾಪಾರವೇ ? ಯಾವ ಶತ್ರುವು ತನ್ನ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಕೆಡೆಯವರ ಗುಟ್ಟನ್ನರಿತಿರುವುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಭಯಂಕರನೋ ಆ ಶತ್ರುವನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದು ಅಷ್ಟು ಕಷ್ಟವೇ ?....ಆದರೆ ಸೈನಿಕನು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಹಾಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮರು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡು, ತಲೆಯನ್ನೆತ್ತಿ ಕೋವಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಪುನಃ ಗುರಿಯಿಟ್ಟನು. ಮನಸ್ಸು ತಿಳಿಗೊಂಡು, ಹೃದಯವು ದೃಢವಾಗಿ, ದೃಷ್ಟಿಯು ಸ್ಥಿರವಾಯಿತು. ನಿರ್ದೋಷವಾದ ವಿವೇಚನೆ—ನಿರ್ಮಲವಾದ ಆತ್ಮ ! ಅವನಿಗೆ ಆ ಶತ್ರುವನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿಯುವ ಆಸೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಳುವು ಕೊಟ್ಟರೂ ಅವನು ಇರುವ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಶಿಬಿರಕ್ಕೆ ದೌಡಾಯಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ ! ಸೈನಿಕನು ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು, ಆ ಅಶ್ವಾರೋಹಿಯನ್ನು, ತಾನು ಅವಿತಿದ್ದ ಸ್ಥಳ ದಿಂದಲೇ, ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡದೆ, ಕ್ಷಣ ಹೊತ್ತೂ ಯೋಚಿಸದೆ—ಕೋವಿ ಯಿಂದ ಸುಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಉತ್ತರಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ

ಇನ್ನೊಂದು ಯೋಚನೆ ತಲೆದೋರಿತು. "ನಿಲ್ಲು ; ನಿಲ್ಲು ; ನಿಲ್ಲು !....ಇನ್ನೂ ಆಸೆ ಇದೆ" ಅಂದ ಹಾಗಾಯಿತು. "ಆ ಅಶ್ವಾರೋಹಿಗೆ ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಇರಬಹುದು! ಸುಮ್ಮನೆ ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಪರ್ವತಮಾಲೆಯನ್ನೂ ವನರಾಶಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿ ಆನಂದಪಡುತ್ತಿರಬಹುದು! ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೆ, ಅವನು ಬಂದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನು ಹೋಗುವನೋ ಏನೋ? ಅವನು ಹಿಂತಿರುಗುವುದರಲ್ಲಿ ನಿಜಾಂಶವು ತಿಳಿದೇ ತಿಳಿಯುವುದು. ಆ ಸವಾರನ ಅಚಂಚಲವಾದ ದೃಷ್ಟಿಯು...." ಸೈನಿಕನು ಈ ರೀತಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತ, ಹಾಗೆಯೇ ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೆ ತಿರುಗಿಸಿ, ಆಳವಾದ ಕಣಿವೆಯ ತಳಕ್ಕೆ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬೀರಿದನು. ಕೆಳಗೆ, ದೂರದ ಹಚ್ಚನೆಯ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ, ತನ್ನ ಕಡೆಯ ಸೈನಿಕರೂ ಕುದುರೆಗಳೂ ಸಾಲುಗಟ್ಟಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಕಂಡಿತು! ಯಾರೋ ಅವಿವೇಕಿಯಾದ ದಳಪತಿಯು—ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ನೂರಾರು ಶಿಖರಗಳಿಂದ ಕಾಣುವ ಹಾಗೆ—ಕುದುರೆಗಳಿಗೆ ನೀರು ಕುಡಿಸಲು ತನ್ನ ಕಡೆಯುವರಿಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಟ್ಟದಂತೆ ತೋರಿತು. ಸೈನಿಕನು ತಲೆಯನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ, ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಪುನಃ ಕೋವಿಯ ನಲ್ಲಿಗೆ ಜೋಡಿಸಿ ಅಶ್ವಾರೋಹಿಯ ಮೇಲೆ ನೆಟ್ಟನು. ಈ ಬಾರಿ ಕುದುರೆಗೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟನು. ಗೃಹತ್ಯಾಗಿಯಾದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತಂದೆಯು ಹೇಳಿದ್ದ ಮಾತುಗಳು ಅವನ ಹೃದಯಾಂತರಾಳದಲ್ಲಿ ಭಗವದ್ವಾಕ್ಯದಂತೆ ಧ್ವನಿಗೈದುವು: "ನೀನು—ಯಾವುದನ್ನು ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಯುವೆಯೋ ಅದನ್ನು—ಏನು ಬಂದರೂ ಬಿಡದೆ ಮಾಡು!"....ಈಗ ಅವನು ಶಾಂತನಾದನು, ಔಡುಗಚ್ಚಿದನು. ಅವನ ನರಗಳು ನಿದ್ರಿಸುವ ಹಸುಳೆಯ ನರಗಳಂತೆ ಪ್ರಶಾಂತವಾದವು. ಶಿಲಾಮೂರ್ತಿಯಂತೆ ನಿಶ್ಚಲನಾದನು. ಸಮವಾಗಿ —ನಿದಾನವಾಗಿ ಉಸಿರಾಡುತ್ತಿದ್ದನು—ಆತ್ಮವು ಹೇಳಿತು : "ಅಲುಗಾಡಬೇಡ! —ಶಾಂತನಾಗಿರು!" ಎಂದು. ಕರ್ತವ್ಯವು ಕರುಳನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿತು! ಸೈನಿಕನು ಗೋಲಿಯನ್ನು ಹಾರಿಸಿದನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಜಪೂತರ ದಳಪತಿಯೊಬ್ಬನು, ಪ್ರಕೃತಿಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂತಲೋ, ಅಥವಾ ಅಲ್ಲಿಯ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂತಲೋ, ತನ್ನ ಶಿಬಿರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ, ಪ್ರಪಾತದ ಬುಡವನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ತಿಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ನಿಂತು, ಮುಂದೆ ಯಾವ ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸು

ತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಎದುರಾಗಿ, ಸುಮಾರು ಕಾಲು ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದರ
ಕೇವಲ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ ಅನ್ನುವ ಹಾಗೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಪ್ರಪಾತ
ಶಿಲಾಮಯ ಪಾರ್ಶ್ವವು, ದುರ್ಗಮವಾದ ಕೋಟೆಯ ಗೋಡೆಯಂತೆ ಎದ
ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಗೊತ್ತುಗುರಿಯಿಲ್ಲದೆ ಸಂಚಾರಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ಬಂದ ಆ ದಳಪತಿಯ
ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ವನಶ್ರೀಯ ಸೊಬಗನ್ನೂ ಪ್ರಪಾತವನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತ
ನೋಡುತ್ತ, ಹಾಗೆಯೇ ಕತ್ತೆತ್ತಿ, ಆ ಪ್ರಪಾತದ ಮೇಲಿನ ಅಂಚಿಗೆ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು
ಬೀರಿದನು. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವನು ಒಂದು ಅತ್ಯಂತ ವಿಸ್ಮಯಕರವಾದ ದೃಶ್ಯವನ್ನು
ನೋಡಿ ಸ್ತಂಭೀಭೂತವಾದನು ! ಅಶ್ವಾರೋಹಿಯೋರ್ವನು ವಾಯುಮಂಡಲದಲ್ಲ
ಅತಿವೇಗದಿಂದ ಕೆಳಗಿನ ಕಣಿವೆಗೆ ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿದನು ! ಪಳಗಿದ
ಯೋಧನಂತೆ ಕುಳಿತು, ಕಡಿವಾಣವನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದೆಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ
ಸವಾರನ ತಲೆಯ ಕೂದಲೂ ಬಟ್ಟೆಯೂ ಗಾಳಿಯ ರಭಸಕ್ಕೆ ಹಾರಾಡುತ್ತಿತ್ತು
ಕುದುರೆಯ ರೀತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅದರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗೊರಸೂ ಸ್ಥೂ
ವಾದ ಭೂಮಿಯನ್ನು ತಾಡನೆ ಮಾಡುತ್ತ ನಾಗಾಲೋಟದಿಂದ ಓಡುತ್ತಿರುವಂತೆ
ತೋರುತ್ತಿತ್ತು ! ದಳಪತಿಯು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಕುದುರೆಯು, ಭೂಮಿ
ಗಿಳಿಯುವುದೋ ಎನ್ನುವಂತೆ ನಾಲ್ಕುಕಾಲುಗಳನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಮುಂದಕ್ಕೆಚಾಚಿತು
ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಈ ಭೀಕರ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ, ದಳಪತಿಯು, ದಿಗ್ಭ್ರ
ಮೆಯಿಂದ ಎದೆಯನ್ನು ತಟ್ಟಿಕೊಂಡು "ಅಬ್ಬಾ !" ಎನ್ನುತ್ತ, ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದಲೂ
ಭಯದಿಂದಲೂ ತುಂಬಿದವನಾಗಿ, ಮನದಲ್ಲಿ ಸಹಿಸಲಸಾಧ್ಯವಾದ ಭಾವನ
ಯೊಂದು ಮೂಡಿ, ನಿಲ್ಲಲಾರದೆ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟನು. ಆ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿಯೇ
ದೂರದಲ್ಲಿ ವನಾಂತರಾಳದಿಂದ ಏನೋ ಅಪ್ಪಳಿಸಿ ಬಿದ್ದ ಶಬ್ದವೊಂದು ಕೇಳಿ
ಬಂದು, ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಯಿಲ್ಲದೆ ಉಡುಗಿಹೋಯಿತು ! ಎಲ್ಲವೂ ನಿಶ್ಶಬ್ದ !

ದಳಪತಿಯು ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣಗಳ ಮೇಲೆ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡೆದ್ದು—ಚೆದರಿದ
ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಡುತ್ತ, ಅರ್ಧಗಂಟೆಯ
ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಶಿಬಿರವನ್ನು ಸೇರಿದನು.

೩

ಸೈನಿಕನು ಗೋಲಿಯನ್ನು ಹಾರಿಸಿದೊಡನೆಯೇ ಪುನಃ ಕೋವಿಗೆ ಗೋಲಿ
ಯನ್ನು ತುಂಬಿ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಕಾವಲಿದ್ದನು. ಹತ್ತು ನಿಮಿಷ ಕಳೆಯುವುದ

ಹೊಳಗಾಗಿ ರಜಪೂತ ಹವಾಲ್ದಾರನೊಬ್ಬನು ಇವನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಹರಿದು ಬಂದನು. ಸೈನಿಕನು ತಲೆಯನ್ನಾಗಲಿ, ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನಾಗಲಿ ಅವನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿಸದೆ, ಅವನನ್ನು ಗುರ್ತಿಸದ ಹಾಗೂ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ, ನಿಶ್ಚಲನಾಗಿದ್ದನು. ಬಂದವನು ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿದನು—

"ನೀನು ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಿದೆಯಾ ?" ಎಂದು

"ಹೌದು."

"ಯಾರ ಮೇಲೆ ?"

"ಒಂದು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ—ಅದೋ ಆ ತುದಿ ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿತ್ತು—ಏಟು ಬಿದ್ದು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹಾರಿತು."

"ಕುದುರೆಯು ಮಾತ್ರ ಇದ್ದಿತೆ ?"

"ಇಲ್ಲ—"

"ಹಾಗಾದರೆ....?"

ಸೈನಿಕನು ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಮುಖವು ಬಿಳುಪೇರಿಹೋಗಿದ್ದಿತು ; ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾವ ಕಳವಳದ ಚಿಹ್ನೆಯೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಹವಾಲ್ದಾರನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳಲಾರದೆ ಮುಖವನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡನು. ಹವಾಲ್ದಾರನು ಕ್ಷಣಕಾಲ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಆಮೇಲೆ "ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳು, ಗುಟ್ಟು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ ; ನಾನು ಆಜ್ಞೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ—ಕೇಳು ; ಆ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಯಾರಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ?" ಎಂದು ಸ್ಥಿರದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದನು. ಸೈನಿಕನು ಅಧೋದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ "ಇದ್ದರು" ಎಂದನು.

"ಯಾರು ?"

"ನನ್ನ ತಂದೆ."

"ಹ !—ಯಾರು ?"

"ನನ್ನ ತಂದೆ."

"ಏನು ಹಾಗೆಂದರೆ, ವಿಕ್ರಮ ?"

"ನಾನು ವಿಕ್ರಮನಲ್ಲ !"

"ಯಾರು ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ?"

"ನಾನು ಔರಂಗನನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿಬಂದ ರಸೂಲ್ !

ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿ ರಸೂಲ್‌ಖಾನನು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು

ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿದನು. ಹವಾಲ್ದಾರನು "ಅಬ್ಬಾ !" ಎನ್ನುತ್ತ ಎದೆಯನ್ನು ತಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಮರುಮಾತಿಲ್ಲದೆ, ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಹೆಂಡತಿಯ ಕಾಗದ*

ಅಂದು ಭಾನುವಾರ! ಭಾನುವಾರ ವಾರಕ್ಕೊಂದು ಸಲ ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತಿಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ರಾಮನಾಥನಿಗೆ ಅವನ ದೇವಿಯಿಂದ ವಾರಕ್ಕೊಂದುಸಲ ಕಾಗದ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅದೂ ಭಾನುವಾರವೇ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಭಾನುವಾರ ಒಂದು ವೇಳೆ ತಪ್ಪಿದರೂ ತಪ್ಪಬಹುದು; ಆದರೆ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಾಗದ ಬರುವುದು ಮಾತ್ರ ತಪ್ಪುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಅವನು ವಾಣಿಯ ಸಂಗಡ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕರಾರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಷರತ್ತು. ಈಗ ವಾಣಿ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತೌರುಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಳು. ಇವನು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದುಕೊಂಡು, ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ.

ರಾಮನಾಥ ಪೂರಾ ರಸಿಕ. ಅವನ ರಸಿಕತೆ ಕಲಿತುದಲ್ಲ! ಅದು ಜನ್ಮ ಜನ್ಮಾಂತರಗಳಿಂದಲೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ ಅವನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅಂಟಿ ಬಂದ ಗುಣ. ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷದ ಭಾವವನ್ನು ತೋರುವುದು ಹೆಚ್ಚಲ್ಲ; ಬೇವಿನ ಕಾಯನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣಿನ ಸವಿಯ ಭಾವವನ್ನು ತೋರುವುದೀಗ ರಸಿಕತೆ! ರಾಮನಾಥನ ರಸಿಕತೆ ಈ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದುದು. ಒಂದು ದಿನ ವಾಣಿಗೆ ಇವನ ಮೇಲೆ ಯಾತಕ್ಕೋ ಬಹಳ ಕೋಪ ಬಂತು. ಇವನೂ ಬಹಳ ರೇಗಿಸಿದ. ಅವಳು ಎಷ್ಟು ಕೋಪ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೂ ಇವನು ಒಂದು ಮಾತೂ ಆಡಿಸದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಮುಗುಳ್ನಗೆ ನಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅವಳ ಕೋಪವನ್ನು ಮತ್ತೂ ಕೆಣಕಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಅದು ಕರಗಿ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಬರೀ ಕೋಪದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಅವಳು ಗಂಡನಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಳು. ಕಣ್ಣು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೇಲಿತೋ ಇಲ್ಲವೋ ಬೇಗ ಬಂದು, ಅವನ ದೇಹಕ್ಕೆ ಹಬ್ಬಿದ ಹಾಗೆ ನಿಂತು, ಅವನ ಎದೆಗೆ ತನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಒತ್ತಿ ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿ ಅಳಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಆಮೇಲೆ ಶಾಂತಿ ಸಮಾಧಾನಗಳ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭ. ರಾಮನಾಥ, ಅವಳ ಸೆರಗಿನ ತುದಿಯಿಂದಲೇ ಅವಳ

*Dedicated to my pals of my Collage Cricket Team, 1930.

ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಒರಿಸತೊಡಗಿದ. ವಾಣಿ ದುಃಖವನ್ನೂ ಕೋಪವನ್ನೂ ಸವ
ತೂಕದಲ್ಲಿ ಬೆರೆಸಿ, ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಬಿಕ್ಕಳಿಸುತ್ತ 'ಈಗ ಬಂದ್ರೇನೋ!—
ಮುದ್ದಿಸೋಕೆ!—ಹೋಗೀ ಅಂದ್ರೆ!—ನೀವು ನನ್ನ ಮುಟ್ಟಬೇಡಿ!
ಅಂದವಳು, ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಒಂದಂಗುಲವೂ ಕದಲಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಹೆಗ
ಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿ ಪುನಃ ಅಳತೊಡಗಿದಳು. ರಾಮನಾಥನಿಗೆ ಅವಳ ಆಟವನ
ನೋಡಿ ನಗು ಬಂತು. ಅವನು ಒಂದು ಕೈಯಿಂದ ಅವಳ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟುತ್ತ
ಇನ್ನೊಂದು ಕೈಯಿಂದ ಅವಳ ಮುಂದಲೆಯನ್ನು ಸವರುತ್ತ, "ವಾಣೀ, ನಾನ
ಮೊದಲೇ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಕೋಪ ನೋಡೋಕಾಗ್ತಿತ್ತೆ
ನಿನ್ನ ರೇಗಿಸಿ, ಕೋಪದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ರೂಪ ಹೇಗಿರುತ್ತೆ—ನೋಡ್ಬೇಕೂಂತಿದ್ದೆ
ಅದಕ್ಕೇ ಮೊದಲು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅಬ್ಬಬ್ಬಾ! ಅದೇನು ಕೋಪ
ಆ ಕಣ್ಣುಗಳೋ!—ಆ ಹುಬ್ಬುಗಂಟೋ!—ಆ ತುಟಿಗಳೋ! ಆ ನಿಲುವಿ
ಠೀವಿಯೋ!—ಆ...." ಅವನ ಮಾತು ಮುಗಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ವಾಣ
ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಅವನ ಬಾಯನ್ನು ಒತ್ತಿ, "ಸಾಕು ನಿಲ್ಲಿಸಿ! ನೀವೇನೀ
ವರ್ಣಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ!—ಮೂಗಂತೆ!—ಕಿವಿಯಂತೆ! ಹೋಗಿ ಅಂದ್ರೆ! ನೀವ
ನನ್ನ ಮುಟ್ಟಬೇಡಿ!" ಅಂದಳು. ಈಗಲೂ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕದಲಲಿಲ್ಲ
ರಾಮನಾಥ ನಕ್ಕು, "ಅಲ್ವೇ, 'ನನ್ನ ಮುಟ್ಬೇಡಿ' ಅಂತೀಯ; ನೀನೆ
ನನ್ನ ಮುಟ್ಕೊಂಡಿದೀಯಲ್ಲೇ!" ಅಂದ. ಅವಳಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ನಗು ಬಂತು
ಒಂದು ಒಯ್ಯಾರದಿಂದ ತನ್ನ ದೇಹಲತೆಯನ್ನು ಬಳುಕಿಸುತ್ತಾ "ನಾನ
ಹೇಳಿದ್ದೇನು? ನೀವು—ನನ್ನ ಮುಟ್ಬೇಡಿ—ಅಂತ" ಎಂದಳು. ನಗು ಅವಳ
ದೇಹವನ್ನೆಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಪಿಸಿತ್ತು. ಅವಳು ರಾಮನಾಥನ ತೋಳುಗಳಲ್ಲಿ ಸೆ
ಯಾದಳು. ಅವನು "ಅ-ಹ-ಹ-ಹ-ಹ! ಎಷ್ಟು ಜಾಣತನ! ಒಪ್ಪಿದೆ
ವಾಣಿ! ಎಲ್ಲಿ?—ಹೀಗೆ ತಿರುಗು!" ಎಂದು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅವನ ಗಲ್ಲವನ್ನು
ಎತ್ತಿದ. ವಾಣಿ ನಗುತ್ತ ಬಳುಕುತ್ತ "ಯಾಕೆ?" ಎಂದಳು.

"ಇಷ್ಟು ಜಾಣತನದಿಂದ ಮಾತಾಡಿದೆ! ಸ್ವಲ್ಪ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡದಿದ್ರೆ
ಆಗುತ್ತದೆಯೇ?"

ಎಲ್ಲಾ ಆಗುತ್ತೆ!"

"ಛೇ—ಎಲ್ಲಾದರೂ ಉಂಟೇ!"

"ಅಬ್ಬಾ! ಎಷ್ಟು ಆಸೆಯೋ!"

ಅವನ ಆಸೆಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ಎಂದು ಹೇಳೋಣ! ಶಬ್ದಗಳಿಗೆ ನಿಲುಕದ ಅವನ ಆಸೆಯ ಪರಿಮಾಣವನ್ನು ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ವರ್ಣಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದು, ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಬೊಗಸೆಯಲ್ಲಿ ಅಳೆಯಲು ಹೊರಟ ಹಾಗೆ. ರಾಮನಾಥ ರಸಿಕ; ಅವನು ಆ ಹುಚ್ಚು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ವಾಣಿಗೆ ತನ್ನ ಆಸೆಯ ಆಳವನ್ನು ನಿಶ್ಶಬ್ದವಾಗಿಯೇ ತೋರಿಸಿದ.

* * *

ದೇವರು, ರಾಮನಾಥ ವಾಣಿ—ಇವರ ಜೀವನವನ್ನು ಒಂದಾಗಿ ಸೇರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮುತುವರ್ಜಿ ವಹಿಸಿದ್ದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ವಾಣಿ ರಾಮನಾಥನ ರಸಿಕತೆಗೆ ತಕ್ಕ ಹೆಣ್ಣು; ಅವನ ಮೆಚ್ಚಿನ ಮಡದಿ. ಇತರರು ಜೀವನವನ್ನು ಒಂದು ಪ್ರಯಾಣ ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ, ಇವರು ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಒಂದು ಆಟ ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರು. ಅವನ ಪ್ರೇಮ ಮೇರೆಯಿಲ್ಲದ ಮಹಾ ಸಮುದ್ರ; ಅವಳ ಒಲವು ತಡೆಯಿಲ್ಲದ ತುಂಬಿದ ಪ್ರವಾಹ.

ವಾಣಿ ಓದು ಬರಹ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲವಳು. ಗಂಡನನ್ನು ಮರುಳುಮಾಡುವ ಹಾಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಾಮನಾಥ ನಾಲ್ಕು ಪುಟ ಬರೆದರೆ ಅವಳು ಎಂಟು ಪುಟ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಎಲ್ಲಾ ಹುಚ್ಚು!—ಹುಚ್ಚು—ಎನ್ನುವಿರೋ? ಹೌದು ಹುಚ್ಚುತನವೇ ಸರಿ! ಆದರೆ ಇದು ಪ್ರೇಮಿಗಳಾದ ಎಲ್ಲಾ ದಂಪತಿಗಳೂ ಅನುಭವಿಸುವ ಹುಚ್ಚುತನ! ಯೌವನದ ದಾಂಪತ್ಯದ ಎಳೆಯ ದಿನಗಳು ಈ ವಿಧವಾದ ಹುಚ್ಚಿನಿಂದ ತುಂಬಿರುತ್ತವೆ. ರಾಮನಾಥನಿಗೆ ಅವನ ಮೋಹದ ಮಡದಿ ಈ ಹುಚ್ಚನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಿಡಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು.

* * *

ಸರಿ, ಅಂದು ಭಾನುವಾರ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲವೆ? ಅಂದು ವಾಣಿಯ ಕಾಗದ ಬರುವ ದಿನ. ರಾಮನಾಥ ಬಹಳ ಆಸೆಯಿಂದ ಕಾದಿದ್ದ. ಅವನ ಆಶೆ ಶನಿವಾರ ರಾತ್ರಿಯಿಂದಲೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿತ್ತು! ಆ ರಾತ್ರಿ, ನಿದ್ರೆ ಬರುವ ಮೊದಲು, ವಾಣಿಯ ಕಾಗದದ ಯೋಚನೆಯು ಕೊನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಭಾನುವಾರ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ಎದ್ದಾಗ ಅದೇ ಮೊದಲನೆಯ ಯೋಚನೆ! ಹಿಂದಿನ ವಾರ ವಾಣಿಯ ಕಾಗದ ಬಹಳ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ "....ಈಗ ಹೆಚ್ಚು ಬರೆಯೋಕೆ ಪುರಸತ್ತಿಲ್ಲ; ಮುಂದಿನ ವಾರ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ

ಕಾಗದ ಬರೀತೀನಿ, ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು...." ಎಂದು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಆಸೆ ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಒಂದು ಮಾತು ಸೇರಿಸಿದ್ದಳು. ಅವನಿಗೆ ಆ ಕಾಗದ ಓದಿದಾಗ ವಿಪರೀತ ಕೋಪ ಬಂತು. ಆದರೂ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಓದಿ ಕೋಪವನ್ನು ನುಂಗಿಕೊಂಡ. ವಾಣಿ ಚತುರೆ! ರಾಮನಾಥ ಹೇಗೆ ಹೇಗೋ ಒಂದು ವಾರವನ್ನು ಕಳೆದ. ಅಂದು ಪುನಃ ಭಾನುವಾರ. ವಾಣಿ ಹಿಂದಿನ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಒಡ್ಡಿದ್ದ ಆಸೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಅಂದು ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನೆಲ್ಲಾ ತುಂಬಿತು. ಅಲ್ಲದೆ ಅವಳ ಆ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾದ ಕಾಗದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ, ಇವನು ಹುಚ್ಚಾಪಟ್ಟೆ ರೇಗಿ, ಆರು ಪುಟಗಳಷ್ಟು ಕಾಗದ ಬರೆದಿದ್ದ. ಅದರ ಯೋಚನೆ ಬೇರೆ! ತಾನು ರೇಗಿ ಬರೆದದ್ದಕ್ಕೆ ವಾಣಿ ಏನೇನು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿ—ಯಾವ ಯಾವ ಪ್ರೇಮದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬರೆದು ತನ್ನನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದಾಳೋ!—ಎಂದು ಯೋಚಿಸತೊಡಗಿದ. ಅಂದು ಭಾನುವಾರವಾದ್ದರಿಂದ ಅಂಚೆಯವನು ಬರುವುದು ಎಂದಿಗಿಂತಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು. ನೋಡಿ, ಭಾನುವಾರದಲ್ಲಿ ಅದೊಂದೇ ಕುಂದಕ! ಅದರಲ್ಲೂ ಬೇರೆ ಊರಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರೇಯಸಿಯಿಂದ ಪ್ರೇಮದ ಕಾಗದವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವವರ ಗಣನೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಕುಂದಕ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಲ್ಲ! ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅಂಚೆಯವನು ಬಂದ. ಅವನು ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೇ ರಾಮನಾಥ "ಏನಪ್ಪಾ, ರಾಮಯ್ಯಾ, ಏನಾದರೂ ಉಂಟೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಅವನು, "ಇದೆ. ಸ್ವಾಮಿ" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ, ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಒಂದು ಕಾಗದವನ್ನು ಆರಿಸಿ ತೆಗೆದ. ವಾಣಿಯ ಕಾಗದವೇ ಇರಬೇಕು! ವಾಣಿ ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯವಳು! ರಾಮಯ್ಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಕಾಗದವನ್ನು ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟ. ಹೌದು—ವಾಣಿಯ ಕಾಗದ! ದಪ್ಪವಾಗಿತ್ತು! ಇನ್ನೇನು ಕಾಗದವನು ಒಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿದ್ದ—ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ, ಗಣೇಶ ಅವಸರವಾಗಿ ಬೈಸಿಕಲ್ ಮೇಲೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದವನು ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ಇವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ರಾಮನಾಥ!" ಎಂದು ಕೂಗಿದ. ರಾಮನಾಥ ಕಾಗದ ಒಡೆಯುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದ. ಗಣೇಶ ಇವನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಇಳಿದು, "ಲೋ, ಹೊತ್ತಾಗ್ಲಿಲ್ವೇನೋ ಮ್ಯಾಚಿಗೆ! ಇನ್ನೂ ಬಟ್ಟೇನೇ ಹಾಕ್ಕೊಂಡಿಲ್ವಲ್ಲೋ ನೀನು!" ಎಂದ. ರಾಮನಾಥ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಾಗದದ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಅಂದು ಇದ್ದ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಮ್ಯಾಚನ್ನೇ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದ! ಸರಿ, ಇನ್ನು ಕಾಗದ ಓದೋದು ಹೇಗೆ? ಮ್ಯಾಚಿಗೆ ಹೊತ್ತು ಮೀರಿದೆ; ಅಲ್ಲದೆ

ಗಣೇಶ ಬೇರೆ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಕಾಗದ ದೊಡ್ಡದಾಗಿರುವ ಹಾಗಿದೆ! ಓದುವುದಕ್ಕೆ ಸಮಯವಿಲ್ಲ. ಬೇಗ ಬೇಗ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ವಾಣಿಯ ಕಾಗದವನ್ನು ಷರಾಯಿ ಜೇಬಿನಲ್ಲಿ ತುರುಕಿಕೊಂಡು, ಸೈಕಲ್ ಹತ್ತಿ ಗಣೇಶನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟ. ಮ್ಯಾಚಿಗೆ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು; ಅದರ ಯೋಚನೆ ಬೇರೆ. ಇತ್ತ ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಗಣೇಶ ನೂರೆಂಟು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಇವನ ಮನಸ್ಸೋ ವಾಣಿಯ ಕಾಗದದ ಸೆಳೆತದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ಲಿಬಿಲಿಬಿ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾಗದ ದಪ್ಪವಾಗಿತ್ತು....ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ಪುಟ ಬರೆದಿರಬಹುದು!—ವಾಣಿ ಬಲು ಒಳ್ಳೆಯ ಹುಡುಗಿ!—ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದಾಳೆ!—ಏನೇನು ಬರೆದಿದ್ದಾಳೋ! ಅವಳು ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟು ಬರೆದರೆ ಬಲು ಸುಖವಾಗಿರುತ್ತೆ ಶೈಲಿ!....ಇನ್ನೇನು ಒಂದು ಮುದುಕಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ ಬೈಸಿಕಲ್ಲನ್ನ! ಅನಾಹುತ ಆಗೋಕೆ ಮುಂಚೇನೇ ಗಣೇಶ "ಲೋ! ಮುದುಕಿ!—ಮುದುಕಿ! ಎಲ್ಲೋದ್ತಿಯೋ?" ಎಂದ. ದೈವಾಧೀನ! ರಾಮನಾಥ ಹೇಗೋ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಆದರೆ ಮುಂದಿನ ಚಕ್ರ ಇವನ ಸಮೇತ ಚರಂಡಿಗೆ ಇಳೀತು. ರಾಮನಾಥ "ಇವತ್ತು ಎದ್ದ ಹೊತ್ತು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ!" ಅಂದುಕೊಂಡು ಬೈಸಿಕಲ್ಲಿಂದ ಇಳಿದು, ಅದನ್ನು ಪುನಃ ರಸ್ತೆಗೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹತ್ತಿದ. ಗಣೇಶ, "ಏನೋ ರಾಮು, ಇವತ್ತು ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ನೆಟ್ಟಗಿರೋ ಹಾಗೆ ಕಾಣೊಲ್ಲ! ಈಗಲೇ ಹೊತ್ತಾಗಿದೆ ಮ್ಯಾಚಿಗೆ!—ಈ ಮಧ್ಯೆ ನೀನು ಪೋಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್ ದಾರಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದೆಯಲ್ಲ! ಸ್ವಲ್ಪ ರಸ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಗಾ ಇರ್ಲಿ" ಎಂದ.

ರಾಮನಾಥ—'ಏನೂ ಇಲ್ಲಾ ಕಣೋ, ಇವತ್ತು ಊರಿಂದ ದುಡ್ಡು ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು, ಬರ್ಲಿಲ್ಲ—ಯೋಚಿಸ್ತಾ ಇದ್ದೆ, ಅಷ್ಟೆ!" ಎಂದ.

"ಗುಗ್ಗೂ, ಇವತ್ತು ಭಾನುವಾರಾ ಅಲ್ವೇನೋ!"

"ಓ! ಇವತ್ತು ಭಾ-ನು-ವಾ-ರಾ-ನೇ! ನಾನು ಶನಿವಾರಾಂತಿದ್ದೆ! ಸರಿ, ಹುಂ!" ಸುಳ್ಳಿಗೆ ತಡೆಯುಂಟೆ!

* * *

ಇಬ್ಬರೂ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಕಾಲೇಜು ತಲಪಿದರು, ಅಲ್ಲೇ ಆಟ ಇದ್ದದ್ದು. ಆಗಲೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಇವರು ಹೊತ್ತಾಗಿ ಬಂದದ್ದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಆಕ್ಷೇಪಿಸುವವರೇ! ಗಣೇಶ ತಾನು ಹೊತ್ತಾಗಿ ಬಂದದ್ದಕ್ಕೆ ರಾಮನಾಥನ

ಮೇಲೆ ತಪ್ಪು ಹೊರಿಸಿದ. ರಾಮನಾಥ ಏನು ಹೇಳಬೇಕು ? ವಾಣಿಯು ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ತಪ್ಪುಹಾಕಬೇಕು ! ಛೆ ! ಪಾಪ, ಆ ಕಾಗದ ಏನು ಮಾಡೀತು ? ಅಂಚೆಯವನು ಹೊತ್ತಾಗಿ ಬಂದ. ಅದು ಅವನ ತಪ್ಪಲ್ಲ. ಭಾನುವಾರ ಒಂದೇ "ಡೆಲಿವರಿ"—ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಮೇಲೆ. ತಪ್ಪು ಅಂಚೆಯ ಇಲಾಖೆಯದು ! ತರ್ಕವೇನೋ ಸರಿಯಾಗಿದೆ ! ಆದರೆ ಕೇಳುವವರಾರು ?

ರಾಮನಾಥನ ಎದುರು ಪಕ್ಷದವರು ಆಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವರು ಹೋದೊಡನೆಯೇ ಅಂಗಿ ಬಿಚ್ಚಿ "ಫೀಲ್ಡಿ" (field) ಗೆ ಇಳಿಯಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಇಬ್ಬರೂ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ಕಾಗದವೇನೋ ರಾಮನಾಥನ ಷರಾಯಿ ಜೇಬಿನಲ್ಲೇ ಇತ್ತು. ಅದರ ದೆಸೆಯಿಂದ ಅವನ ಮನಸ್ಸು, ಗಾಳದ ಕೊಕ್ಕೆಯನ್ನು ಕಚ್ಚಿದ ಮೀನಿನ ಹಾಗೆ ಆಗಿತ್ತು ! ಅದರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಯೋಚಿಸತೊಡಗಿದ. ಯೋಚನೆಗೂ ಭಂಗ ಬರುತ್ತಿತ್ತು ! ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಇವನ ಕಡೆ ಚೆಂಡು ಬಂದು, ತೋಳ ಕುರಿಮಂದೇನ ಚೆದರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಇವನ ಯೋಚನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚೆದರಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಭಂಗ ಬಂದ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಇವನು ಪುನಃ ಪುನಃ ಮೊದಲಿನಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಿದ್ದ. "ಏನೋ ಈ ಸಲ ಪೂರಾ ಬರೆದಿರೋ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತೆ !—ನಾನು ಆರು ಪೇಜು ಬರೆದಿದ್ದೆ !—ವಾಣಿ ಕಡೆಯ ಪಕ್ಷ ಹತ್ತು ಪೇಜಾದರೂ ಬರೆದಿರಬೇಕು !—ಹತ್ತು ಪೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಅದೆಷ್ಟು ಪ್ರೇಮವನ್ನು ನೆಯ್ದಿದ್ದಾಳೋ ! ಈ ಸಲ ಏನು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಕರೆದಿದ್ದಾಳೋ ನನ್ನ ;—ಹೋದ ಸಲ 'ಸುಂ-ದ-ರಾ' ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಳು ! ಈ ಸಲ ಏನಿರ...." ಯೋಚನೆಗೆ ದೊಡ್ಡ ಭಂಗ ಬಂತು ! ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಅವನ ಕಡೆಯವರೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಕಂಠದಿಂದ "ರಾಮನಾಥ !" ಎಂದು ಕೂಗಿದರು. ರಾಮನಾಥ ಇದ್ದ ಕಡೆಗೆ ಒಂದು "ಕ್ಯಾಚ್" (catch) ಹೋಗಿ, ಅವನು ಅದನ್ನು ಹಿಡಿಯಲಿ ಎಂದು, ಎಲ್ಲರೂ ಅವನ ಹೆಸರನ್ನು ಕೂಗಿದರು. ಆದರೆ ರಾಮನಾಥ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಮಂಟಪ ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ ! ಅಷ್ಟು ಜನರ ಒಂದೇ ಕೂಗಿನಿಂದ ಆ ಮಂಟಪ ಒಂದೇ ಸಲಕ್ಕೆ ಕಳಚಿ ಭೂಮಿಗೆ ಬಿದ್ದಂತಾಯಿತು ! ಅವನು ಚೆಂಡನ್ನು ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿಂದ ಎಲ್ಲಾ "ಸ್ಟೆಡೀ (steady) ರಾಮು !—ಸ್ಟೆಡೀ ರಾಮನಾಥ್ !" ಎಂಬ ಕೂಗು ಕೇಳಿ ಬಂತು. ರಾಮನಾಥ ಅಂದು ಏನೋ ತನ್ನ ಗ್ರಹಚಾರ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ ಅಂದುಕೊಂಡ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಅವನ "ಕ್ಯಾಪ್ಟನ್" (Captain)

ಚೆಂಡನ್ನು ಅವನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು "ಬೋಲ್" (bowl) ಮಾಡಹೇಳಿದ. "ಕ್ಯಾಚ್" ಬಿಟ್ಟದ್ದೇ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಭೂಮಿಗೆ ಇಳಿದುಹೋಗಿತ್ತು. "ಬೋಲಿಂಗ್" (bowling) ನಲ್ಲೂ ಅವನ ಅದೃಷ್ಟ ಜಳ್ಳಾಯಿತು! ಒಂದು "ವಿಕೆಟ್ಟೂ" (wicket) ಬರಲಿಲ್ಲ!

ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ "ಟೀ" (tea) ಗೋಸ್ಕರ ಆಟ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ "ಟೀ"ಗೆ ಕುಳಿತರು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಗ ರಾಮನಾಥನಿಗೆ ತಾನು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಗಲಾಟೆಯಿಲ್ಲದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವಾಣಿಯ ಕಾಗದವನ್ನು ಓದೋಣವೆನ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದು? ಅಲ್ಲದೆ "ಟೀ" ತಪ್ಪಿ ಹೋಗುತ್ತೆ. ಬಿಟ್ಟ ಟೀ ಬಲು ರುಚಿ! ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಗಡಿಬಿಡಿ! ಹೊರಗಿನ ಗಡಿಬಿಡಿಗಿಂತ ಅವನ ಒಳಗಿನ ಗಡಿಬಿಡಿಯೇ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು! ಹತ್ತು ಪೇಜು ಪ್ರೇಮದ ಕಾಗದವನ್ನು ಓದಿ ಮುಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಸಾಲದು! ಅಲ್ಲದೆ ವಾಣಿಯ ಕಾಗದವನ್ನು ಓದುತ್ತಾ ಇರಬೇಕಾದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಸುಳು ವಿರಕೂಡದು! ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಇರಬೇಕು. ಎಷ್ಟು ಸಲ ಓದಿದರೂ ಯಾರೂ ಅಡ್ಡಿಬರುವವರಿಲ್ಲ—ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿದ್ದರೆ, ಆಗ ಪ್ರೇಮಪತ್ರದ ರುಚಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ! ಇಲ್ಲ—ವಾಣಿಯ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದುವುದಕ್ಕೆ ಈಗ ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರವೂ ಸಮಯವಲ್ಲ! ಆಟ ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೆ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಒಂದು ಏಕಾಂತವಾದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ನಿಧಾನವಾಗಿ—ತಡೆ ತಡೆದು—ಒಂದೊಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಸವಿಯುತ್ತ ಓದಬೇಕು. ಅದೇ ಸರಿ!—ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿಕೊಂಡು, ರಾಮನಾಥ ಎಲ್ಲರೊಡನೆ ತಾನೂ "ಟೀ"ಗೆ ಕುಳಿತ. ಜೊತೆಯವರೆಲ್ಲಾ ಇವನನ್ನು ಹಾಸ್ಯಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಗಣೇಶ, "ಇವತ್ತು ರಾಮೂಗೆ ಗ್ರಹಣ ಹಿಡಿದಿದೆ!" ಅಂದ. ನಾಣಿ "ಪಿಶಾಚಿ ಹಿಡಿ ಯೋದು ಮಾತ್ರ ಬಾಕಿ!" ಅಂದ. ವಿಜು—ಅವನ "ಕ್ಯಾಪ್ಟನ್"—"ಏನೋ ರಾಮು 'ಕ್ಯಾಚ್' ಬಂದಾಗ ಎಲ್ನೋಡ್ತಿದ್ಯೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಗೋಪಾಲೈಂಗಾರಿ—"ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ನಕ್ಷತ್ರಾ ಎಣಿಸ್ತಿದ್ದ ಕಣ್ರೋ!" ಎಂದ. ಕೃಷ್ಣ "ಇಲ್ಲಾ! ಇಲ್ಲಾ! ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಯಾವಾಗ ಕೊಡ್ತಾರೇ ಅಂತೆ ಯೋಚಿ ಸ್ತಿದ್ದ! ಅಲ್ವೇನೋ ರಾಮು? ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರದ್ದು ಒಂದೊಂದು ತರಹ ಟೀಕೆ. ರಾಮನಾಥ ಒಂದು ಮಾತೂ ಆಡಲಿಲ್ಲ. ಒಳಗೊಳಗೇ ನಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಗುಟ್ಟು ಅವನಲ್ಲಿಯೇ ಇತ್ತು. ಏನು ಮಾಡುವುದು! ಇವತ್ತು

ವಾಣಿಯ ಕಾಗದ ಬಂದು, ಅದನ್ನು ಅವನು ಇನ್ನೂ ಓದದೇ ಇದ್ದದ್ದೇ ಇಷ್ಟು ಅನಾಹುತಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು ! ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಆಗಲಿ, ಅವಳ ಕಾಗದ !–ಪ್ರೇಮದ ಕಾಗದ !—ಹತ್ತು ಪುಟಗಳ ಕಾಗದ !—ಅವನ ಷರಾಯಿ ಜೇಬಿನಲ್ಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿತ್ತು ! ಆದರೇನು ? ಅವಳ ಪ್ರೇಮಭರಿತವಾದ ಕಾಗದವನ್ನು ಅಷ್ಟು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡೂ ಅದನ್ನು ಓದಿ ಸವಿದು ತೃಪ್ತಿಪಡಲಾಗದಿರುವುದು ಎಂತಹ ದುರದೃಷ್ಟ ! ಎಷ್ಟು ಸಂಕಟಕರ !

"ಟೀ" ಮುಗಿಯಿತು. ರಾಮನಾಥನ ಕಡೆಯವರ ಆಟಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ರಾಮನಾಥನಿಗೆ ಅದರ ಕಡೆ ಗಮನವೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ವಾಣಿಯ ಕಾಗದ ಕಣ್ಣಮುಂದೆ ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ತೋರಿತು. ಒಂದು ಸಲ ಅದು ಕಾಗದವಾಗಿ ಕಾಣುವುದು ; ಒಂದು ಸಲ ವಾಣಿಯಾಗಿ ಕಾಣುವುದು ! ಅವನ ಕಡೆಯವರು ಆಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಕಾಗದ ಓದುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಪುರಸತ್ತು ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಓದಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಹೆದರಿದ. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಸ್ನೇಹಿತರಿದ್ದಾರೆ! ದೂರ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಹೋಗಿ ಓದಬೇಕು. ಅರ್ಧ ಓದಿದಾಗ ಇವನ ಆಟದ ಸರ್ತಿ ಬಂದುಬಿಟ್ಟರೆ! ಪ್ರೇಮದ ಕಾಗದವನ್ನು ಅರ್ಧ ಓದಿಬಿಡುವುದು, ಒಣಗಿದ ಗಂಟಲಲ್ಲಿ ಅನ್ನದ ತುತ್ತು ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ ಹಾಗೆ! ನುಂಗುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ !—ಉಗುಳುವುದಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ ! ಬಲು ಸಂಕಟಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ! ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತೇ ತಡೆದಿದ್ದನಂತೆ, ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕಾಯಲಾರನೆ ? ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಏನು ಕೊಳ್ಳೇ ಹೋಗುವುದು ? ಕಾಯುವುದೇ ಸರಿ ! ಕಾದ. ಓದುವುದಕ್ಕಾಗದಿದ್ದರೆ ಹೋಗಲಿ, ಕಾಗದವನ್ನು ಮುಟ್ಟುತ್ತಾ ಇರಬಹುದಲ್ಲ !—ಅದಕ್ಕೆ ಏನು ಅಡ್ಡಿ ? ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಷರಾಯಿ ಜೇಬಿನಲ್ಲಿ ಕೈಹಾಕಿ, ಬೆರಳಿನಿಂದ ಕಾಗದವನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಸವರತೊಡಗಿದ ! ಏನು ಸುಖವೋ ಅವನಿಗೆ!

* * *

ರಾಮನಾಥ ಆಟದ ಸರ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಹನ್ನೊಂದನೆಯವನಾಗಿದ್ದ—ಅಂದರೆ ಕೊನೆಯವನಾಗಿದ್ದ. ಅವನ ದುರದೃಷ್ಟದ ಗಾಳಿ ಅವನ ಕಡೆಯವರಿಗೂ ತಟ್ಟಿತೆಂದು ಕಾಣುತ್ತೆ ! ಮೊದಲು ಹೋದವರೆಲ್ಲಾ, ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಬೇಗಬೇಗ "ಔಟ್" (out) ಆಗಿ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು. ರಾಮನಾಥನ ಸರ್ತಿ ಬೇಗ ಬಂತು. ಇವನ ಕಡೆಯವರು ಗೆಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಮೂವತ್ತು "ರನ್ಸ್" (runs)

ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಇವರೇ ಕಡೆಯ ಆಟಗಾರರು! ಇವನ ಕಡೆಯವರ ಭರವಸೆ ಯೆಲ್ಲಾ ಈಗ ಇವನ ಮೇಲೆ ಇತ್ತು. ರಾಮನಾಥನಿಗಾದರೋ ತನ್ನ ಮೇಲಿದ್ದ ಜವಾಬ್ದಾರೀ ಭಾರಕ್ಕಿಂತ, ತನ್ನ ಷರಾಯಿ ಜೇಬಿನಲ್ಲಿದ್ದ ವಾಣಿಯ ಕಾಗದದ ಭಾರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಂತೆ ತೋರಿತು! ಈ ಎರಡು ಭಾರಗಳನ್ನೂ ಹೊತ್ತು ಆದಷ್ಟು ದೃಢಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯಿಂದ ಹೊರಟ! ತನ್ನಿಂದ ತನ್ನ ಕಡೆಯವರಿಗೆ ಸೋಲಾಗಬಾರ ದೆಂದುಕೊಂಡ. ಅರ್ಧ ಗಂಟೆ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸು ವಾಣಿಯ ಕಾಗದವನ್ನು ಮರೆತಿದ್ದರೆ ಆದೀತಲ್ಲಾ !—ಎಂದೆಣಿಸಿದ. ವಾಣಿಯ ಕಾಗದ ಇವತ್ತು ಬರದೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೂ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು !—ಎಂದು ತೋರಿತು. ಇಲ್ಲ !—ಇಲ್ಲ ! ಬಂದದ್ದು ಸರಿ ;—ಆದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂಚೆ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಮುಂಚೆ ಹೇಗೆ ಬಂದೀತು? ಇವತ್ತು ಭಾನುವಾರ! ಹುಂ! ಈ ಹಾಳು ಭಾನುವಾರ!—ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಆಟಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಆಟ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸಾಗಿತು. ಕಾಲುಗಂಟೆ ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆಡಿದರು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಗೆಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು "ರನ್ಸ್" ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರೂ "ಸ್ಟೆಡೀ ರಾಮೂ!—ಸ್ಟೆಡೀ ರಾಮೂ" ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ರಾಮನಾಥನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ವಿಶ್ವಪ್ರಯತ್ನ ! ಒಂದು ಕಡೆ ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸಿಕ್ಕೂ ಸಿಲುಕದ ಹಾಗೆ ಆಟವಾಡಿಸು ತ್ತಿದ್ದಾಳೆ! ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಪ್ರೇಯಸಿಯ ಕಾಗದ! "ಇತ್ತ ದರಿ—ಅತ್ತ ಪುಲಿ" ಅಂದಳಂತೆ ಕೌರವನ ರಾಜ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಗೇ ಆಗಿತ್ತು! ಆ ಸಂಕಟ—ಅನುಭವಿಸಿದವನೇ ಬಲ್ಲ! ಶತ್ರುವಿಗೂ ಬೇಡ! ಆಟ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿತು. ಗೆಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು "ರನ್ಸ್" ಬೇಕಾಗಿದೆ ಅನ್ನಬೇಕಾದರೆ ರಾಮನಾಥನ ಜೊತೆಯವನು ಆಡುತ್ತಿದ್ದ. ಈ ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣ ಗಳಲ್ಲಿ ವಾಣಿಯ ಕಾಗದ ರಾಮನಾಥನನ್ನು ಕೆಣಕತೊಡಗಿತು. ಯೋಚಿಸ ಲಾರಂಭಿಸಿದ: "ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ವಾಣಿಯ ಕಾಗದ ಸೋಮವಾರ ಬರೋ ಹಾಗೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡ್ಬೇಕು. ಸಾಕು! ಈ ಹಾಳು ಭಾನುವಾರದ ಸಹ...." ಯೋಚನೆ ಕತ್ತರಿಸಿದ ಹಾಗಾಯಿತು! ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಇವನ ಜೊತೆಯವನು ಚೆಂಡನ್ನು ಒಂದು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಹೊಡೆದು ಇವನ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿಬಂದ. ರಾಮನಾಥ ಆ ಓಟಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ; ಆದರೂ ಜೊತೆಯವನು ಓಡಿಬಂದದ್ದರಿಂದ ಇವನೂ ಅವನಿದ್ದ ಸ್ಥಳದ ಕಡೆಗೆ ಓಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಓಡಿದ! ಆದರೆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿ ಯಾಗಿ ಓಡದೆ ಇದ್ದದ್ದರಿಂದ "ರನ್ ಔಟ್" (run out) ಆಗಿಬಿಟ್ಟ! ದುರ

ವೃಷ್ಟ! ಇವನ ಕಡೆಯುವರು ನಾಲ್ಕು "ರನ್ನಿ"ನಿಂದ ಸೋತುಬಿಟ್ಟರು! ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಜಾರಿಕೊಂಡಳು ! ಎಲ್ಲರೂ ಇವನ ಕಡೆಯುವರು ಸೋತದ್ದಕ್ಕೆ ಇವನ ಮೇಲೆ ತಪ್ಪು ಹೊರಿಸಿದರು. ಮೇಲೆ ತನ್ನದು—ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೂ ರಾಮನಾಥ, ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಆ ತಪ್ಪನ್ನು ವಾಣಿಯ ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿದ.

ಆಟ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ರಾಮನಾಥ, ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು, ಅಂಗಿ ತೊಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಮನೆಗೆ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧವಾದ. ಮನೆಯೇ ಸರಿಯಾದ ಸ್ಥಳ—ವಾಣಿಯ ಕಾಗದವನ್ನು ಓದುವುದಕ್ಕೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ! ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿ ಅಗಣಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತರೆ—ಸೊಳ್ಳೆ ಒಂದು ಬಿಟ್ಟು!—ಇನ್ನಾರ ಅಡ್ಡಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಮನೆಯೇ ಸರಿ! ಆದರೆ ಮನುಷ್ಯನ ಯೋಚನೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಅಷ್ಟು ಸರಾಗವಾಗಿ ನೆರವೇರುತ್ತವೆಯೇ? ಅದು ಶುದ್ಧ ಭ್ರಮೆ! ಗಣೇಶ ಬಂದು "ಲೋ ರಾಮು, ಇವತ್ತು 'ಅಪೆರಾ ಹೌಸ್'ನಲ್ಲಿ 'ದಿ ಸೋಲ್ ಆಫ್ ಲಿಲಿತ್' ಅಂತೆ ಕಣೋ! ಬಾರೋ ಹೋಗಿ ನೋಡೋಣ!" ಅಂದ. ರಾಮನಾಥ ಹೋಗಲು ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದೆ, "ಬೇಡಾ ಕಣೋ, ಬಹಳ ಆಯಾಸವಾಗಿದೆ; ಮನೇಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕು" ಅಂದ. ಗಣೇಶ— "ಇಲ್ಲಮ್ಮಾ, ಬಾ ಹೋಗೋಣ! ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೋಗೋಣ; ಇನ್ನೂ ಆರು ಗಂಟೆ. ಆ 'ಪಿಕ್ಚರ್' ನೋಡ್ಬೇಕಮ್ಮಾ ನೀನು!" ಎಂದು ಪುಸಲಾಯಿಸಿದ.

"ನನ್ಹತ್ರ ದುಡ್ಡಿಲ್ವಲ್ಲೋ" ಎಂದ ರಾಮನಾಥ. ಅದು ಮಾತ್ರ ಸುಳ್ಳು! ಜೇಬಿನಲ್ಲಿ ಐದು ರೂಪಾಯಿ ನೋಟು ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಗುಟ್ಟನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವುದೇ ಮೇಲಾಗಿ ತೋರಿತು. ಗಣೇಶ ತಾನು ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ. ಇನ್ನು ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲ! "ಹುಂ, ನಡಿ" ಎಂದು ಹೊರಟ. ನೋಟದ ಪ್ರಾರಂಭಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷ ಇದೆ—ಅನ್ನುವ ಹಾಗೆಯೇ ಇಬ್ಬರೂ "ಸಿನಿಮಾ" ಮಂದಿರವನ್ನು ಸೇರಿದರು.

ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳಿವೆಯಲ್ಲ! ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವಾಣಿಯ ಕಾಗದವನ್ನು ಓದಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಇಲ್ಲ!....ಆಗುವುದಿಲ್ಲ! ಆ ಗಲಾಟೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆ ನಿಂತು ಓದುವುದು ಹೇಗೆ? ಅಲ್ಲದೆ ಗಣೇಶನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ! ಅವನೇ ಟಿಕೀಟಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ! ಕಾಗದವಾದರೋ ಹತ್ತು ಪುಟಗಳಿಗೆ ಕಡಮೆ ಇರಲಾರದು. ಪುಟಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಎಷ್ಟು

ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಸಾಲದು ! ಔತಣದ ಊಟವನ್ನು ಅವಸರದಲ್ಲಿ ನುಂಗುವುದೇ ? ನುಂಗಿದರೂ ರಸಾನುಭವವೆಲ್ಲಿ? ಜನಗಳ ನೂಕು ನುಗ್ಗುಲು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ; ಮುಂಚೆಯೇ ಒಳಗೆ ಹೋಗದಿದ್ದರೆ ಆಮೇಲೆ ಸರಿಯಾದ ಸ್ಥಳ ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ವಾಣಿಯ ಕಾಗದವನ್ನು ಓದುವುದಕ್ಕೆ ಇದು ಸಮಯವಲ್ಲ ! ರಾಮನಾಥ ಆ ಯೋಚನೆ ಬಿಟ್ಟ.

ಇಬ್ಬರೂ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಜನ ಒಳಗೆ ಕಿಕ್ಕಿರಿದು ತುಂಬಿದ್ದರು. ಹತ್ತು ನಿಮಿಷ, ವಾಣಿಯ ಕಾಗದವನ್ನು ಓದುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಲದಾಗಿ ತೋರಿದರೂ, ಕಾಯುವುದಕ್ಕೆ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಕಂಡಿತು ! ಆ ಮಾತು ಈ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಆ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳನ್ನೂ ಕಳೆದರು. ಆರೂವರೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಟ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ವಾಣಿಯ ಕಾಗದ ರಾಮನಾಥನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿತು. ಇನ್ನೂ ಷರಾಯಿ ಜೇಬಿನಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಆ ಕಾಗದವನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹಾಗೆಯೇ ತೂಗಲಾರಂಭಿಸಿದ ; ಭಾರವಾಗಿತ್ತು. ಹತ್ತು ಪುಟಗಳ ಕಾಗದ ಭಾರವಾಗಿರದೆ ಮತ್ತೇನು ? ಆದರೆ ರಾಮನಾಥನಿಗೆ ಆ ಕಾಗದ ಭಾರದ ಜೊತೆಗೆ ತನ್ನ ರಾಣಿಯ ಪ್ರೇಮದ ಭಾರವೂ ಸೇರಿದ್ದ ಹಾಗೆ ತೋರಿತು. ಕಾಗದದ ಭಾರಕ್ಕಿಂತ ಪ್ರೇಮವೇ ಮೀರಿ ತೂಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಎಣಿಸಿಕೊಂಡ.

ಆ ದಿನದ ಚಿತ್ರ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಮನದಲ್ಲಿ ನಾಟುವ ನೋಟಗಳು !—ಹೃದಯವನ್ನು ಕರಗಿಸುವ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು. ಗಣೇಶ ಅವಾಕ್ಕಾಗಿ ಅದನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ. ರಾಮನಾಥನ ಗಮನವು ಮಾತ್ರ ಬೇರೆ ಕಡೆ ಇತ್ತು. ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ಫರದೆಯ ಮೇಲೆ ಅವನ ಜ್ಞಾಪಕವು ಬೇರೆ ದೃಶ್ಯಗಳನ್ನು ಹರಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ದೃಶ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವಾಣಿ ನಾಯಕಿ—ರಾಮನಾಥ ನಾಯಕ ! ಒಂದೊಂದು ಚಿತ್ರವನ್ನೂ ತಡೆತಡೆದು ನೋಡತೊಡಗಿದ. ಎಂತಹ ಸುಖದ ಆಟಗಳು ಅವು ! ಎಂತಹ ಮೈಮರೆಯುವ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ! ತಾನು ವಾಣಿಯೊಡನೆ ಆಡಿದ್ದ ಆಟಗಳನ್ನೂ ಸರಸ ವಿನೋದಗಳನ್ನೂ ಮನದಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಪುನಃ ಆಡಿದ. ವಾಣಿಯ ಒನಪು-ಒಯ್ಯಾರ, ಬಿಂಕ-ಬಿನ್ನಾಣಗಳ ನೆನಪು ಪ್ರವಾಹದಂತೆ ಅವನ ಚಿತ್ತವನ್ನು ತೇಲಿಸಿತು. ಯೋಚನೆಯ ತರಂಗಗಳು ಏಳತೊಡಗಿದವು. "ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಪ್ರೇಮವನ್ನು ತುಂಬಿದ್ದಾಳೋ ! ಏನೇನು ಬಿನ್ನಾಣದ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾಳೋ—ಇವತ್ತು ಹಾಳು ಭಾನುವಾರ !-ಸಾಲದು

ದಕ್ಕೆ ಆಟ ಬೇರೆ !–ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಕಾಗದ ಓದಿ ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತಾಗುತ್ತಿತ್ತು! ....ನನ್ನ ಕೋಪದ ಕಾಗದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅವಳೂ ಕೋಪದಿಂದ ಬರೆದಿದ್ದಾಳೋ ಏನೋ ! ಹತ್ತು ಪೇಜು ತುಂಬಬೇಕಲ್ಲ ! ಕೋಪದಿಂದ ಬರೆದಿದ್ದರೆ ಏನಾಯ್ತು? ಅದೂ ಚೆನ್ನಾಗೇ ಇರುತ್ತೆ! ಕೋಪದ ವಾಣಿ, ವಾಣಿಯ ಕೋಪದ ಕಾಗದ !– ಎರಡೂ ಸೊಗಸು !....ವಾಣಿಯದು ಪ್ರೇಮದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ದೊಡ್ಡ ಮಾರ್ಗವೋ ಕೋಪದಲ್ಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಗೆಯೇ ! ಕೋಪ ಮೂಗಿನ ತುದೀಲೇ ಇರುತ್ತೆ ಅವಳಿಗೆ! ಕೋಪದಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುವಾಗಲೂ ಅವಳ ಧ್ವನಿಯ ಸಂಗೀತ ಕೆಡೊಲ್ಲ!" ಅವಳ ಧ್ವನಿಯ ನೆನಪಾದೊಡನೆಯೇ, ಅದು ಮೆಲ್ಲನೆ ಅವನ ಹೃದಯದ ಅಂತರಾಳದಲ್ಲಿ ಅತಿಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಒಂದು ತಂತಿಯನ್ನು ಮಿಡಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. "ವಾಣಿ ವೀಣೆ ನುಡಿಸೋದರಲ್ಲಿ ಈಚೆಗೆ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಕಲಿತಿದ್ದಾಳೋ ? ಕಲ್ಯಾಣಿ ಅವಳ ರಾಗ ! ಭೈರವಿ ? ಅದೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ! ಅವಳ ಕಂಠ ಯಾವ ರಾಗಕ್ಕಾದರೂ ಕಳೆ ಕಟ್ಟುತ್ತೆ ! ಮುಂದಿನ ಸಲ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಎಲ್ಲಾ ರಾಗಾನೂ ಮೊದ ಲಿಂದ ಕೇಳಬೇಕು. ಆದರೆ ಅವರ ಮನೇಲಿ ಅವಳನ್ನು ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ವೀಣೆ ಕೇಳೋಕೆ ಸ್ವಲ್ಪಾನೂ ಅನುಕೂಲವಿಲ್ಲ ! ನಿರಾಂತಕವಾಗಿರೋ ಹಾಗೆ ಒಂದು ಕೊಠಡಿ ಇಲ್ಲ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ! ಏನು ಮನೆಯೋ ! ಅವರಾದರೂ ಏನು ಮಾಡಿ ಯಾರು ? ಬಾಡಿಗೆ ಮನೆ !–ಇನ್ನು ಹೇಗೆ ಇದ್ದೀತು ?. ಊರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನೆ ಆದರೆ ಸರಿ ! ಮಹಡಿ ಮೇಲಿನ ಕೊಠಡಿಯೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮದೇ ಆಗಿರುತ್ತೇ. ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಬಂದರೆ ಅವಳ ವೀಣೆಗೆ ಬಿಡುವಿಲ್ಲ ! ವೀಣೆ !–ವೀಣೆ ! ವಾಣಿಯಿಂದ ವೀಣೆಗೆ ಕಳೆ ! ವೀಣೆಯಿಂದ ವಾಣಿಗೆ ಕಳೆ !....ಏಪ್ರಿಲ್ ಹದಿನೈದಕ್ಕೆ ರಜ ಬರುತ್ತೆ. ಹದಿನಾರು ಮೈಸೂರು ; ಇಪ್ಪತ್ತು ಅಥವಾ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡಕ್ಕೆ—ವಾಣೀನೂ ಕರಕೊಂಡು ನಮ್ಮೂರು...."

ಹೀಗೆ, ನಡೆದದ್ದು—ನಡೆಯದೆ ಇದ್ದದ್ದು—ನಡೆಯಬೇಕಾದ್ದು ಎಲ್ಲ ವನ್ನೂ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದ ! ಅವನ ಮನವನ್ನು ಹೊಕ್ಕು, ಅವನ ಕಲ್ಪನೆಯ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಆ ಪ್ರೇಮಿಗಳ ಎಣೆಯಿಲ್ಲದ ಪ್ರಣಯದ ಪರಾಕಾಷ್ಠತೆಯನ್ನು ನೋಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

* * *

ಎಂಟೂವರೆ ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನೋಟ ಮುಗಿಯಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಸೈಕಲ್

ಹತ್ತಿ ಮನೆಯ ಕಡೆ ಹೊರಟರು. ದುರದೃಷ್ಟ ಇನ್ನೂ ರಾಮನಾಥನ ಬೆನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ! ಅರ್ಧ ದಾರಿ ಬಂದಿದ್ದರು; ಆಗ ರಾಮನಾಥನ ಸೈಕಲ್ಲಿನ ಮುಂದುಗಡೆಯ ಚಕ್ರ "ಶಿಸ್!" ಎಂದು ಶಬ್ದ ಮಾಡಿತು. "ಇದೇನು ಬಂತಪ್ಪಾ!" ಎಂದು ಗೊಣಗುತ್ತ ಇಳಿದ. ಗಣೇಶನೂ ಇಳಿದ. ನೋಡಿಪರೆ, ಮೊಳೆಸಹಿತವಾಗಿದ್ದ ಒಂದು ಕುದುರೆಯ ಲಾಳ "ಟಯರ್" (Tyer)ನಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಊರಿ ಹೋಗಿದೆ! ರಾಮನಾಥ "ಅಯ್ಯೋ! ನನ್ನ ಪುಣ್ಯವೇ!" ಎಂದು ಅದನ್ನು ಕಿತ್ತು, ಅದರ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಉಗುಳಿ, ಚರಂಡಿಗೆ ಎಸೆದು, ಗಣೇಶನನ್ನು ಕುರಿತು—"ಗಣೇಶಾ, ಇವತ್ತೆಲ್ಲಾ ಹೀಗೇ ಆಗಿದೆ ನೋಡು!—ನನ್ನ ಗ್ರಹಚಾರ!–ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಒಂದಲ್ಲಾ ಒಂದು ಕಿರಿಕಿರಿ!" ಎಂದ.

"ಯಾಕೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಗಣೇಶ.

"ನಮ್ಮ ಮನೇ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಕರೀ ಬೆಕ್ಕು ಸುಳಿದಾಡುತ್ತೆ. ಅದು ಎಂದೂ ಇಲ್ಲದ್ದು ಇವತ್ತು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ, ನಾನು ಕಣ್ಣು ಬಿಡೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನನ್ನ ರೂಮಿನ ಕಿಟಕೀಲಿ ಕೂತಿತ್ತು—ನೋಡು! ನೋಡಿದ ಕೂಡ್ಲೆ ಮತ್ತೆ ಮುಸುಕು ಹಾಕಿಕೊಂಡೆ! ಆದರೆ ಏನ್ಮಾಡೋದು!–ಮೊದಲೇ ನೋಡ್ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆ! ಇಷ್ಟಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಆ ಹಾಳು ಬೆಕ್ಕು ಕಾರಣ, ನೋಡು! ಒಂದಲ್ಲಾ ಒಂದು ದಿನ ಅದನ್ನ ಸಾಯಿಸಿಬಿಡ್ತೀನಿ–ಬಿಡೋಲ್ಲ; ಕೊಂದ್ರೆ ಪಾಪ ಅಂತಾರೆ! ಪಾಪವೋ ಪುಣ್ಯವೋ! ಆ ಕಾಣದ ಪಾಪಾನಾದರೂ ಕಟ್ಕೋಬಹುದು—ಈ ಕಂಡ ಗ್ರಹಚಾರಾ ಸಹಿಸೋದು ಕಷ್ಟ!

"ಪಾಪ! ಅದೇನ್ಮಾಡತ್ತೋ? ನೀನೊಬ್ಬ ಹುಚ್ಚ!

"ನಾನೂ ನಂಬ್ತಿರ್ಲಿಲ್ಲ ಕಣೋ! ಆದರೆ ಇವತ್ತಿನಿಂದ ನಂಬಿಕೆಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆ!

* * *

ಇಬ್ಬರೂ ಸೈಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ತಳ್ಳಿಕೊಂಡು ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟರು. ರಾಮನಾಥ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಒಂಬತ್ತೂವರೆಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರದ್ದೂ ಊಟವಾಗಿ, ಇವನ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಇವನಿಗಾಗಿ ಕಾದಿದ್ದರು. ರಾಮನಾಥ ಬೇಗ ಬೇಗ ಬಟ್ಟೆ ಬಿಚ್ಚಿ ಪಂಚೆ ಉಟ್ಟುಕೊಂಡು—ಕೈಕಾಲು ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತ. ಹಸಿವಾಗಿತ್ತು. ಬೇಗ ಬೇಗ ಊಟ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಗೆ ಬಂದ. ಊಟದಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಹಸಿವು ಅಡಗಿತು ಅಷ್ಟೆ; ಹೃದಯದ

ಹಸಿವು ನೂರ್ಮಡಿಯಾಗಿತ್ತು! ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಗೆ ಬಂದವನೇ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿ ಅಗಣಿ ಹಾಕಿದ. ಇನ್ನು ಯಾರ ಆತಂಕವೂ ಇಲ್ಲ! ಯಾರೂ ಬರುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ! ಜೇಬಿನಿಂದ ವಾಣಿಯ ಕಾಗದವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಈಸೀ ಛೇರ್" (easy chair) ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಅವನ ಮುಖ ಉಲ್ಲಾಸದಿಂದ ಅರಳಿತು. ಪ್ರೇಯಸಿಯ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಎದುರುಗೊಳ್ಳಲು ಅವನ ಹೃದಯ ತೆರೆದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಆಸೆ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿತು. ಕಾಗದವನ್ನು ಒಡೆಯತೊಡಗಿದ. ಅವನ ದೇಹದಲ್ಲಿ ರಕ್ತವು "ವಾಣೀ!–ವಾಣೀ!" ಎಂದು ಹಾಡುತ್ತ ಹರಿಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಈಗ ಒಂದೊಂದು ಪುಟವನ್ನೂ ಹತ್ತು ಹತ್ತು ನಿಮಿಷ ಓದಬಹುದು! ಕೇಳುವವರು ಯಾರು? ಅವಳ ಪತ್ರದ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಸವಿಯುತ್ತ ರಾತ್ರಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಳೆಯಬಹುದು! ತಡೆಯುವವರಾರು? "ನನ್ನ ವಾಣಿಯ ಕಾಗದ!" ಎಂದು ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೇಳುತ್ತ, ಕಾಗದವನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ತೆಗೆದ. ಬಹಳ ಪುಟಗಳಿದ್ದವು. ಅವುಗಳ ಮಡಿಕೆಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದ. ಮೊದಲನೆಯ ಹಾಳೆ ಬರೀದು!...."ಇದೇನು!–ಎರಡನೆ ಹಾಳೆ? ಅದೂ ಬರೀದು!....ಮೂರನೆಯದೋ? ಅದೂ ಬರೀದೇ! ನಾಲ್ಕು-ಐದು-ಆರು—ಏನೂ ಇಲ್ಲ! ತಿರುವಿ ಹಾಕಿದ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಬರೀ ಹಾಳೆಗಳೆ ಬರುತ್ತಿವೆಯಲ್ಲಾ! ಇದೇನು ಹುಚ್ಚು ವಾಣೀಗೆ! ಅದೆಷ್ಟು ಬರೀ ಹಾಳೆಗಳನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ!..." ರಾಮನಾಥನ ಮೈ ತಣ್ಣಗಾಯಿತು. ಹಾಳೆಗಳನ್ನು ತಿರುವಿಹಾಕಿದ. ಏಳು–ಎಂಟು–ಒಂಬತ್ತು— ಎಲ್ಲಾ ಬರೀ ಹಾಳೆಗಳೇ! ಹತ್ತನೆಯದು? ಅದೇ ಕೊನೆಯದು. ಅದರಲ್ಲಿ ಏನೋ ಬರೆದಿರುವ ಹಾಗಿದೆ! ಏನೆಂದು ಬರೆದಿದ್ದಾಳೆ?

> "....ನಿಮ್ಮ ಕೋಪದ ಕಾಗದ ತಲ್ಪಿತು. ಆದರೆ ಸಾಲದು, ಕೋಪ! ಈ ದೊಡ್ಡ ಕಾಗದ ನೋಡಿದಾಗ ನಿಮಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟು ಬಂತೋ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತುಂಬಿ, ದಯವಿಟ್ಟು ಇನ್ನೊಂದು ಕಾಗದ ದಯ ಪಾಲಿಸಬೇಕು. —ನಿಮ್ಮ **ವಾಣಿ.**"

—ಎಂದು. ಇದೇನು ಹುಡುಗಾಟ! ಬರೀ ಹಾಳೆಗಳನ್ನು ತುಂಬಿ! ಈ ಕಾಗದದ ದೆಸೆಯಿಂದ ಮುದುಕಿಯ ಮೇಲೆ ಬೈಸಿಕಲ್ ಬಿಡುವುದರಲ್ಲಿದ್ದ! "ಕ್ಯಾಚ್" ಹಿಡೀಲಿಲ್ಲ! ಗೆಲ್ಲೋ ಸಮಯದಲ್ಲಿ "ರನ್ ಔಟ್" ಆಗಿಬಿಟ್ಟ! ಎಲ್ಲಾ ಈ ಕಾಗದದ ದೆಸೆಯಿಂದ! ವಾಣಿಯ ಹುಡುಗಾಟ! ರಾಮನಾಥನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೇಗೆ ಆಯಿತೋ ಅದನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿ ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ! ಅನುಭವಿಸಿ

ತಿಳಿದ್ಕುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ವಿಷಯ ಅದು! ಅವನ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯ ಮಾತ್ರ ನಿಜವಾಗಿತ್ತು-ನೋಡಿ! ವಾಣಿಯ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಪೇಜುಗಳಿರ ಬಹುದು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ; ಹತ್ತು ಪೇಜುಗಳಿದ್ದವು! ಆ ಬರೀ ಹಾಳೆಗಳ ನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪುನಃ ತಿರುವಿಹಾಕುತ್ತಾ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ನಕ್ಕ. ಅವನಿಗೆ ಆ ಒಂದೊಂದು ಬರಿಯ ಹಾಳೆಯೂ ಅವನನ್ನು ಅಣಕಿಸಿ ನಗುವಂತೆ ಬೋಧೆ ಯಾಯಿತು. ವಾಣಿ ಇದನ್ನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಎಷ್ಟು ನಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೋ! ರಾಮನಾಥ, ಅವಳು ತನ್ನೆದುರಿಗೆ ನಿಂತು—ಹಾಸ್ಯದಿಂದ ನಗುತ್ತ ಬಳುಕಿ ನಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಂದೇ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡ. ಅವನ ನಿರಾಶೆ-ಕೋಪ—ಎಲ್ಲಾ ಮಾಯವಾಯಿತು! ಕೊನೆಯ ಹಾಳೆಯಲ್ಲಿ "ನಿಮ್ಮ ವಾಣಿ" ಎಂದಿದ್ದ ಸ್ಥಳ ವನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೆ ತನ್ನ ತುಟಿಗೆ ಒತ್ತಿಕೊಂಡ!

ಎಷ್ಟಾದರೂ ರಸಿಕ ನೋಡಿ!!